

Định Phong Ba

Contents

Định Phong Ba	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	54
30. Chương 30	56
31. Chương 31	57
32. Chương 32	59
33. Chương 33	61
34. Chương 34	63
35. Chương 35	65
36. Chương 36	67
37. Chương 37	69
38. Chương 38	71
39. Chương 39: Giảng Phong Người Sẽ Dạy Cho Ta Chứ...”	73
40. Chương 40	75
41. Chương 41	77

42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	83
45. Chương 45	85
46. Chương 46	86
47. Chương 47	88
48. Chương 48	90
49. Chương 49: Từ Nay Về Sau – Chi Nhất	93
50. Chương 50: Từ Nay Về Sau – Chi Nhị.	95
51. Chương 51: Từ Nay Về Sau – Chi Tam	97
52. Chương 52: Từ Nay Về Sau – Chi Tứ	98
53. Chương 53: Từ Nay Về Sau – Chi Ngũ	100
54. Chương 54: Từ Nay Về Sau – Chi Lục	102
55. Chương 55: Từ Nay Về Sau – Chi Thất	104
56. Chương 56: Từ Nay Về Sau – Chi Bát	106

Định Phong Ba

Giới thiệu

Truyện Định Phong Ba của tác giả Già Lam Vũ là một truyện đam mỹ, cổ trang, tiểu thuyết hay nhất, anh tuấn công, x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-phong-ba>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Huyền Vũ để Vĩnh Sơ năm thứ hai mươi.

Trong cung điện. Tẩm phòng Nhan quý phi.

“Nhanh lên, nhanh lên, tay chân đừng lè mè chậm chạp như vậy!”

Năm ba tì nữ tay ôm chậu đồng rửa mặt, dưới sự thúc giục của công công, nhón nháo chạy ra chạy vào phòng ngủ.

Về mặt ai nấy đều ngưng trọng mà nghiêm túc.

“A. Đau quá...a” Nữ nhân nằm trên giường gỗ điêu khắc hoa lệ, hai chân mở rộng, sắc mặt thống khổ mồ hôi che kín dung nhan tinh xảo.

Nam nhân canh giữ ở ngoài cửa không ngừng đi qua đi lại, “Thái y rốt cuộc đang làm cái gì? Đều đi vào đã nửa ngày, như thế nào còn chưa sinh được? Thùng cơm, một đám thùng cơm!”

“Hoàng Thượng, ngài đừng khẩn trương, nô tài nghe nói sinh hoàng tử đều phải trải qua một phen gây sức ép, nô tài trộm nghĩ nương nương hoài thai nhất định là một hoàng tử”. Công công loan thốt lừng ha ha nịnh nọt.

Huyền Vũ để một tay đẩy hấn ra. “Nếu không phải, trẫm liền chém đầu của ngươi!”

Công công nháy mắt mặt trắng bệch.

“Oa oa ... oa oa ...”

Trong phòng truyền đến tiếng khóc trẻ con vang dội, Huyền Vũ để vui vẻ, vội vàng vọt vào tắm phòng, tiến đến một bước liền nhìn thấy ba bốn vị thái y xúm lại một chỗ, “Thái y, mau để cho trẫm nhìn hoàng nhi của trẫm một cái, là nam oa hay nữ oa?”

Đám thái y mỗi người hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt chần chờ.

“Còn ngốc lẳng ở đó làm cái gì? Nhanh lên, ôm tới cho trẫm nhìn một cái.”

“ Vâng” Thái y luống cuống ôm oa nhi trong tay đến gần Huyền Vũ đế, sau đó trao cho hắc ôm.

Huyền Vũ đế nhìn chăm chú oa nhi trong tay, nhíu mày “Thật đúng là giống một hầu tử.” Gấp rút vén khăn dài trên người oa nhi lên.

“Đây là cái gì? ! “Hắc đại hách trừng to mắt, không thể tin cảnh tượng thấy trước mắt.

Hạ thể oa nhi lại đồng thời có bộ phận sinh dục cả nam lẫn nữ.

Hắc phần nô, ôm oa nhi ném về phía mép giường, không để ý nhan quý phi một phen sinh non vẫn còn yếu ớt, hắc đang tay tát vào mặt của nàng. “Người, người sinh ra cái quái vật gì?”

Nhan quý phi che hai má sưng đỏ khó hiểu, hắc dứt khoát giật lại khăn dài bao bọc oa nhi để nàng hảo hảo nhìn quái vật mà nàng sinh ra.

“Không!!!!”

Mười lăm năm sau.

Huyền Vũ đế Vĩnh Sơ mười lăm năm.

Huyền Vũ đế tên là Bạt Thác Nguyên, bộ dạng khôi ngô cường tráng, hùng tài đại lược, nhưng bất đắc dĩ sinh vào thời loạn, một thân tài hoa lại không có đất dụng võ.

Bởi vậy hắc ôm mộng thống nhất giang sơn.

Mười bảy tuổi năm ấy, hắc bán của cải gia sản lấy tiền mặt, chiêu tập thanh niên tuổi trẻ trong thôn tạo thành nhóm quân phản loạn. Lúc ấy chính sách tàn bạo của triều đình làm cho rất nhiều người dân sinh sống khốn khổ, cơm lúc nào cũng không đủ no, có người vì vậy mà gia nhập quân phản loạn, thế lực phản loạn quân ngày càng trở nên hùng tráng.

Hơn nữa đoàn người đối với triều đình từ lâu đã sinh bất mãn, biết đây là trận chiến gian khổ không thể thua, mỗi người ôm chặt quyết tâm phải chết, từ phía nam kéo về kinh thành, dọc theo đường đi không ngừng giết chóc, thế như chẻ tre, từng thành trấn không đến nửa ngày liền bị đánh hạ.

Sau mấy tháng tạo phản, phản loạn quân đã gia tăng đến mấy vạn người, đánh tới kinh thành, không cần tốn nhiều sức đã đánh hạ kinh đô.

Bạt Thác Nguyên đem đầu hoàng đế tiền triều treo tại cửa thành.

Lật đổ triều đình thành công, quân phản loạn đại thắng.

Bạt Thác Nguyên tự lập làm vua, xưng là Huyền Vũ đế, lấy niên hiệu Vĩnh Sơ.

Nhưng mà người dân dưới vương triều Bạt Thác nói chuyện hăng say không phải là công lao to lớn của Bạt Thác Nguyên, cũng không phải thực lực quốc gia ngày ngày hùng mạnh mà là Bạt Thác Nguyên không cầu được con.

Con dân cả nước đều biết Bạt Thác vương triều vốn có bốn vị hoàng tử, vì sao nói “vốn có”? Thật không hiểu vương triều Bạt Thác có phải là chịu nguyên rửa hay không, tứ vị hoàng tử kẻ chết, người tử thương, kẻ thể nhược nhiều bệnh, đến cuối cùng không còn một người nào bình yên vô sự tiếp được hoàng vị mà Bạt Thác Nguyên truyền lại.

Trước tiên là nói về tiểu hoàng tử, ngày hôm trước vừa ngã xuống liền bị con ngựa đá hậu, đầu rơi máu chảy bỏ mình tại chỗ. Kế đến là tam hoàng tử, mấy năm trước sang nước láng giềng xử lý quốc sự, trời biết, trên đường đi qua trấn nhỏ bất hạnh bị cuốn vào vòng ôn dịch, ba ngày sau chết bất đắc kỳ tử tại trấn nhỏ.

Tới nhị hoàng tử cá tính âm ngoan nóng nảy, trong giang hồ đặc tội rất nhiều đại nhân vật, vào năm trước ngày mùa thu hoa tàn trùng phải kì độc, hôn mê một năm chưa thanh tỉnh, nhưng nghe nói hần đã sớm bỏ mình.

Cuối cùng nói tới đại hoàng tử, hần từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, cách ba đến năm ngày thì gặp phải bệnh nhẹ, mấy tháng bệnh nặng một lần, mà năm nay là năm hần đúng mười tám tuổi, cách ngày sinh nhật chỉ còn hai tháng ngắn ngủi.

Con dân cả nước ai cũng mở lớn mắt, chờ đợi xem hai tháng sau Bạt Thác vô nhược đến tột cùng sẽ phát sinh chuyện gì?

=== Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Ngôi nhà ẩn giữa rừng cây, không bóng người lai vãng.

Một âm thanh dồn dập hô hoán đánh vỡ sự yên lặng phi thường trong khoảng sân.

“Thiếu gia, thiếu gia, ngài đừng trốn Thanh nhi nữa. Thiếu gia van cầu ngài mau ra đây.” Thanh nhi quả thực gấp đến muốn khóc, thiếu gia luôn luôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ như vậy.

Nàng nhìn chén thuốc trong tay, thuốc này nếu không uống sẽ lạnh.

“Thiếu gia.”

Một bóng bạch y từ trên trời giáng xuống, hạ xuống trước mặt Thanh nhi, “Bất quá là lên trên kia nghỉ ngơi một lát thôi, đừng lo lắng như vậy được không? Ta sẽ không chạy mất.”

“Trên kia? Chỗ nào là trên kia?”

“Trên mái hiên, có phong cảnh đẹp để nhìn, ta còn chưa tính xuống đâu”.

“Thiếu gia ngài muốn xem phong cảnh cũng được, nhưng thỉnh ngài đem thuốc này uống hết, ngài vừa mới bệnh nặng mới khỏi, phong hàn bất cứ lúc nào cũng có thể tái phát”. Nàng kiên quyết đem chén thuốc nhét vào trong tay của hần.

“Hảo hảo, van cầu người đừng lái nhải nữa.” Hần chịu không nổi đem nước thuốc đen thui toàn bộ nuốt vào bụng, lấy ống tay áo lau vết nước thuốc còn dính trên khóe miệng.

Sinh bệnh thì sao? Người cần quan tâm cũng sẽ không quan tâm đến hần.

“Cái này không được”. Dem chén ném sang bên cạnh, tiếng vỡ thanh thúy tức khắc vang lên.

“Thiếu gia, ngài.”

“Một cái chén bể không đáng giá bao nhiêu tiền”, hần lãnh đạm nói. “Ta phải đi ra ngoài một chút, người đừng theo.” Hần xoay người đi về phía đại môn, không ngờ ống tay áo lại bị Thanh nhi kéo.

” Thanh nhi người càng lúc càng lớn mật”.

Thanh nhi ứa ra mồ hôi lạnh. Thiếu gia không cười phi thường khủng bố, bất quá thiếu gia đâu có đáng sợ vẫn không đáng sợ bằng đương kim hoàng đế.

Nàng nuốt nuốt nước miếng, “Thiếu gia. Ngài không thể ăn mặc như vậy xuất đầu lộ diện, Hoàng Thượng biết sẽ giáng tội”.

“Ta chán ghét cách ăn mặc kia”.

“Thiếu gia, cầu ngài đừng làm khó dễ nô tỳ.”

“Xảy ra việc gì tự ta gánh, đừng có kéo ta, người còn như vậy ta cũng sẽ sinh khí”. Hần mặt lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Thanh nhi không biết từ đâu lấy ra dũng khí, nàng liên tiếp nói: "Thiếu gia. Thanh nhi không buông, Thanh nhi không sợ thiếu gia sinh khí, Thanh nhi chỉ sợ nếu Hoàng Thượng biết được việc này, ngài sẽ bị Hoàng Thượng quở trách, vì muốn tốt cho thiếu gia, Thanh nhi tuyệt không để cho thiếu gia mặc nam trang xuất môn. Trừ phi thiếu gia ngài đổi lại".

"Người. . . ." Hấn tức cũng không được, không tức cũng không được, chỉ có thể trờn nàng, một hồi lâu mới nhận thua thở dài. "Hảo hảo, ta sẽ theo ý người, buông tay đi."

Thanh nhi mỉm cười, "Cám ơn thiếu gia."

Hấn không nói một câu quay trở về phòng.

Thay trang phục mà hấn cực kỳ chán ghét, hấn nhìn chòng chọc vào gương đồng, hấn không thể lập tức đánh nát gương đồng.

Đã gần mười lăm năm, hấn trải qua cuộc sống như vậy đã gần mười lăm năm, phải mất bao lâu nữa hấn mới không phải mặc nữ trang.

Nếu nói hấn là hoàng tử của đương kim Thánh Thượng, đại khái không ai thêm tin.

Bọn họ tám phần sẽ nghi ngờ, hoàng tử cao quý vì sao phải ở nơi thâm sơn cùng cốc cách xa kinh thành vạn dặm? Hoàng tử cao quý vì sao phải ở nhà cửa rách nát? Là hoàng tử, vì sao trên đời chưa người nào từng nghe nói Hoàng Thượng còn có vị hoàng tử thứ năm?

Vì cái gì?

Bởi vì từ khi hấn sinh ra, hấn không hề tồn tại trong lòng hoàng đế, bởi vì kết cấu sinh lý bất thường của hấn làm cho đương kim hoàng đế đối với hấn e sợ còn không kịp, bởi vì.

Hấn đồng thời có cơ quan sinh dục của cả nam lẫn nữ.

Hấn là nam cũng là nữ.

Thái y nói, sau khi hấn phát dục hoàn toàn mới có thể nhìn ra giới tính thật sự của hấn, bởi vậy mười lăm năm qua, hấn bị xem là nữ hài mà nuôi nấng. Ngay cả tên cũng lấy tên của nữ hài tử: Bạt Thác Vô Song. Vô Song, Vô Song, người họ chọn tên này đến tột cùng là có ý tứ gì?

Trong lòng hấn luôn luôn muốn chính mình trở thành nam hài, hấn cũng biết hấn là thân nam nhi, không phải nữ nhi, hấn đã sắp mười lăm tuổi, dấu hiệu của một nữ hài tử vẫn chưa xuất hiện, ngực cũng không to, ngay cả cái gọi là nguyệt sự cũng không có.

Năm trước hấn đối nữ trang bắt đầu cảm thấy mãnh liệt chán ghét, hấn cùng Thanh nhi đạt thành thỏa hiệp, ở trong nhà hấn quay về nam trang, ra cửa phải thay nữ trang. Chỉ cần đừng bắt hấn thay nữ trang kỳ quặc nói cái gì hấn cũng đồng ý Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Núi xanh vờn quanh, nước biếc buốt lạnh.

Bạt Thác Vô Song dỡ xuống một thân trời buộc phiền phức, thân ảnh lặn vào trong nước, chẳng khác gì giao long ở đáy nước tự tại tiêu diêu một phen, rồi sau đó, hấn lại ngoi lên mặt nước, lắc lắc mái tóc dài ướt đẫm, bọt nước trên khuôn mặt tinh xảo lần lượt rơi xuống.

Diện mạo của hấn hoàn toàn di truyền từ mẫu thân, nghe nói mẫu thân hấn có diện mạo vô cùng xinh đẹp. Đây cũng là nguyên nhân mà từ khi Bạt Thác Vô Song mặc nữ trang đến nay không có người nào phát giác hấn là nam nhi.

Mặt hấn thon dài, đôi mi thanh tú như trắng rằm, lông mi đen dài rõ ràng, tinh mâu sáng ngời giống như biết nói, cái mũi thẳng tắp khéo léo và đôi môi không tô son vẫn đỏ hồng, nhìn ngang nhìn dọc đều cực

giống nữ hài tử, nếu không nhìn thấy trước ngực hần hoàn toàn bằng phẳng, sẽ lầm hần là nữ hài đang độ phát triển.

Hần vốc một vốc nước trong xối lên mặt.

Thật muốn vĩnh viễn ở chỗ này, rời xa những huyền ảo thị phi.

Hần biết nơi này không bao giờ có người đi qua, thật ra đây là chỗ tốt trong lúc vô tình vào sâu trong núi rừng hần phát hiện được, người ở thôn phụ cận nghe nói đối với núi này tránh né chỉ e không kịp, bọn họ có một tin đồn rất nực cười, nói cái gì ngọn núi có yêu quái ra vào, nếu lỡ lạc vào sẽ bị ăn thịt không trở ra được, bởi vậy ngay cả bọn người đi buôn cũng chọn đường vòng mà đi.

Bạt Thác Vô Song thả lỏng bắp thịt toàn thân. Thân thể nằm ngửa tùy ý nước biếc bông bông xô đẩy.

Mỹ nhân!

Giang Phong trốn trong bụi cây nhìn quang cảnh trước mặt, không khỏi tròn to mắt, nuốt ngụm nước bọt khô nóng.

Ừc.

Trong không gian hết sức tĩnh lặng, tiếng nuốt nước bọt của hần có vẻ cực kỳ lớn, hần không biết mỹ nhân có nghe thấy hay không, nhưng hần đã nhanh chóng chảy không biết bao nhiêu là máu mũi.

Sống mười bốn năm trên cõi đời, hần chưa từng gặp qua người nào xinh đẹp như thế, nhìn một cái, nhìn một cái! Da thịt tuyết trắng kia phẳng phất giống như chạm một cái sẽ tan ra, còn có khuôn mặt đang nhắm mắt của nàng, động lòng người như thế.

Lớn đến từng này tuổi, hần lần đầu tiên biết nguyên lai còn có mỹ nữ tuyệt sắc đến nỗi không biết nên dùng từ gì để hình dung miêu tả.

Trời ạ!

Hần gắt gao nắm lấy mũi, chỉ sợ bản thân động tình mà phun máu ồ ạt, tử trận ngay lúc này.

Hần là ai vậy? Như thế nào ở đây rình coi?

Vấn đề này hỏi rất hay, hần trả lời từng cái một.

Giang Phong, là tên hần. Về phần vì sao xuất hiện ở chỗ này, hần loại trừ ngay nguyên nhân " lạc đường", Hần là chung quanh đi dạo, không ngờ đã đi quá xa, lười đi vòng trở lại nên mới hướng vào chỗ rừng núi thâm sâu đi tới, rồi sau đó đi vào nơi này, tuyệt không phải lạc đường.

Trước đó, hần cùng phụ thân là tướng quân đem quân đóng ở biên cương, chỗ hoang vắng này buồn đến phát hoảng, sáng nay thừa dịp phụ thân thao luyện binh lính, hần chuồn êm, sau đó không nghĩ tới là không phân biệt. Không, là một đường đi dạo mới đến ngồi ở gần cái ao thiên nhiên này.

A a! Mỹ nhân bơi xa rồi.

Để rình coi cho rõ ràng Giang Phong đến gần vài bước, không cần thận đạp phải cành cây khô.

Rắc!

Thân thể Giang Phong cứng đờ.

Xong rồi.

Có người!

Bạt Thác Vô Song ánh mắt ngưng tụ, tay phải dùng sức chưởng xuống mặt hồ, nước như có sinh mệnh hướng Giang Phong bay tới.

A a, nguy hiểm! Thân thể Giang Phong kích động bỏ nhào sang bên cạnh, chật vật tránh thoát công kích.

Ô ô, mỹ nhân tuyệt không nhu nhược, đáng sợ quá.

Bạt Thác Vô Song vận chưởng lấy xiêm y, “Nhắm mắt chó của ngươi lại, nếu không ta chọc mù nó”. Hắn lạnh giọng.

“ Hảo, hảo.” Giang Phong vội vã lấy tay che mắt, thở cũng không dám thở mạnh.

Xác định hắn đã thực sự nhắm mắt, Bạt Thác Vô Song lập tức rẽ nước bơi đến bờ đối diện, không quá vài giây, hắn đã mặc xong quần áo.

Rồi sau đó bóng dáng hắn biến mất, cùng lúc đó, hắn lại lần thứ hai xuất hiện, bất quá lần này là tới bên cạnh Giang Phong, lạnh mặt nhìn chòng chọc nam nhân đang che mắt.

Người này thật lớn mật, dám rình coi hắn, cũng không biết đã rình coi bao lâu? Có hay không nhìn nhìn thấy chỗ khác hẳn với thường nhân của hắn? Hắn thầm nghĩ có nên một chưởng giết luôn hay không.

“Mì. . . .” Giang Phong lập tức cảm mồm, nghĩ thầm mỹ nhân hắn là không thích cách gọi này ” Nhưng có thể mở mắt được chưa?”

“Ngươi là ai?”

Di di? Đây có nghĩa là hắn được phép mở mắt ra a?

Giang Phong bỏ tay xuống, thấy mỹ nhân đứng ở bên cạnh hắn, hắn cười hì hì trả lời: “Ta gọi là Giang Phong, mỹ nhân còn người?”

Bạt Thác Vô Song lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái, nói: “Khuôn mặt tươi cười đáng ghét!”

Hắn ngốc lảng một chút, lúc này không làm khuôn mặt tươi cười sáng lạn nữa, trên mặt rất là kinh ngạc “Ai ai? Chẳng lẽ người không thích khuôn mặt tươi cười của người khác a? Không quan hệ, ta còn có khuôn mặt đứng đắn, người muốn xem không, muốn xem không?”

Bạt Thác Vô Song chỉ cảm thấy người này nhàm chán đến cực điểm, nghĩ thầm, hắn hẳn là không nhìn thấy rồi, bởi vậy cũng lười trả lời hắn, đi vòng qua hắn.

Thấy hắn phải đi, Giang Phong hoảng hốt, nghĩ mình vẫn chưa hảo hảo làm quen mỹ nhân, không thể lỡ mất cơ hội, trong đầu nảy sinh cảm giác kỳ diệu, hắn vội vàng đi theo phía sau Bạt Thác Vô Song, “Mỹ nhân, mỹ nhân. . . . Người chờ ta một chút! Mỹ nhân?! Mỹ nhân người muốn giết ta sao?”

Hắn trừng lớn mắt, không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt, mỹ nhân vốn dĩ đang đi ở đằng trước hắn không biết khi nào xuất hiện phía sau hắn, mà tức khắc cổ hắn đã bị đặt một thanh chủ thủ sắc bén vô cùng. admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Thấy hắn phải đi, Giang Phong hoảng hốt, nghĩ đến vẫn chưa hảo hảo làm quen mỹ nhân, không thể lỡ mất cơ hội, trong đầu nảy sinh cảm giác kỳ diệu, hắn vội vàng đi theo phía sau Bạt Thác Vô Song, “Mỹ nhân, mỹ nhân. . . . Người chờ ta một chút! Mỹ nhân?! Mỹ nhân, người muốn giết ta sao?”

Hắn trừng lớn mắt, không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt, mỹ nhân vốn dĩ đang đi ở đằng trước hắn không biết khi nào xuất hiện phía sau hắn, mà tức khắc trên cổ hắn đã bị đặt một thanh chủ thủ sắc bén vô cùng. Mỹ nhân thật sự là hảo công phu a, nhưng hắn không muốn chết. . . . “Người gọi ta cái gì?”

Giang Phong mồ hôi lạnh ứa ra, không ngừng cười giả ngu. “Không, không có a. . . . Người, người nghe lầm” “Thật không. . . . Những gì ta nghe vừa rồi không phải là tiếng chó sủa đấy chứ?”

Hắn gật đầu như già tởi “Không, đúng vậy, là chó sủa, chó sủa!”

Bạt Thác Vô Song thu chủ thủ, thô lỗ đẩy hắn, “Lần này tha ngươi, miệng chó không mọc được ngà voi, cẩn thận cái mạng nhỏ này của ngươi”. Hắn vượt qua Giang Phong, đi một đoạn đường lại phát hiện người nọ vẫn đi theo phía sau hắn, hắn liền dùng khinh công ý đồ bỏ rơi tên kia, nhưng người này dai nhách như

da trâu, gỗ cũng gỗ không ra.“Làm gì theo ta?”“Bởi vì ta cũng muốn đi đường này a.” Hấn nói xong lộ ra vẻ thần nhiên.

Bạt Thác Vô Song nhìn chăm chăm hấn hồi lâu, ngực nổi lên lửa giận, phẩy ống tay áo xoay người, thân thể linh hoạt trong nháy mắt chui vào rừng cây, nhảy lên cành cao, chuyền đi chuyền lại giữa đám cây cối như con thoi.

Cũng không tin như vậy hấn còn có thể quán lấy không tha.

Suy nghĩ tự tin của Bạt Thác Vô Song chẳng được bao lâu liền sụp đổ, hấn tức giận dừng lại, đứng ở trên cành cây cao mấy thước xoay người đối với kẻ cũng đang ở trên cây cách hấn không đến mười thước cả giận nói: “Không lẽ ngươi cũng đi đường này?”

Giang Phong biết không thể dùng lý do này để tiếp tục nói dối, không thể làm gì khác hơn là gãi đầu lúng ta lúng túng nói: ” Kỳ thực, kỳ thực ta quên đường trở lại, nghĩ theo ngươi có thể ra khỏi rừng cây, cho nên mới...”

Nghe vậy lửa giận trong ngực Bạt Thác Vô Song hoãn lại, phóng nhiên thanh âm “Nhà ngươi ở đâu?”“Nhà của ta ở nơi rất xa, mấy ngày trước đây ta theo cha ta đến đóng ở biên cương, chạy đến đây ngoạn, hậu quả là lạc đường”.

Biên cương, “Ngươi là con dân Viêm Di quốc?”“Ở đây không phải Viêm Di quốc sao?”“Nơi này là Huyền Vũ quốc, ngươi phải đi về hướng ngược lại, ngươi có đi theo ta cũng không quay về được nhà của ngươi”.

Giang Phong vẻ mặt suy sụp: “Tại sao có thể như vậy?”“Cho nên ngươi theo ta cũng vô dụng.”

Trong ý tứ Bạt Thác Vô Song không có lấy một chút đồng tình, hấn nhún người cũng không dự định sử dụng khinh công, không chút bận tâm tiếp tục đi:“Uy... Chờ một chút!”

Hấn dừng lại. “Lại có chuyện gì?”“Ngươi bỏ ta một mình ở chỗ này ta cũng quay về nhà không được, có thể vài ngày qua đi, ta sẽ chết đói ở trong núi, nói không chừng... Nói không chừng còn có thể bị dã thú ăn thịt! Ta anh tuấn tiêu sái như thế, làm sao có thể mệnh tang ở đây, nương ta biết được nhất định sẽ khóc đến hai mắt sưng đỏ, nha hoàn nhà chúng ta mà biết cũng sẽ tiếc hận mà rơi lệ, nhiều người thấy ta bất hạnh như vậy đều cảm thấy không muốn, ngươi nói, tình cảnh của ta làm cho kẻ khác phải cảm động rơi lệ a.” Hấn làm ra vẻ mặt khổ sở, nói xong thương cảm đến cực điểm.“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Nói một chuỗi dài, tóm lại không có gì đáng để nói.

Giang Phong bày ra dáng tươi cười nịnh nọt, “Không bằng... Không bằng ngươi trước hết mang ta quay về nhà ngươi, ta dùng bồ câu đưa tin gọi người nhà ta đến đón ta về”.“Không bàn nữa.”

” Cô nương hảo tâm, cô nương xinh đẹp... Cầu ngươi mở lòng từ bi, giúp đỡ ta lần này đi... Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, hảo tâm sẽ có hảo báo...”

Bạt Thác Vô Song chịu không nổi cái tên mặt dày nói nhiều này, mà trước mắt nghĩ đến dẫn hấn về thì cơ hội thay đổi nam trang cũng bị cướp đoạt, chỉ nghĩ đến đó liền thật sự muốn mặc kệ mà ném hấn đi.

Nhưng...

Trông vẻ mặt hấn, nếu bỏ rơi hấn, cam chắc hấn liền sống không nổi, Bạt Thác Vô Song không thể làm gì khác hơn là thở dài.”Được rồi, ngươi theo ta.”

Chỉ là, đi một hồi, nói chuyện phiếm một hồi sau.“Ngươi, ngươi nói cái gì? ! ” Bạt Thác Vô Song rốt cục nhận chịu không nổi rộng to hơn.

Bị tức giận của hấn làm cho kinh sợ, Giang Phong cúi thấp đầu, biểu tình thập phần vô tội “Ta không biết cha ta đóng ở, ở chỗ nào...”“Ngươi không phải nói biên cương sao? Vậy ngươi gửi bồ câu đến cái chỗ ngươi gọi là biên cương a”“Biên cương kỳ thực cách nói chung chung, binh sĩ đóng ở đó chỉ là một trấn nhỏ...”“Ngươi, cắt cho ta!” Hấn không muốn nhìn đến bản mặt người này nữa;“Cô nương...” Hấn lại vẻ mặt đau khổ, biểu tình giống như trời sụp xuống tới nơi, oa một tiếng, thân thủ dùng sức ôm lấy hai chân Bạt Thác Vô Song ” Cô nương hảo tâm, đừng bỏ lại một mình ta, không có ngươi không đến một ngày đêm ta sẽ đói chết tại nơi hoang vu không người này, ta không muốn... Ta còn muốn thú vài lão bà, ta còn chưa động phòng, còn chưa thấy lúc hài tử của ta được sinh ra, ta không cam lòng...”

Này, này là sao hả? “Người buông...” Hai chân hắn cố sức giãy nhưng vẫn không thoát khỏi được Giang Phong “Không buông... Ta không buông, ta nếu buông ra, người sẽ ném ta lại một mình... Mặc kệ ... Ta phải về cùng người, mặc kệ là chẻ củi, nấu nước hoặc quét dọn ta đều nguyện ý làm, chỉ cần người đừng bỏ lại ta...” Nói xong, lực đạo vừa nặng thêm vài phần. “Thế nào, thế nào lại có người có da mặt dày như người vậy!” “Cô nương...” Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Người buông...” Hai chân hắn cố sức giãy nhưng vẫn không thoát khỏi được Giang Phong

“Không buông... Ta không buông, ta nếu buông ra, người sẽ ném ta lại một mình... Mặc kệ ... Ta phải về cùng người, mặc kệ là chẻ củi, nấu nước hoặc quét dọn ta đều nguyện ý làm, chỉ cần người đừng bỏ lại ta...” Nói xong, lực đạo vừa nặng thêm vài phần.

“Thế nào, thế nào lại có người có da mặt dày như người vậy!”

“Cô nương...”

Bạt Thác Vô Song từ bỏ, “Hảo hảo tùy người, người muốn tới cũng được. Chỉ là nhà ta cũng chỉ có chủ tử bọn ta hai người. Người hiểu rồi chứ?”

Giang Phong nháy mắt mấy cái, mừng rỡ như điên, “Cho nên cô nương người nguyện ý để ta làm chủ nhân?!”

Bạt Thác Vô Song thật muốn một cước đá bay hắn, “Ta vĩnh viễn là chủ nhân nơi này, mà người chỉ có thể là hạ nhân!”

Giang Phong ngăn người, nhưng lập tức hài lòng gật đầu, “Hảo hảo hảo, hạ nhân cũng không sao, hạ nhân cũng không sao”.

“Ồ điên!” Bạt Thác Vô Song chỉ cảm thấy đầu óc tên này không bình thường, bị người ta bắt làm nô lệ mà hài lòng như thế. “Người buông ra trước đi”.

“Nga nga, ” Giang Phong buông tay, đối hắn cười khúc khích, “Xin lỗi, xin lỗi, a, ha ha...”

“Nhà của ta gần đây, cũng sắp tới rồi”.

Hắn lười nói gì thêm, đi một hồi đã trở về nơi ở, “Ở đây, vào đi”.

Giang Phong nhìn nhà cửa cũ nát trước mắt, miệng há rộng.

Cùng với những gì tưởng tượng chênh lệch một khoảng quá xa, không nghĩ tới mỹ nhân lại ở trong căn nhà cũ nát như vậy.

Có chút mất mát nho nhỏ trong lòng ni.

“Đang suy nghĩ cái gì, còn không mau bước vào!”

“Ách, hảo, hảo.” Hắn liền thanh đồng ý, bước vào trong đại môn.

Bước vào sau đại môn, cách chủ ốc còn có một khoảng cách, hắn ba bước thành hai bước tăng nhanh cước bộ.

” Cái gì?! Thiếu gia chạy đi nghịch nước?! Ngài cảm mạo vừa mới khỏi... Thiếu gia, ngài là cố ý đúng không?! Ngài sao lại không quý trọng sinh mệnh của mình như vậy chứ? Thiếu gia! Ngài đừng cứ uống trà, nghe Thanh nhi nói vài câu...”

Thiếu gia?

Là nam?

Ngón tay hần run rẩy chỉ vào Bạt Thác Vô Song “Cô, cô, cô nương...Nàng sao lại gọi người là thiếu gia? Khó có thể...” Hần trừng to mắt “Người là sao hả?”

Thanh nhi âm thầm giật mình, nhưng mặt nàng vẫn không biến sắc nói dối, “Không, tiểu thư đúng là thân nữ nhi, chẳng qua là tiểu thư trời sinh tính tính nét thô lỗ, Thanh nhi mới gọi tiểu thư là thiếu gia”. Nàng vừa nói vừa không khỏi trừng Bạt Thác Vô Song đang nhàn nhã uống trà.

Thiếu gia đáng ghét! Không nói cho nàng biết ở đây còn có kẻ thứ ba.

“Nga... Thì ra là thế.” Giang Phong đổi lời của nàng tin tưởng không chút nghi ngờ, dù sao khuôn mặt động nhân như vậy thấy thế nào đều không giống như một nam nhân thô lỗ.

“Thiếu... Tiểu thư, hần là...”

“Nga, hần a, là hạ nhân ta mang về phụ trách việc lật vật, Thanh nhi người đợi lát nữa dẫn hần đi xung quanh nhận biết cảnh vật. Tiệm đường dẫn hần đi chọn tùy tiện một gian khách phòng, nhớ kỹ càng cách xa phòng ta càng tốt”. Hần đánh ngáp, “Ta đi ngủ một giấc trước, bữa tối xong thì gọi”.

” Vâng, ta đã biết, Tiểu thư ngài cũng nhanh đi nghỉ ngơi”.

Thanh nhi dẫn theo Giang Phong, không được nửa khắc sau đã đem nhà cửa từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đi qua một vòng.

“Thanh nhi cô nương, ở đây tựa hồ rất an tĩnh.”

“Đúng vậy, hạ nhân ở đây chỉ có mình ta”.

“A? Một mình người? Giang Phong kinh ngạc.” Nhiều công việc như vậy một vai người gánh vác?”

Thanh nhi mỉm cười.” Không, không chỉ có một mình ta, Công tử, đừng quên còn có người ni”.

“Công việc của ta là...” Giang Phong phát hiện dáng tươi cười của Thanh nhi rất là quý dị.

” Công tử đoán đúng hết rồi”

Giang Phong không khỏi tròn to mắt “Cái gì? ! Đừng nói đùa củi chứ?”

“Không sai.”

“Nấu cơm?”

“Vâng”

“Quét rác?”

“Đúng vậy”.

Càng nói sắc mặt Giang Phong càng sầm khổ, ” Vậy, vậy, vậy thay hoa, tưới nước, nhóm lửa, thái rau, làm cho mỹ nhân hài lòng, hát mỹ nhân nghe, buổi tối bồi mỹ nhân ngủ, những ... việc này đều phải làm sao?”

” Không sai” Thanh nhi nghĩ một chút, sau đó đỏ mặt “Mấy cái kể sau thì miễn”.

” Ha ha, đùa người thôi, đùa người thôi, nếu như ta làm vậy khẳng định bị nàng một cước đá bay ra khỏi cửa, mỹ nhân thế nhưng rất hung dữ ni!”

” Người đừng một mỹ nhân, hai mỹ nhân gọi tiểu thư, tiểu thư không thích xưng hô như thế. Tiểu thư vốn tên là Bạt Thác Vô Song, người có thể trực tiếp gọi tên a, Thanh nhi đem Giang Phong đi tới gian phòng của hần. “Có chút bụi, mong công tử không để ý.” Nàng khom người “Công tử người nghỉ ngơi trước, Thanh nhi sẽ không quấy rối công tử”.

=== Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Bạt Thác Vô Song thờ ơ nhìn Giang Phong ngủ đến nỗi mồm mở to, khước miệng tràn ra nước bọt.

Đột nhiên, hần lộ ra dáng tươi cười xảo quyệt.

Mộc bồn trong tay đổ xuống.

Ào!

Người trên giường bị làm cho tỉnh lập tức nhảy xuống giường, trong phòng chạy loạn, “Nước lụt, nước lụt, ta sắp chết, ta sắp chết...”

Nhìn hần hô to gọi nhỏ, ôm đầu chạy tán loạn trong phòng, Bạt Thác Vô Song không khỏi cười ra tiếng, “Đâu? Nước lụt đâu? Người nằm mộng còn chưa tỉnh lại sao?”

Trên mặt Giang Phong tràn đầy bọt nước, ngay cả tóc cũng ẩm ướt phân nửa. Ánh mắt hần vừa chuyển liền trông thấy mộc bồn trong tay Bạt Thác Vô Song, “Người đổ nước lên ta?”

” Là gọi người thức dậy” Hần sửa đúng nói.

Ánh sáng mặt trời bên ngoài yếu ớt chiếu vào, xa xa một nửa bầu trời vẫn tối đen, “Thái dương còn chưa mọc lên ni”. Hần trề môi nói nhỏ.

“Người đừng quên đã đáp ứng ta cái gì?”

“Đáp ứng?” Hần đột nhiên lộ vẻ mặt mừng rỡ ” Có phải ta đáp ứng kết hôn cùng người? Lúc nào? Bây giờ sao? Phải động phòng có đúng hay không?”

Trong đầu tên này luôn suy nghĩ đến cái gì hả?

Bạt Thác Vô Song lạnh lùng nhìn hần như nhìn kẻ điên mang vẻ mặt cười không ngừng.

” Người nói thêm một câu nữa ta sẽ chém người, hôm qua người nói, chỉ cần ta mang người trở về, muốn người làm cái gì người cũng nguyện ý đúng không?”

Giang Phong thất vọng.

Nguyên lai là nói đến việc này nha, ... ” Đúng”. Hần hữu khí vô lực như cũ.

“Như vậy, hiện tại, lập tức, lập tức đi chuẩn bị đồ ăn sáng”.

Lăn qua lăn lại một canh giờ, cơm nước cũng được mang lên, hần làm như không nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Thanh nhi.

“Đừng khách khí, đừng khách khí, đến ăn nhanh một chút”. Hần gào to với hai kẻ đang nhìn chằm chằm vào bàn thức ăn mãi mà chưa dám động đũa.

Bạt Thác Vô Song nhìn Giang Phong điềm nhiên như không gắp một thứ chấy khét trông chẳng còn rõ là thứ gì cho vào mồm, hần còn hăng hái lừa vào thêm một đũa cơm khét với vẻ mặt thực thòả mãn, thật không biết những gì Bạt Thác Vô Song nhìn thấy với những gì Giang Phong ăn có giống nhau hay không.

Thanh nhi chậm chạp không dám động đũa. Nhưng nhìn Giang Phong ăn đến vui vẻ như thế, nàng không thể làm gì khác hơn là lúng ta lúng túng hỏi dò “... Giang công tử, ăn ngon sao?”

Giang Phong nuốt xong miếng cơm, không ngừng gật đầu, “Ăn ngon, ăn ngon...”

Thật vậy chẳng?

Thanh nhi cùng Bạt Thác Vô Song đều dùng ánh mắt hoài nghi quan sát hần, cuối cùng thật sự là đối hết mức chịu đựng mới bắt đầu động đũa.

Nhưng mới ném một ngụm, Bạt Thác Vô Song bỗng nhiên phun ra, hắn cầm lấy chén trà uống liên tiếp vài hớp, hắn hung thần nộ sát nhìn Giang Phong nói: “Đây, đây là cái thứ gì? Thế nào vừa mặn vừa ngọt lại vừa cay ?!”

” Đây hả? Rau dại thông thường nha”.

” Gia vị ni? Người rót cuộc cho vào thứ gì vậy?”

“Tuỳ tiện cho vào, miễn có thể ăn là được rồi, không cần xem trọng quá”.

“Người, người ...” Hắn chụp bàn đứng lên, giận dữ trừng Giang Phong.

Giang Phong bị hấn trừng đến nỗi rụt cả hai vai, ủy khuất nói: “... Ta nói sai cái gì sao?”

“Người, người, người...” Hắn đổi khẩu khí, hắng giọng. ” Thanh nhi, người đi nấu đi, ta ăn cháo trắng là được rồi”.

“Vâng”. Thanh nhi vội vàng ly khai.

” Về phần người sau khi ăn xong thì đem củi ra bỏ đi”. Nói xong, Bạt Thác Vô Song phất tay áo rời đi.

Nguyên tưởng rằng bỏ củi chỉ là công việc đơn giản hấn là sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng, nhưng, nhưng nếu như người nọ là Giang Phong thì lại là chuyện khác.

Bạt Thác Vô Song nhu nhu mi tâm, “Người làm cái gì đem bó củi chém thành mảnh vụn như thế này hả? Thịt heo đem băm cũng chưa thành như vậy. Lúc người vừa đốt củi thổi cơm chưa thấy qua hình dáng của nó hay sao?”

” Ta cho rằng chém càng vụn cháy mới mau...”

Bạt Thác Vô Song lạnh lùng ngắt lời hấn, “Nhưng là cháy sạch, nói như vậy không được mấy ngày lại phải bỏ củi một lần”.

“... Xin lỗi.”

“Quên đi, người đừng đốn củi nữa, còn lại giao cho Thanh nhi đi, người đi ra sân cắt sửa cây đi”.

“Hảo.” Giang Phong hơi áy náy ly khai.

Bạt Thác Vô Song lúc này cũng không tránh khỏi tự hỏi, vì sao lúc trước mang hấn về chứ?

Hấn đúng là một đại thiếu gia không sai.

=== Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Qua không lâu sau, Bạt Thác Vô Song ở trong phòng suy nghĩ một chút, ngực chung quy vẫn cảm thấy không ổn, liền đứng dậy xuất môn ra sân nhìn một cái.

Một bước vào đình viện, đập vào tầm mắt hấn là một loạt cây cối trơ trụi.

Chịu không nổi, chịu không nổi nữa!

Lửa giận của Bạt Thác Vô Song cuộn cuộn kéo lên, sau khi kéo lên đến điểm cao nhất thì bùng nổ.

Hấn xông lên trước mặt Giang Phong, nắm áo hấn, hung ác tàn nhẫn đối hấn rống: “Người là cố ý sao, cố ý sao?” Vừa nói vừa lay mạnh thân thể hấn.

Cho dù bị người lắc đến não trướng, đầu chóng váng, Giang Phong vẫn như cũ không rõ hấn vì sao tức giận. “Xin lỗi...”

Thành sự bất túc, bại sự có thừa!

Bạt Thác Vô Song buông tay ra “Hảo hảo một thân cây, người đem nó chém ra thành cái dạng gì?”

“Đi đi? Thế nào vậy? Vẫn chưa sạch sẽ sao?”

Không, quá sạch sẽ là đằng khác!

Hắn chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, muốn mở miệng nói cái gì đó, rồi lại chẳng biết nên nói gì, nhìn cái cây trọc lóc, lại nhìn Giang Phong trước mắt luôn bày vẻ mặt vô tội, lời muốn nói đành khó khăn đem nuốt vào trong bụng.

Nguyên bản, là muốn bảo hắn đi tưới hoa.

Nhưng vì suy nghĩ cho sinh mệnh của hoa nhi, đành phải thôi.

” Ta xem người nấu cơm không được, đốn củi thất bại, cắt sửa cành cây lại đem cây đang tốt đẹp làm cho thành như vậy, không bằng người tới làm người hầu riêng của ta, ta bảo gì thì người làm nấy, mọi chuyện khác giao cho Thanh nhi, người đừng nhúng tay vào nữa”.

Làm người hầu riêng cho mỹ nhân? Thiên, đây chính là đại lễ từ trên trời rớt xuống đó!

Giang Phong lộ vẻ mặt mừng rỡ, lập tức có phần thẹn thùng, ” Như vậy... không phải rất có lỗi với Thanh nhi cô nương sao?”

Mới không, cho người đi giúp Thanh nhi mới là có lỗi với nàng.

Bạt Thác Vô Song cho hắn một cái liếc mắt xem thường, lười trả lời vấn đề của hắn .”Đi thôi.”

“Đi đến đâu?”

” Ít nói lời vô ích đi”

Giang Phong nghe lời che miệng mình, ngoan ngoãn theo sát phía sau hắn, đi tới bên trong phòng Bạt Thác Vô Song.

Giang Phong mở to mắt, hưng phấn mà nuốt nước bọt.

Phải không, phải không...

Mỹ nhân muốn... . . .

Hì hì, thật không nghĩ tới mỹ nhân đúng là ngoại lạnh nội nhiệt a!

Bạt Thác Vô Song nhấp một ngụm trà nói: ” Người có võ công không?”

Giang Phong vô cùng thất vọng (tưởng bỏ).

Ai ai? Yêu cầu của mỹ nhân cùng suy nghĩ của hắn sao lại khác xa nhau vậy chứ?

Thấy Giang Phong không trả lời, hắn có một chút không kiên nhẫn, “Rốt cuộc có võ công hay không?”

Thấy hắn cau mày, Giang Phong hấp tấp trả lời: ” Cha ta có dạy ta! “

Hắn chọn mi: “Có thể dùng được không?”

” Hắn là... Hắn là có thể”

” Tốt lắm, người hiện tại canh cửa cho ta, ta muốn ngủ, nếu xung quanh có cái gì khác thường lập tức vào phòng gọi tỉnh ta”.

Giang Phong trong lòng nghi vấn không ngừng.

“Xin hỏi ...cái gì gọi là khác thường?”

“Thích khách các loại”.

“Ách... Thích khách nha, ta đã hiểu.” Gật đầu thân thể hắn sau đó sững lại, kinh hách hô to: “Cái gì? Thích, thích khách? !”

Mỹ nhân đến tột cùng là thần thánh phương nào? Vậy mà lại có thích khách đến ám sát nàng? Thực sự làm kẻ khác khiếp sợ.

” Trên thế giới này kẻ muốn lấy tính mệnh ta có rất nhiều”. Hắc lãnh đạm trả lời.

” Người đã làm chuyện gì tày trời sao? Là giết thân nhân của người nào đó hay là trộm bảo vật của người ta?”

“Không có.”

Tuy rằng tin tức hắc là hoàng tử đã được phong tảo, nhưng, nhưng không khỏi để lộ tin tức, hoàng thân quốc thích thêm muốn ngôi vị hoàng đế khẳng định đã bắt đầu hành động, nhất là trước sau sinh thần của đại hoàng tử Bạt Thác Vô Nhược mấy ngày này.

Xem ra mấy ngày này hắc vô pháp đi vào giấc ngủ, cho dù có Giang Phong bên ngoài canh gác cũng như vậy. Dù sao võ công của Giang Phong càng khiến hắc lo lắng, coi đáng điệu yếu đuối của hắc khẳng định chỉ là công phu mèo cào mà thôi.

“Vậy là thế nào?”

“Người chỉ cần đem chuyện được phân phó cho người làm đến ổn thỏa, chuyện còn lại không được hỏi đến”. Hắc khoát khoát tay “Được rồi người đi ra ngoài trông coi đi”.

“Ách...” Giang Phong sờ sờ mũi xoay người vừa ly khai vừa lẩm thầm trách móc “Ta thế nhưng quan tâm người thôi...”

Bạt Thác Vô Song thính tai nghe không sót chút nào, thần sắc biến đổi.

” Ta cũng không cần bắt luận kẻ nào quan tâm”

Hắc dừng cước bộ một chút, nhưng lại lập tức tiếp tục hướng phòng ngoài đi đến, thẳng đến cửa hắc mới trả lời “Không ai không cần người khác quan tâm, dù cho người có kiên cường cũng vậy mà thôi”.

“...Dù cho người có kiên cường cũng vậy mà thôi”

Không, hắc tuyệt không kiên cường, hắc cũng không muốn kiên cường. Nhưng sự thật bức bách bản thân hắc phải kiên cường. Để sinh tồn hắc phải lạnh lùng, hắc phải nguy trang, sự quan tâm này sẽ chỉ làm hắc thêm rối loạn.

Trong ấn tượng mờ nhạt, một thân thể nho nhỏ ngã trên mặt đất, hắc quỳ rạp trên mặt đất, mặt đầy lệ, đầu gối rách một mảng da, đau đến hắc không dậy nổi, hắc mong mỗi có người đi qua dìu hắc một chút, nhưng từ trừu phòng đại nường đến tổng quản cao tuổi đi ngang qua cũng không để hắc vào mắt, tâm linh hắc đã tổn thương nặng nề.

Bọn hạ nhân nói với nhau, hắc là hài tử hoàng thượng không chịu thừa nhận. Bởi vì hắc không được sủng nên bọn họ đối với hắc không có lấy nửa điểm tôn kính.

Hắc quỳ rạp trên mặt đất nửa canh giờ, thẳng đến cảm thấy thấm thía hắc mới tự đứng lên, nếu không ai bằng lòng kéo hắc, để sinh tồn hắc sẽ tự kéo lấy mình, nếu không ai bằng lòng quan tâm hắc, cũng được, hắc càng không cần những thứ hư tình giả ý đó.

Bất luận là trước đây hay là bây giờ, hắc đều là một người vĩnh viễn không thay đổi.

=== Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Giang Phong đứng bên ngoài đem câu nói Bạt Thác Vô Song vừa nói suy nghĩ một lần, cảm thấy lời này của hắc tràn ngập đau thương.

Từ nhỏ Giang Phong trưởng thành trong sự cứng chịu tràn ngập của phụ mẫu huynh đệ, hẳn nghĩ không ra như thế nào lại có người nói không cần người khác quan tâm, có người quan tâm không tốt sao?

Tới nơi này đã một ngày đêm, không hề nhìn thấy phụ mẫu của Bạt Thác Vô Song, mà toàn bộ nhà cửa chỉ có một nha hoàn là Thanh nhi. Hiện nay lại nghe hẳn nói người muốn lấy tính mệnh của hẳn không phải là ít.

Đến tốt cùng... Thân phận của hẳn rốt cuộc là gì?

Trong đầu ngoại trừ nghi vấn cũng chỉ là nghi vấn.

Một canh giờ trôi qua, hẳn buồn chán đến cực điểm mãnh liệt ngáp.

Bất thành linh, tay phải đang che miệng ngáp sưng lại, hẳn tập trung tinh thần, âm thanh rất nhỏ trong đêm truyền đến, hẳn thì triển khinh công siêu việt, thân hình vừa nhảy lên liền nhìn thấy một gã thân hắc y nhân đang ngồi chồm hổm cổ cạy mái ngói.

Thực sự có người định lấy tính mệnh Bạt Thác Vô Song.

Hơn nữa người này công phu đảm chắc không tinh, nói như thế nào ni? Coi hẳn lớn như vậy nhảy lên mái hiên mà hắc y nhân còn không có phát hiện, y vẫn chuyên tâm cạy mái ngói.

Này nên khen y chuyên nghiệp hay nên cười y sơ ý?

Hắn theo bên trong tay áo lấy ra phi tiêu, cổ tay xoay một cái, phi tiêu độc đã xuyên từ phía sau lưng hắc y nhân lên tận phía trước ngực, thân thể hắc y nhân cứng ngắc, lão đảo vài bước sắp sửa rơi thẳng xuống dưới.

Giang Phong nhân cơ hội vận chuyển phong từ đằng xa tặng thêm một cái vào ngực y. Hắc y nhân bị chuyển phong mạnh mẽ của hẳn đánh trúng, trong miệng phun ra tiên huyết, lúc rơi xuống đất đã mất khí tức. (ngủm củ tỏi)

Giang Phong thoải mái mà vỗ vỗ hai tay, "Đối phó với loại này, dễ dàng".

Hắn hạ xuống mặt đất, trong miệng ngân nga ca hát trở lại trước cửa phòng, kể tục thủ vãng cương vị, quên mất phải đem thi thể hẳn vừa mới giết tha đi chôn.

Sau nửa canh giờ, Bạt Thác Vô Song từ bên trong phòng đi ra.

Vừa mới bước ra liền nhìn thấy thi thể nằm trên mặt đất "Đây là cái gì?"

Giang Phong thầm kêu không ổn, hẳn vội vã bày ra khuôn mặt tươi cười "Nga, người nói người kia a, ta cũng không biết, ta ở chỗ này hảo hảo canh gác, đột nhiên hẳn tự ngã trên kia xuống, sau đó thành cái dạng này a". Hẳn nhún nhún vai.

Bạt Thác Vô Song suy nghĩ sâu xa nhưng cũng không đến gần xem vết thương trên người hắc y nhân, thuận miệng nói: "Đem hẳn kéo ra ngoài đi, đi đâu xa một chút, đỡ phải có mùi thối tiến vào trong nhà".

"Hảo, xong ngay". Hẳn cười hì hì trả lời, nâng hắc y nhân lên vai, không cần tốn bao nhiêu công phu, thân ảnh đã tiêu thất trong tầm mắt của Bạt Thác Vô Song.

Sau khi Giang Phong ly khai, Bạt Thác Vô Song nhìn chăm chú phương hướng hẳn rời đi, cau mi.

Ngực có hơi hoang mang, một người hảo hảo không vô duyên vô cớ rơi xuống, sau đó bất đắc kỳ tử mà chết, kỳ quái chính là hẳn bên trong phòng lại không chú ý tới, chẳng lẽ là Giang Phong.

Hắn lập tức tìm cách phủ nhận.

Không, hẳn là không có khả năng.

Tay chân Giang Phong không hảo đủ để giết hại sát thủ những người đó phải tới.

Giang Phong chạy vội hơn mười dặm mới đem thi thể nhét vào vùng hoang vu dã ngoại

Ngón cái cùng ngón tay trở về vào trong miệng, lập tức từ miệng hẳn phát sinh một chuỗi âm hiệu, sau đó một con bồ câu trong rừng cây rậm rạp bay ra đậu vào trên vai hẳn.

Giang Phong ôn nhu sờ sờ thân thể mềm mại của con vật, “Hảo ngoan, hảo ngoan, tốc độ càng lúc càng mau, không uống phí ta thường ngày thương yêu người như thế”. Hắn từ bên trong tay áo lấy ra mảnh giấy trắng cột vào trên chân con bò câu, ” Ngoan, mau giúp ta đem thư này giao cho cha ta, ta một ngày đêm không trở về hẳn chắc chắn thập phần lo lắng, ta nhờ người ni”.

Con bò câu như là nghe hiểu được những gì hắn nói, nó ngẩng đầu kêu một tiếng, dang cánh bay khỏi bờ vai Giang Phong, sau khi đảo quanh vài vòng trên đỉnh đầu của hắn mới hướng lên khoảng không trên trời bay đi.

Giang Phong đột nhiên cười khở.

Hắn gọi bò câu mang thư quay về quân doanh, chuyện này nếu để Bạt Thác Vô Song biết khẳng định sẽ bị nàng đuổi ra khỏi nhà. Lúc trước hắn lừa gạt nàng hắn không biết phụ thân đóng quân ở đâu.

Đây là bất đắc dĩ, ngày đó từ trong quân doanh lén lút chuồn đi đã ôm chặt ý niệm trong đầu tạm thời không quay về, sự xuất hiện của nàng vừa vặn cho hắn nơi ở tạm thời. Nhà của nàng ở tận nơi thâm sơn cùng cốc trước sau không có người ở, mà cách thành trấn kế tiếp không biết có bao nhiêu xa, đành chịu, hắn không thể làm gì khác hơn là da mặt dày bám lấy nàng không tha.

Kỳ thực võ công hắn không kém...không, nói không kém kỳ thực coi như khiêm tốn.

Phụ thân Giang Phong là danh tướng, đối với võ nghệ của từng hài tử đều phi thường nghiêm ngặt, mặc kệ nhi tử là nam hay nữ, từ nhỏ đã bắt đầu huấn luyện, truyền thụ cho bọn họ võ nghệ. Mà thể chất Giang Phong so với các huynh đệ tỷ muội càng thích hợp luyện võ. Phụ thân hắn từng đối với các tướng sĩ khác ca ngợi nhi tử Giang Phong là kỳ tài luyện võ một trăm năm khó gặp.

Người bình thường phải một năm rưỡi thời gian mới có được công phu làm cơ sở, nhưng đối với Giang Phong chỉ cần thời gian không tới một tháng.

Nhưng một thân tuyệt học hắn cũng không thể ở trước mặt Bạt Thác Vô Song triển lộ công phu, nếu để mỹ nhân biết võ công hắn không phải chuyện đùa, hắn nhất định không thể tiếp tục ở bên cạnh mỹ nhân a.

Mỹ nhân đẹp như thế, nhìn gần càng khiến người ta tâm động không ngừng, hại hắn chỉ muốn thú mỹ nhân vào cửa.

Hắn thất bại mà ôm đầu. Thế nhưng mỹ nhân khẳng định đối hắn không có hứng thú. Hắn chân tay vụng về e rằng cảm giác mỹ nhân đối với hắn chỉ có nghiêng răng nghiêng lợi a.

=== Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Liên tiếp vài ngày, đều có hắc y nhân đến đây ám sát, bất quá hoàn hảo không kinh động đến Bạt Thác Vô Song, bởi vì bọn họ đều bị người nhanh nhẹn như hắn nhanh chân đánh rớt.

Khổ nỗi, không chỉ có ban ngày phải thủ, mấy đêm liền hắn cũng không dám sơ xuất, trắng đêm phải thủ bên cạnh Bạt Thác Vô Song. Không có biện pháp, gian phòng hắn cùng của ‘nàng’ là một người bên đông một người bên tây.

Vài ngày trôi qua, dưới mắt hắn hình thành hai vòng đen thui, từ xa nhìn lại buồn cười giống như là bị người đánh hai quyền vào mặt.

Đến cuối cùng, để vừa chiều cổ giấc ngủ mình vừa chiều cổ tính mệnh Bạt Thác Vô Song, hắn không quan tâm tức giận của nàng tự ý dọn vào phòng bên cạnh.

“Đi ra ngoài “. Hai cánh tay hắn khoanh trước ngực đối Giang Phong lộ ra vẻ mặt lạnh lùng.

Hai vai Giang Phong bỗng nhiên co rúm lại run rẩy “Ta, ta, ta một mình ở nơi này... Rất cô đơn tịch mịch, buổi tối muốn tìm người nói chuyện phiếm lại chỉ có tiếng ếch kêu làm bạn, ta sống qua buổi tối thật buồn

chán... Cho nên ta mới muốn dọn tới nơi này, vậy, vậy vậy buổi tối sẽ không phải tịch mịch... Trăm triệu nghĩ không ra người chán ghét ta như vậy... Bị người chán ghét, ta xem ta còn không bằng chết!”

Tên vô sỉ này khẳng định lại làm trò, tưởng rằng đối với Giang Phong hẳn không hề để ý tới, nhưng chiêu mặt dày mày dạn hết lần này tới lần khác đối hẳn thập phần hữu hiệu.

” Người... người này...”

Giang Phong xoay người viền mắt rưng rưng, đôi mắt trông mong nhìn chăm chú hẳn, bộ dáng nói có bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu.

” Đáng ghét...” Hẳn tức giận bước ra khỏi phòng, lập tức sát vách phòng truyền đến âm hưởng đóng cửa thật thô lỗ.

” Người đừng tưởng rằng chiêu này mỗi lần dùng đều có hiệu quả, lần sau... lần sau ta tuyệt không để cho người được toại nguyện!” Hẳn cảm tức cố ý để cho lời nói truyền qua vách phòng.

Nga nga nguyên lai còn có thể đàm phán a.

Giang Phong cười tủm tỉm trả lời: “Thật tốt, như vậy buổi tối ngủ ta có thể ở bên gian phòng này trực tiếp nói chuyện phiếm với người”.

“Ít lời vô ích đi, thu xếp xong thì mau cút sang đây”.

“Hảo, hảo.”

Ngoài miệng tuy nói hảo, nhưng kỳ thực hẳn nằm ở trên giường nghỉ ngơi dần dần mí mắt bắt đầu nặng trĩu.

Không có biện pháp, hẳn đã tròn năm ngày chưa từng ngã lưng vào giường.

Cảm giác thả lỏng thật tốt...

Qua một khắc, Bạt Thác Vô Song sát vách phòng bắt đầu không kiên nhẫn, “Uy, Giang Phong, người chuẩn bị xong chưa?”

Không ai lên tiếng trả lời.

” Giang Phong... Giang Phong!”

Trong giấc ngủ chưa sâu Giang Phong mơ hồ nghe có người gọi tên hẳn, hẳn còn buồn ngủ trả lời “Gì?”

” Người chuẩn bị cho tốt chưa?”

“... Ân...”

” Nếu chuẩn bị cho tốt cũng nhanh sang đây, vai ta rất đau, qua đây thay ta đắp đắp”.

“Hảo...” Hẳn mạnh mẽ xốc lại tinh thần, nói không chừng hôm nay còn có thể có thích khách đến đây, hẳn không thể ngủ.

Vì sinh mệnh mỹ nhân, hẳn trả bất cứ giá nào, tính mệnh mỹ nhân so sánh với năm ngày không ngủ không đáng kể chút nào!

Hẳn hăm hở tinh thần đi tới phòng sát vách.

Bạt Thác Vô Song đậm nhạt liếc nhìn hẳn một cái, “Thay ta nhu nhu vai”.

“Hảo.” Hẳn đi tới phía sau “nàng”, hai tay đặt trên bả vai, một chút lực đạo nhu ần, “Đau không?”

“Không, thoải mái”

Thấy hẳn có ý thuận, Giang Phong nhu nhu đến hai chân hẳn “Ồ đây mỗi không?”

“Ân.”

Hẳn vuốt ve hảo một phen, đến khi Bạt Thác Vô Song bảo dừng hẳn mới dừng.

Bạt Thác Vô Song nằm lên giường, hơi ngáp, đôi mắt đẹp khép hờ làm trong lòng Giang Phong rung động một trận.

“Giang Phong, ta khát.”

“Ta giúp ngươi rót nước.”

Hắn hầm hờ lấy ấm trà định rót vào chén, phía sau lại truyền đến âm thanh nhu nhuễn: “Ta muốn trà nóng.”

Hắn sửng sốt, “Hảo hảo, ta lập tức đi làm.” Cầm ấm trà bước ra khỏi cửa.

Một lát sau, hắn lại bê ấm trà bước vào cửa, không muốn để Bạt Thác Vô Song chờ lâu, liền vội vã rót một chén đưa cho hắn, ai biết, vừa mới nuốt xuống một ngụm, Bạt Thác Vô Song lại đột nhiên phun ra, “Ai bảo ngươi chuẩn bị nước trà nóng như vậy?”

“Không phải ngươi bảo muốn uống nóng...”

“Là muốn nóng, nhưng không phải nóng như thế. Đem làm lại đi, nhanh lên một chút, ta rất khát.”

“Ta đi ngay, ngươi chờ một chút.” Ôm lấy ấm trà, hắn lại chạy ra ngoài, lần này nhanh hơn lần trước rất nhiều, hắn rót ra chén, nín thở nhìn Bạt Thác Vô Song uống xong chén trà mới thở phào nhẹ nhõm. “Vừa đủ ấm phải không?”

“Tạm chấp nhận được.” Hắn lãnh đạm nói. “Đợi lát nữa thì đem phòng ta quét dọn một lượt cho sạch sẽ, thuận tiện dùng khăn lau lau mặt sàn cho sạch.”

A? Ai ai?

“Thế nào, có chuyện gì sao?”

Hắn vội cúi đầu. “Không, không có.”

“Trước khi ta xuất môn trở về nhớ kỹ phải chuẩn bị cho tốt.”

Hắn vội vã ngẩng đầu, “Ngươi muốn xuất môn? Ta cũng muốn.”

“Không được.” Bạt Thác Vô Song đứng lên.

Không được? Giang Phong cười trộm. Ha hả, không chắc nha, đợi lát nữa sẽ...

Con người lạnh lẽo nhìn hắn, “Nếu bị ta phát hiện ngươi len lén đi theo phía sau ta, ta sẽ làm cho ngươi lập tức cút khỏi đây!”

Hắn chột dạ lần thứ hai lại cúi đầu. Không xong, đã bị đoán được tâm tư.

“Ta đi đây. Nhớ kỹ, không được theo dõi ta.”

“... Hảo.” Trong lời nói tràn ngập thất bại.

Bạt Thác Vô Song đi rồi, Giang Phong chậm chạp cầm lấy cây chổi, đông khua khua, tây phẩy phẩy, sau đó quét quét, thân thể dần dần hướng tới giường... Mí mắt cũng càng lúc càng trầm trọng

Đùng một cái.

Hắn ngã vào trên giường, hai mắt nhắm nghiền thiếp đi.

=== Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Bạt Thác Vô Song trở về sau khi đến hồ nước bơi đến thống khoái, vừa vào cửa thì thấy Giang Phong cứ chiêm thước sào nằm trên giường ngủ vù vù, một nửa điểm ý tứ cũng không có.

Người này... Hấn không ... không ... ở đây có một lúc mà bắt đầu lười biếng.

Hấn lạnh lẽo tròng mắt, mang từ bên ngoài vào một bồn nước trong, dự định làm lại trò cũ, nhưng ngay tại lúc hấn định đem nước trong bồn đổ xuống, hấn trông thấy dưới hai mắt Giang Phong hai vòng thâm đen...

Hấn ngừng lại, đem một bồn thả trên mặt đất, đầu ngón tay sờ dưới mắt Giang Phong, khẽ xoa bóp .

Người này đến tột cùng đã bao lâu không ngủ?

Hấn nhận thức Giang Phong mấy ngày nay, phát hiện tâm hấn cũng nhu hoà đi rất nhiều, luôn luôn, luôn luôn dễ dàng thuận theo ý Giang Phong.

Hấn đến tột cùng là tâm cũng nhu hoà đối với Giang Phong mà nhu hoà?

Hấn trầm tư một hồi lâu, đột nhiên, Thanh nhi đi vào bên trong phòng. “Thiếu...” Thấy Giang Phong nằm ở trên giường hấn, nàng vội nhỏ giọng để cho an toàn... “Thiếu gia, hai ngày sau là sinh thần của đại hoàng tử, nếu hiện tại lập tức giục ngựa quay về kinh, còn có thể đến kịp ngày sinh thần đại hoàng tử.”

“Đi đến đó làm gì? Không ai hoan nghênh ta trở lại.”

“Nhưng ” Thanh nhi nhú mày, “Nhưng quốc sư từng nói sinh mệnh đại hoàng tử chỉ có thể kéo dài đến ngày đó, Thanh nhi... Thanh nhi là sợ người không thể gặp đại hoàng tử lần cuối.”

Hấn sắc mặt đại biến, “Người đừng nói vậy, Vô Nhược hấn sẽ sống thật lâu thật thọ, tuy rằng thân thể hấn luôn luôn suy yếu, thể nhưng thể nhưng ta tin tưởng hấn có thể.” Nói đến đó, hấn đột nhiên đỏ viền mắt.

“Thiếu gia...”

“Người đừng nói nữa, ta sẽ không quay về nơi đó, người lui xuống dưới đi.”

“... Vâng.”

Bạt Thác Vô Song ngẩng đầu, khắc chế lưu lại nước mắt.

Vô Nhược, người sẽ không chết, ta tin tưởng người sẽ không chết, sở dĩ ta không quay về, chờ ngày thân thể người chuyển biến tốt đẹp trở nên khỏe mạnh ta sẽ quay về kinh gặp người.

Hấn tự nói trong lòng.

Lần té ngã khi còn bé kia, không ai dìu hấn đứng lên, hấn tự đứng lên bằng chính sức của mình, khi hấn bước cao bước thấp quay trở về phòng mình thì gặp Bạt Thác Vô Nhược cũng vừa từ kinh thành xa xôi ngàn dặm tới chỗ này tránh nắng, y nhìn thấy vết thương trên người hấn, không giống những người khác ôm lấy hấn trở lại gian phòng, rồi sau đó cẩn thận tỉ mỉ sát được cho hấn.

Lần đầu hấn cảm thụ được ôn nhu là Vô Nhược dành cho hấn .

Những ngày cùng một chỗ với Vô Nhược rất khoái nhạ. Nhưng Vô Nhược không thể lưu lại chỗ của hấn lâu được, mấy ngày sau, Vô Nhược ly khai nơi này trở lại kinh thành.

Từ lúc đó trở đi, Vô Nhược hàng năm đều đến nơi này tránh nắng, Vô Nhược sẽ nói cho hấn những chuyện phát sinh trong kinh thành, bọn họ có thể nói chuyện trắng đêm, thẳng đến nói cũng không nói nổi nữa, bọn họ mới nắm chặt tay nhau bình thần đi vào giấc ngủ.

Lần gặp Vô Nhược cuối cùng đã cách đây một năm.

Đầu năm nay, để thay Vô Nhược xưng hỉ, phụ vương cưới cho hấn công chúa Tử Hồng của Viêm Di quốc láng giềng, hấn cũng chưa gặp hoàng tẩu tương lai, sở dĩ...

Ta van người, Vô Nhược, năm nay người cũng phải mạnh khỏe để cùng hoàng tẩu đến nơi đây nghỉ hè.

===

Tại một nơi trong kinh thành.

“Vương gia, tất cả đều được tiến hành theo như ngài đã phân phó, hai ngày sau, trong ngày sinh thần Bạt Thác Vô Nhược phải chết không thể nghi ngờ.” Thanh niên vô cùng cung kính quỳ trước nam nhân trung niên.

“Tốt, nếu chuyện này thành công, ta sẽ hậu thưởng.” Nam nhân lộ dáng tươi cười, tay phải vuốt nhẹ mép chén trà.

“Bởi vậy, chờ lão gia hỏa hoàng đế kia chết đi, ngôi vị hoàng đế sẽ là của Vương gia ngài.”

“Người sai rồi, còn có một tiểu tử vẫn chưa xử lý xong.”

“Vương gia ngài là muốn nói tới ”

“Nghe nói tiểu tử kia là do Nhan quý phi sinh tiền rất được hoàng thượng sủng ái sinh hạ. Nữ nhân này thực sự rất mỹ lệ, chỉ tiếc phát điên, bị hoàng thượng biếm lãnh cung, chắc chắn... Đáng tiếc nha đáng tiếc.”

Thanh niên nghi vấn, “Nhưng có lời đồn đãi hài tử của Nhan quý phi sau khi sinh hạ đã chết non, thế nào...”

“Tám phần mười là lão già này để phòng loại người như chúng ta dòm ngó ngôi vị hoàng đế của hắn, cố ý đem con hắn lưu vong chốn dân gian, còn để con của hắn phần thành nữ hài mà nuôi nấng lớn lên.”

“Nguyên lai là như vậy, nếu hai ngày sau thành công, bước tiếp là diệt trừ hắn ?”

“Không sai, ta đã sai mười mấy tên sát thủ đi lấy tính mệnh hắn, nhưng...” Nam nhân đột nhiên phẫn nộ một chưởng bóp nát cái chén trong tay, “Đám kia là đám thù cơ! Không ám sát thành công trái lại còn bị hộ vệ bên người hắn sát hại, tất cả đều là đồ vô dụng!”

“Vương gia...”

“Quên đi, Bạt Thác Vô Nhược cùng lão già này mới là cản trở lớn nhất của chúng ta hiện nay, phải diệt trừ bọn họ trước.” Hắn dừng lại, tàn nhẫn cười nói: “Về phần tiểu tử kia, chờ hắn trở lại kinh thành ta sẽ bố trí tốt cho hắn.”

=== Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Ba ngày sau.

Giang Phong rời giường cảm thấy bầu không khí có chút sai, trước không nói đến mỹ nhân, chỉ là Thanh nhi một bên chuẩn bị đồ ăn sáng đã làm hắn cảm thấy kỳ quái, hắn trở lại phòng khách, thấy Thanh nhi đứng ở bên cạnh mỹ nhân, hai mắt sưng đỏ khóc nức nở .

Mà mỹ nhân diện vô biểu tình, tay cầm chén trà, siết thật chặt.

Hắn cười cười tiếp cận: “Các người làm sao vậy? Là lạ.”

Bạt Thác Vô Song liếc mắt nhìn hắn, đẩy hắn rồi chạy ra ngoài.

Ai ai? Mỹ nhân rốt cuộc làm sao vậy? Viên mắt hắn tựa hồ đỏ lên?

“Giang, Giang công tử... Người đi an ủi tiểu thư được không? Tiểu... Tiểu thư hiện tại khẳng định khổ sở cực kỳ...” Thanh nhi sát nước mắt.

“Ách, ách... Hảo.” Hắn vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng khách, nhưng đã không thấy được thân ảnh Bạt Thác Vô Song, hắn chạy xung quanh nhà tìm một lượt, cuối cùng bên cạnh trọc thụ mà trước đây bị hắn tàn phá phát hiện bóng dáng Bạt Thác Vô Song.”Vô Song “

Bóng lưng Bạt Thác Vô Song thoảng run lên, hắn nhanh chóng đưa tay lên lau mặt, sau đó xoay người dùng ngữ khí lạnh lùng nói: “Làm cái gì?” Ngữ khí mặc dù lãnh đạm, nhưng đôi mắt phiếm hồng kia đã tố cáo hắn .

“Người khóc?”

Hắn quay mặt đi.”Không có.”

“Phát sinh chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng không phát sinh.”

“Vô song... Ta muốn an ủi người.”

“Không cần, ta không cần bất luận kẻ nào quan tâm người làm gì? Buông.”

Lực đạo trên hai cánh tay Giang Phong càng thêm buộc chặt, “Không buông.” Hắn đem mặt chôn vào cổ Bạt Thác Vô Song, hấp thụ hương thơm chỉ trên người hắn mới có.

“Không buông ra, không buông ra, ta vĩnh viễn cũng không buông ra!” Trái tim hắn phù phù khiêu rất nhanh, “Vô Song, ta thích người! Ta rất thích, rất thích người!”

Bạt Thác Vô Song trừng lớn mắt, “Người đừng nói bậy.”

“Không có, ta thực sự thích người, nhìn thấy người khổ sở trong lòng ta cũng khổ sở theo, ta muốn thay người gánh chịu tất cả, ta muốn dùng hai tay ta bảo hộ người!”

Tình cảm chân thành tha thiết, ái ý nồng đậm, làm trong lòng hắn nhất thời ấm áp, nhưng... Hắn bắt năng tiếp nhận Giang Phong, thân thể hắn như vậy ... Giang Phong sẽ bị hắn làm cho sợ hãi mà bỏ chạy.

“Người mới mười bốn, mà ta cũng mới mười lăm, nói chuyện tình ái cái gì?”

“Tại quốc gia ta, ở tuổi này đã làm phụ mẫu, Vô Song, gả cho ta được không?”

Thế nào càng lúc càng xa ? ! Thế nào một giây trước mới nói thích, giây tiếp theo đã tiến đến gả hay không gả, thú hay không thú?

Hắn cúi đầu, “Giang Phong, xin lỗi... Ta bắt năng tiếp thu sự yêu thích của người.”

Giang Phong không thể tin được, “Vì sao? Lẽ nào người chán ghét ta, không thích ta sao?”

“... Đều không phải, đều không phải nguyên nhân này.” Hắn nghĩ, hắn ít nhiều cũng có điểm thích Giang Phong? Chỉ ít, hắn hiện tại cũng không chán ghét bị Giang Phong ôm.”Là ta không có tư cách.” Thân thể phi nam phi nữ này của hắn đã định trước cuộc đời này một mình cô tịch đến già.

“Căn bản không phải vấn đề có tư cách hay không, mà là đơn thuần người có thích ta hay không mà thôi.”

“Đều không phải... Đều không phải, nếu như người biết người sẽ hối hận ... Xin lỗi, ta thực sự bắt năng tiếp thu, nữ hài so với ta tốt hơn còn có rất nhiều... Xin lỗi, xin lỗi.” Hắn thủy chung cúi đầu, nói ra những lời này song song có cảm giác vật gì đặt nặng nơi ngực hắn, vô pháp hô hấp.

Đột nhiên một cổ lực đạo cường đại đem hắn xoay người, lập tức một mặt mềm mại dán vào môi hắn, hắn sợ đến phải hấp khí, Giang Phong thừa dịp đôi môi hé mở song song chui vào, Bạt Thác Vô Song trầm mê, chậm rãi đáp lại cái hôn của hắn, do kỹ thuật hôn không thuần thực nên hai người hàm răng liên tiếp va chạm nhau, Bạt Thác Vô Song mê đắm không được vài giây lập tức hoàn hồn, đẩy Giang Phong ra. (Ồ...ô kiss rồi...kiss rồi chấm chấm nước mắt)

Hắn che môi né ra.

Một đường trở về phòng, đã thấy sắc mặt Thanh nhi thập phần ngưng trọng.

“Thanh nhi, làm sao vậy?”

“Thiếu gia... Cái này ” Thanh nhi xiết chặt tờ giấy trong tay, một lát sau mở ra, đưa cho Bạt Thác Vô Song, “Hoàng thượng phái người đưa tới.”

Hắn lấy ra, cúi đầu tùy ý nhìn kỹ, đột nhiên sắc mặt đại biến.”Hắn thế nào... Tự ý đưa ra chủ ý này? Hắn chẳng lẽ nói ta...”

“Thiếu gia nên làm cái gì bây giờ? Hoàng thượng ra lệnh cho ta phải vâng theo.”

Hắn hai tay run lên, “Hắn cũng chỉ lo đến ngôi vị hoàng đế của hắn do ai kế thừa... Vô Nhựt vừa mới mất a... Hắn vừa mới mất đi một nhi tử, vì sao thờ ơ?” Nói, viền mắt lại bắt đầu đỏ lên.

Không nghĩ tới, Vô Nhựt thực sự đã chết, tại yến hội sinh nhật té xỉu, sau đó cứ như thế hôn mê bất tỉnh...

Hắn thật sự hối hận lúc trước không nghe Thanh nhi nói, đều do hắn cố chấp, nên ngay cả gặp mặt Vô Nhựt lần cuối cũng không thể được nữa...

Vô Nhựt người có thể hay không hận ta?

Hắn đã không gặp mặt Vô Nhựt lần cuối, không thể đưa Vô Nhựt đi qua đoạn đường nhân sinh cuối cùng, hắn phải trở lại... Hắn phải trở lại mới được! “Thanh nhi, đại điển qua đời của Vô Nhựt cử hành vào lúc nào?”

“Ba ngày sau.”

Hắn hạ quyết định.”Chúng ta trở lại, sáng sớm ngày mai khởi hành.”

“Thiếu gia, còn Giang công tử thì sao?”

Động tác đứng lên dừng lại, hắn nghĩ khó khăn trả lời: “Chúng ta bắt năng dẫn hắn trở lại, Thanh nhi người hiện tại lập tức đi thăm dò vị trí phụ thân hắn đóng quân, ngày mai làm hôn mê hắn, tống hắn đi.”

“Thiếu gia... Người sẽ không luyến tiếc sao?”

Hắn cười khổ, “Luyến tiếc thì sẽ thế nào? Ngày ly biệt sớm muộn sẽ đến thôi. Cho dù không có hắn, chúng ta vẫn sống cuộc sống trước kia .”

Một tháng sau, Bạt Thác Nguyên đột nhiên hướng bách tính toàn quốc tuyên bố ngôi vị hoàng đế hắn để cho hoàng tử lưu lạc dân gian Bạt Thác Vô Cực kế thừa.

Vả lại hắn chỉ còn không được một năm tính mệnh.

Tin tức truyền ra, toàn quốc đều là lời đồn xôn xao không ngớt.

Có người tán thành, lại có người phản đối cùng bất mãn, người phản đối cho rằng, hoàng tử dân gian không thụ giáo dục chính thống, ngôi vị hoàng đế cũng không phải là người người đều có thể đảm đương. Phản đối còn lại là từ phía Minh Tân vương, người cùng Bạt Thác Nguyên cùng nhau đoạt thiên hạ, trấn quốc tướng quân.

Hắn cường liệt nghi vấn hoàng tử dân gian thật có thể làm một hảo hoàng thượng.

Dù vậy, Bạt Thác Nguyên bất luận lời đồn gì, một khi nói rõ ngôi vị hoàng đế xác định là Bạt Thác Vô Cực, không hề có bất luận thay đổi gì.

Mấy ngày sau, kinh thành xảy ra một sự kiện khiến kẻ khác kinh hách.

Trần quốc tướng quân, trước đại môn Minh Tân vương phủ, treo một đầu người, phía trước cái đầu còn dán một tờ giấy, nội dung là “Người đến bao nhiêu, ta sát bấy nhiêu!”

Bách tính đối với câu này không chút manh mối, mỗi người đều tương đương đồng tình cho Vương gia dụng phải loại sự tình này, sau một hồi náo động ầm ĩ, đám người cũng tản ra việc ai nấy lo.

Ngày sau, trước phủ lại xuất hiện đầu người, chỉ là con số nhiều hơn hôm qua một cái, trên tờ giấy cũng viết câu kia ” Người đến bao nhiêu, ta sát bấy nhiêu.”

Từ nay về sau, mỗi ngày đều có đầu người treo trước phủ Minh Tân vương, duy nhất không cùng là con số càng ngày càng nhiều.

Quái sự này truyền khắp toàn bộ Huyền Vũ quốc từng nhà.

Bách tính suy đoán kẻ sát nhân đối Minh Tân vương khó chịu, mới có thể mỗi ngày đều tại trước phủ treo đầu người, người người khủng hoảng, lo sợ là mục tiêu kế tiếp của tên sát nhân chặt đầu người. Cũng có người nghi hoặc, đầu người treo trước phủ kỳ thực là sát thủ Minh Tân vương phái đi, ám sát đối phương không thành.

Ai nói là thật, mà ai nói là giả?

Trong khi khắp nơi tràn ngập những ngờ vực vô căn cứ, Minh Tân vương phủ lại xảy ra chuyện khiến kẻ khác kinh ngạc cùng khiếp sợ không ngớt

Đầu Minh tân vương bị treo trước cửa, con người phóng đại từng từng nhìn về phía trước.

=== Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Ba năm hậu.

Mặt trời cực nóng vừa mọc lên, mọi người vội vã rời giường hướng hàng xóm láng giềng cho nhau câu chúc mừng, bách tính ai nấy treo trên mặt nụ cười xán lạn.

Vì sao hài lòng? Vui về cái gì?

Nghe nói a nghe nói a... quốc mẫu Huyền Vũ quốc chúng ta, Hoàng hậu nương nương đêm hôm qua sinh hạ thái tử, đây chính là đại biểu Huyền Vũ quốc có hậu, ba năm yên lặng, cuối cùng cũng có tin tức tốt truyền ra.

Thánh thượng anh minh thần võ của chúng ta có hậu, chẳng phải là làm cho người người vui vẻ nhảy múa ăn mừng sao?

Huống hồ, thánh thượng lại là một người si tình ni! Xin chỉ giáo cho?

Năm ngoái chúng đại thần vì thân thể Hoàng hậu nương nương khó có thể mang thai, vì hưng thịnh Bạt Thác vương triều, hướng Hoàng thượng đưa ra chủ ý nạp phi, nhưng hoàng thượng kiên quyết không nhận, việc này làm trong triều xôn xao, sau lại truyền ra hoàng hậu có thai, lúc này chúng thần mới không có phản đối nữa.

Nhìn thử xem, thánh thượng chúng ta yêu hoàng hậu đến cỡ nào a!

==

Trong hoàng cung, ngự thư phòng.

Đặt tấu chương xuống, hần nhu nhu cổ.

[Khấu, khấu, khấu].

Hần ngưng thần, buông tay đang xoa trên cổ, “Tiến vào.”

Đẩy cửa, Thanh nhi cầm khay trong tay bước vào, nàng cười nói: “Hoàng thượng, dược của ngài đã xong.”

Hần thần tình cứng đờ, “Đóng cửa lại!”

“Vâng.” Thanh nhi vận chưởng phong, cánh cửa như có sinh mệnh tự động khép lại.

Nàng đem khay đặt lên bàn, “Hoàng thượng, mau uống, nguyệt sự cương hoàn này là bổ thang tối hữu hiệu, uống liên tục năm ngày, bảo đảm lần tới không hề đau bụng.” Nói xong, trên mặt nàng đeo ý cười.

Bạt Thác Vô Cực lãnh mặt lườm nàng, “Người không sợ tai vách mạch rừng sao?”

“Không sợ, hoàng thượng chúng ta võ công cao cường, có hoàng thượng bảo hộ Thanh nhi, Thanh nhi một chút cũng không sợ.”

Hần hừ lạnh, “Nói thật là dễ nghe, bảo hộ? Người còn cần trăm bảo hộ sao?” Hần nâng bát lên, vẻ mặt hồ nghi, “Xác định có hiệu quả?”

“Đương nhiên, đây chính là sư phụ ta Lâm thái y tự mình giao dược, thể chất hoàng thượng cùng nữ tử không hoàn toàn giống nhau, vì vậy trong thuốc này sư phụ bổ thêm vài vị dược liệu, ngài cứ an tâm uống.”

Hắn một ngụm uống xong, đem ống tay áo lau khoé miệng, “Nói đi? Người ở đây rốt cuộc có chuyện gì?” Nếu đơn thuần chỉ là đưa thuốc thì có thể sai một nha hoàn khác, dù sao hiện tại Thanh nhi không còn là nha hoàn, mà là ngự y của hắn.

“Sư phụ muốn ta hảo hảo chúc mừng hoàng thượng nha! Chúc mừng Hoàng hậu nương nương hôm qua sinh hạ một hoàng tử, thật đáng mừng, thật đáng mừng!” Thanh nhi cười đến xán lạn.

Bạt Thác Vô Cực trợn trắng mắt liếc nàng, “Hai thầy trò ngươi là cùng một bụng.”

Trong lời nói có ý châm chọc rõ ràng thế, bảo hắn không biết sao?

Lão sư phụ của Thanh nhi là một trong số thái y năm đó giúp nương hắn đỡ đẻ, đương nhiên biết chân tướng thân thể hắn, sau hầu hết các thái y bị phụ vương hắn cưỡng chế bắt cáo lão hồi hương với lý do lạm dụng ngân khố. Lâm thái y lúc đó mới hai mươi tuổi, hắn muốn vì triều đình cống hiến một phần tâm ý, bởi vậy phát thệ trước mặt Bạt Thác Nguyên tuyệt không tiết lộ bí mật thân thể Bạt Thác Vô Cực, bằng không nguyện chịu ngũ lôi oanh đỉnh.

Y thuật của Thanh nhi là do Lâm thái y một tay truyền thụ, ngay cả võ công cũng vậy. Mà võ công của hắn, là do Thanh nhi truyền thụ lại.

Nhận thức Thanh nhi là khi hắn bảy tuổi, khi đó Thanh nhi là tiểu nha hoàn của Bạt Thác Vô Nhược, Thanh nhi theo Vô Nhược đi tới chỗ hắn nghỉ hè tránh nắng, ngày trở về, Vô Nhược đem Thanh nhi tặng cho hắn, mong muốn Thanh nhi thay thế Vô Nhược hảo hảo chiếu cố hắn. Bí mật bị Thanh nhi phát hiện sau đó không lâu, hắn thay y phục thì bị Thanh nhi vô ý thấy.

Thanh nhi trong mắt chỉ có kinh ngạc, không có cái gọi là khinh thường hay chế giễu, Thanh nhi an ủi hắn nói hắn có thể tin tưởng nàng, nàng nguyện ý làm bằng hữu của hắn, lần thứ hai cảm thụ được ấm áp là Thanh nhi dành cho hắn.

Để có được phần ấm áp này, hắn muốn tin tưởng, cũng nguyện ý tin tưởng Thanh nhi.

“Hoàng thượng, lẽ nào người không sinh khí sao? Người mang cam tâm tình nguyện bị cấm sùng sao?”

“Người cho rằng thân thể trẫm có khả năng sinh hoạt phụ thê sao? Là trẫm có lỗi với nàng trước, cho nên trẫm ...có tư cách gì trách cứ hoàng hậu, huống hồ hài tử này tới đúng lúc, như vậy trẫm sẽ không phải lo lắng ngôi vị hoàng đế của trẫm không ai kế thừa.” Hắn nói xong tâm bình khí hòa.

Từ sau khi cưới hoàng hậu, hắn một lần cũng không chạm qua nàng, đối nàng lãnh đạm đến cực điểm, cô đơn tịch mịch, hoàng hậu tìm đến chỗ dựa ấm áp khác, có thể thông cảm cho nàng, là hắn có lỗi với nàng, hắn căn bản không có tư cách tức giận.

Tiếp nhận ngôi vị hoàng đế là một sai lầm, hắn không thích hợp làm hoàng đế, hắn không có dã tâm, đem ngôi vị hoàng đế giao vào tay hắn, chỉ sợ... Sẽ làm thiên hạ bách tính chịu khổ.

“Hoàng thượng! Ngài... tính tình ngài quả thật quá tốt? Ta cảm thấy tiếc cho ngài...” Thanh nhi tức giận giậm chân.

“Việc này đừng nói nữa, “hắn dừng lại, “Mấy ngày sau trẫm đi xuống phía nam nghỉ hè vài ngày, mấy ngày trẫm không ở đây thay trẫm xử lý công vụ, nếu có chuyện gì thì dùng bố câu truyền tin, trẫm lập tức chạy về.”

“Cần hộ vệ theo không?”

“Không cần, trẫm đủ bảo vệ chính mình.”

“Hoàng thượng, ngài quan trọng bậc nhất đối với quốc gia này, nên mang cho hộ vệ cho an toàn.”

“Thanh nhi, trẫm có năng lực bảo hộ mình, người đừng lo lắng.” Hắn khoát khoát tay, “Người xuống phía dưới đi. Thay trẫm hướng Lâm thái y nói lời cảm tạ.”

“Vâng.” Nàng cung kính đem khay ly khai. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Viêm Di quốc, Giang phủ.

Giang Phong hôm nay tâm trạng cực kỳ kém, hấn tức giận đến nỗi tưởng chừng đem tất cả đồ vật trong phòng làm đảo lộn.

Phụ thân lúc này gọi hấn đến thư phòng, như trước nói những lời nhảm chán có liên quan đến chuyện thành thân, hấn giận dữ, rõ ràng hấn đã nói thật nhiều với cha hấn là hấn đã có ý trung nhân, sẽ không đi thú nữ nhi thủ phủ gì đó, ngược hấn vĩnh viễn chỉ có một mình mỹ nhân.

Nhưng cha hình như đem lý do này trở thành lý do hấn muốn chạy trốn thành hôn, căn bản không tin.

Còn uy hiếp hấn nếu không đem vị cô nương hợp ý kia đến ra mắt, thành thân lần này nhất định phải làm.

Nếu như thật có thể đưa đến gặp cha, hấn cũng muốn a, nhưng mà ba năm này hấn đi không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều dốc lòng dốc sức, hoàn toàn không gặp được mỹ nhân, đi càng nhiều thất vọng càng nhiều.

Hấn thực sự không muốn thú bất kỳ cô nương nào làm thê tử ngoại trừ mỹ nhân của hấn.

Mỹ nhân, người rốt cuộc ở nơi nào?

Hấn tựa ở đầu giường, không nghĩ tới lại đè lên chỗ đau ngày hôm qua đánh nhau gây thương tích.

Đau nhức!

Hấn nhíu mi, vội vàng dời thân thể.

Cảm nhận sâu sắc phía sau lưng làm cho hấn nhớ tới kẻ hôm qua dây dưa hạo một phen cũng không để hấn thoát đi, Độc Lang Quân, Người cũng như tên, thiện vu sử độc, hôm qua thật vất vả bắt y, mệt hấn ăn vào thuốc giải độc trước, không nghĩ tới y vẫn chuẩn mất.

Bằng hữu tốt nhất bị giết hại, hấn đi lấy lại công đạo, nhưng cũng bị y đả thương, bất quá Độc Lang Quân vết thương cũng không nhẹ, chỉ sợ ...

Độc Lang Quân luôn luôn có cừ oán tất báo, y nhất định sẽ quay lại trả thù.

Mỹ nhân nha mỹ nhân, nếu như ta chết, người sẽ vì ta khổ sở sao?

Dọc đường đi vào sơn đạo nhỏ, Bạt Thác Vô Cực trong đầu cảm khái vô hạn.

Cảnh vật bốn phía vẫn như cũ, nhưng nhân sinh đã thay đổi từ lâu.

Đi nửa canh giờ, trông thấy nơi chốn mà từ một năm trước hấn chưa một lần bước vào.

Loáng thoáng bên trong, trong không khí hấn ngửi ra hơi có mùi máu tươi, càng đi sâu vào trong nhà càng có thể nghe rõ ràng, bên trong nhà xảy ra chuyện gì?

Bạt Thác Vô Cực cước bộ nhanh hơn, vừa mới bước vào hấn trừng to mắt.

Một thân thể nằm trong vũng máu, hấn đến gần, tìm mạch đập xem y còn sống hay không.

Trong đầu hấn tràn ngập nghi vấn.

“... Khụ khụ...”

Phòng trong truyền đến âm hưởng rất nhỏ, hấn kinh hãi.

Bên trong còn có người!

Ai? Là ai ở bên trong?

Hấn cẩn thận sờ trường kiếm bên hông, rút ra, tay cầm trường kiếm, đi từng bước đến gần chủ ốc, bước vào chủ ốc nhưng không nhìn thấy bóng người, hấn hướng bên trong đến gần hơn, tiếng thở dốc thô dày càng

lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng phát hiện thanh âm là truyền đến từ gian phòng hắc tùng ở trước đây.

Hắn một cước đá văng cửa phòng, thoăn thoắt nhảy vào bên trong, ngay lúc hắn một kiếm để trên cổ người nọ thì hắn trừng mắt nhìn người nọ sửng sốt.

“Giang Phong? !”

Người nằm ở trên giường nhắm mắt thần tình thống khổ đúng là Giang Phong, trên trán hắn không ngừng đổ mồ hôi, hai gò má hiện ra hồng sắc quỷ dị.

Bạt Thác Vô Cực có tri giác đến đâu tức khắc cũng hiểu. Hắn trúng độc.

Hắn ném kiếm trong tay, ngồi trên đầu giường, lay động Giang Phong. “Giang Phong... Giang Phong... Người làm sao vậy?”

Hắn bán mị mở mắt ra “Vô... Vô Song...” Giang Phong bỗng nhiên đẩy hắn ra “Người... Người đi mau... Rời xa ta... Đừng, đừng tới gần ta...”

” Giang Phong người đang nói cái gì? Người rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Giang Phong không đem lời hắn nói nghe vào, hai tay cố sức đẩy hắn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Mau ly khai ... Đừng tới gần ta... Người sẽ hối hận...”

Hắn sờ trên cổ tay Giang Phong, phát hiện mạch đập hỗn loạn.” Giang Phong, người trúng độc gì? Làm sao mạch lại đập nhanh như vậy?”

Giang Phong giật tay lại, xoay người đưa lưng về nhau hắn “... Dạ hoan...”

Nghe vậy Bạt Thác Vô Cực không khỏi trợn to mắt “Cái, cái gì... Dạ hoan? !”

Dạ hoan, danh như ý nghĩa, dạ hoan, dạ hoan... Hàng đêm tầm hoan, đây chính là tình độc, không có giải dược nhưng cũng có cách giải, chỉ cần cùng nữ tử mập hợp là có thể giải kỳ độc, một lúc lâu sau nếu không cùng nữ tử mập hợp, lập tức kinh mạch toàn thân nghịch lưu mà chết.

Độc này không thể nói đùa.

“Trúng độc đã bao lâu?” Thời gian hạ sơn sau đó lại trở lên, tốc độ nếu nhanh lên một chút có lẽ một canh giờ vẫn có thể đi về, nhưng mà trở về dẫn theo một nữ nhân, tay chân khó tránh khỏi chậm một chút, bắt quá hãn là phải đi. Bạt Thác Vô Cực trong đầu lục lọi tìm xem vùng phụ cận có xuân hoa viện nào hay không.

“Nửa canh giờ hơn...”

... Nửa canh giờ, như vậy căn bản không kịp nha!

Như vậy làm thế nào mới tốt?!

=== Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

“Trúng độc đã bao lâu?” Thời gian hạ sơn sau đó lại trở lên, tốc độ nếu nhanh lên một chút có lẽ một canh giờ vẫn có thể đi về, nhưng mà trở về dẫn theo một nữ nhân, tay chân khó tránh khỏi chậm một chút, bắt quá hãn là phải đi. Bạt Thác Vô Cực trong đầu lục lọi tìm xem vùng phụ cận có xuân hoa viện nào hay không.

“Nửa canh giờ hơn...”

... Nửa canh giờ, như vậy căn bản không kịp nha!

Như vậy làm thế nào mới tốt?!

Thực sự là không xong, hần hiện tại cảm thấy nhà cửa ở chỗ sâu trong sơn lâm cực điểm phiền muộn.

Lẽ nào cứ như vậy mở mắt trừng trừng nhìn hần kinh mạch nghịch lưu mà chết bất đắc kỳ tử sao?

Không... Hần nhất định nghĩ biện pháp, thế nhưng... Hần tìm đâu ra nữ nhân cho Giang Phong giải độc a? Nhất thời nữa khắc, hần nghĩ không ra còn có phương pháp nào có thể thực hiện.

Đột nhiên, hần ngẩng đầu.

Không... Chờ một chút! Còn có người... Còn có một người có thể giải tình độc cho hần.

Hần liên tiếp hấp khí, sau đó thở ra.

Bạt Thác Vô Cực cúi xuống trường đài bên hông, xé thành hai sợi, dùng sức đem thân thể Giang Phong lật trở lại, một cái miên đài dùng trói chặt hai tay của hần.

“Vô Song... Người muốn làm gì? !”

“Người không phải cần phải có người giúp người giải độc sao? Ta đến giúp người”. Hần hồ hững nói.

“Vô Song... Người phóng khoáng cũng không nhất định như vậy... Ta, ta không thể để người... hi sinh...”

” Nhưng ta không thể mở mắt trừng trừng nhìn người chết”.

” Ta không muốn hủy đi trong sạch của người... Vô Song...” Dục hỏa trong cơ thể không ngừng kêu gào, hần càng không ngừng suyễn khí, toàn thân khô nóng như muốn bốc cháy, nhưng hần tình nguyện đánh mất tính mệnh cũng không muốn phải phá hoại sự trong sạch của Vô Song.

” Là ta tự hủy đi thuần khiết của chính mình, không phải người”.

Hần đem một mảnh trường đài khác bịt kín hai mắt Giang Phong. “Xin lỗi, ta phải đem ánh mắt của người che lại”. Hần không muốn đem bộ vị khiến người ta ghét bỏ rơi vào tầm mắt Giang Phong.

“Vô Song...” câu kể tiếp bị giam lại trong môi đỏ mọng, Bạt Thác Vô Cực vung về hôn môi, bàn tay giải khai quần áo và phục sức trên người Giang Phong, tìm hảo một lát sau mới toàn bộ cởi xuống.

Hần đứng dậy cũng nhất nhất giải khai y phục trên người, quần áo bạch sắc và bội sức trên người một kiện lại một kiện rơi trên mặt đất, thẳng đến khi trên người hần không còn thứ gì, Bạt Thác Vô Cực lửa thân bò lên trên giường, hần khom người, mặt để sát vào nam căn sưng tấy mà đứng thẳng kia.

Hần đỏ mặt, quá sức...

Quên đi, trực tiếp xen vào là được rồi, sớm muộn gì cũng sẽ đau nhức, không bằng sớm nhượng Giang Phong giải thoát khỏi nỗi khổ tình độc.

Ở trong lòng hạ quyết định, hần một tay tìm bả vai Giang Phong, khởi động thân thể, đỡ lấy thứ sưng lên rồi kiên quyết nhắm ngay hoa huyết không trơn chậm chậm ép người xuống.

Cảm nhận bản thân được một nơi cực nóng mà mềm mại bao phủ, dạ hoan tình độc không ngừng ăn mòn ý chí hần, hần không còn nghĩ được nữa, hần muốn mặc sức, thỏa thích phát tiết, nhưng hai tay bị kiềm chế, hần không động đậy được, hần vận khí trên tay, trường đài theo tiếng mà đoạn.

Bạt Thác Vô Cực sửng sốt, “Người không thể... Đau nhức! Đau quá ...” Tay Giang Phong chụp lấy thắt lưng hần, sau đó cố sức nhấn một cái, gắng gượng phá tan phòng tuyến tượng trưng cho sự thuần khiết.

Hần đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, đột nhiên thiên toàn địa chuyển, hần bị Giang Phong đặt ở dưới thân, hai chân bị đặt trên bờ vai của hần, sau đó là sắp trừu liên tiếp thô bạo.

Bạt Thác Vô Cực bị lay động có chút ngắt đi, nhưng cảm nhận sâu sắc dưới thân như vậy cũng khắc cốt ghi tâm, hần gọi không ra tiếng, đem chân dưới thân bị ngón tay hần bắt đến nhú thành một đoàn.

Nguyên lai cái gọi là tình ái là thế này a... Là đau nhức, vĩnh vô chỉ tấn đau nhức.

Hai mắt Giang Phong bị bịt kín, lý trí sớm bị tình độc ăn mòn sạch sẽ, ngay cả chính hần cũng không biết hần đang làm cái gì, tứ chi hành động như là có ý thức.

Trừu sát đến giai đoạn nào đó, một cổ nhiệt lưu phun trào bắn vào trong cơ thể.

Bạt Thác Vô Cực hoảng sợ “Không... Không nên ở bên trong...” Khi hắn hiểu ý muốn ngăn cản thì Giang Phong từ lâu đem mầm móng tự thân toàn bộ dung nhập trong cơ thể hắn.

Hắn nỗ lực bình ổn tinh thần, chỉ có một lần sẽ không đúng lúc như vậy, hơn nữa nguyệt sự vừa mới hoàn, chiếu theo lý thuyết hắn là an toàn.

Bạt Thác Vô Cực mặc dù có thân thể không giống thường nhân, nhưng hắn vẫn cho rằng bản thân là một nam nhân. Nhưng quái chính là một năm trước nguyệt sự lại đột nhiên tới. Hắn rất là khiếp sợ, hắn không phải thân nam hài sao? Vì sao có nguyệt sự ni? Mà lại kỳ quái, ngoại trừ nguyệt sự đột nhiên tới ra, thân thể hắn cũng không có bất kỳ biểu hiện kỳ quái nào khác.

Giang Phong ghé vào trên người hắn thở dốc.

Hắn đẩy Giang Phong ra, cắn răng chịu đựng dục vọng rút ra mang theo một chút hồng ti, cùng với một chút cảm giác khác thường, hắn xuống giường, nhặt lên quần áo và đồ dùng hàng ngày trên mặt đất một kiện lại một kiện mặt vào.

“... Vô Song...” Phía sau truyền đến tiếng nói hơi trầm thấp của Giang Phong khi tình ái qua đi.

“Ân?”

“... Vì sao muốn cứu ta?”

Ngón tay đang cài áo ngoài dừng lại, “Chúng ta là bằng hữu”.

” Chỉ là bằng hữu mà thôi sao? Lẽ nào, lẽ nào ngươi đối ta...”

Hắn rất nhanh phản bác “Không có! Chúng ta là bằng hữu, chỉ là bằng hữu.”

” Nếu là bằng hữu, ngươi thế nào nguyện ý hi sinh bản thân...” Hắn dừng một chút, hảo thanh nói: “Vô Song, để ta thú ngươi được không?”

“Không được.”

” Chúng ta đều có quan hệ thân mật như thế, vì sao không cho ta đối với ngươi chịu trách nhiệm?”

” Đó là tình huống bất đắc dĩ”, sau khi bỏ lại những lời này, Bạt Thác Vô Cực rời khỏi khuê phòng.

Ngược lại thân thể Giang Phong sưng sốt, vôi vàng bắt lấy trường đài vẫn che trên mắt xuống, lúc này đã không thấy thân ảnh Bạt Thác Vô Cực, hắn mất mát ngã về trên giường.

Tình huống bất đắc dĩ sao?

=== Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tẩy sạch những thứ dính nị trên người, lần thứ hai trở về phòng thấy Giang Phong vẫn còn nằm ở trên giường, hắn ngốc lăng, hắn còn tưởng rằng Giang Phong đã đi rồi chứ.

Giang Phong ngồi xếp bằng vận công, sau một lúc, hắn thở ra, thu nội lực.

“Thân thể có sao không?”

Hắn mở to mắt, sau khi thấy Bạt Thác Vô Cực thì cười cười “Ân đại khái không thành vấn đề”.

” Ngươi làm sao lại bị hạ độc này? Người nằm ở tiền viện là ai?” Rót một chén nước trà đưa cho hắn, sau đó cũng rót cho mình một chén rồi ngồi vào ghế.

Nói đến Độc Lang Quân, Giang Phong tức giận đến nhe răng, “Hắn là Độc Lang Quân, lúc trước sát hại bằng hữu của ta, ta vì thay bằng hữu trả thù, ám sát không thành công để hắn chuồn mất. Ta từ Viêm Di

quốc tới nơi này, hắn một đường đuổi theo, mới vừa bước vào cửa, Độc Lang Quân bất ngờ đánh ta, vẩy độc kia vào ta, hơn nữa, hơn nữa...” Nói đến đây, vẻ mặt hắn đột nhiên tức giận “Hơn nữa, hắn đối ta hạ dạ hoan, dụng ý dĩ nhiên là muốn cùng ta, cùng ta... Thực sự là rất buồn nôn, ta làm sao có thể cùng nam nhân làm chuyện này, ta thà rằng chết cũng không nguyện cùng nam nhân hoan hảo!”

Nước trong chén trà chấn động.

Nếu Giang Phong biết đối tượng hắn mới vừa rồi hoan hảo là một yêu quái bắt nam bắt nữ, hắn còn có thể nói ra câu nói mới vừa rồi sao?

Nhìn thấy Bạt Thác Vô Cực hoảng thần, Giang Phong hỏi: “Vô Song, làm sao vậy?”

Hắn bình ổn tâm thần, lắc đầu, “Không có việc gì.”

Giang Phong ngửa đầu uống một ngụm nước trà, lau miệng mới phát hiện quần áo đang mặc trên người Bạt Thác Vô Cực, “Vô Song, người sao lại mặc nam trang?”

” Ta xuất môn có thói quen phần nam trang, như vậy thuận tiện”. Hắn bình thản nói dối. Chuyện hắn trở thành hoàng đế Huyền Vũ quốc hắn không muốn đề cập, hắn mong muốn trong mắt Giang Phong hắn vĩnh viễn là Bạt Thác Vô Song của ba năm trước đây, mà không phải là hoàng đế Bạt Thác Vô Cực của ba năm sau.

” Ba năm này, người có khỏe không? Còn có, người ở lại chỗ này bao lâu?”

“Cũng vui vẻ. Ta không thể ở lại lâu, người nhà của ta cần ta, còn chờ ta trở về, có thể... Chỉ có thể ở bốn năm ngày. Còn người? Người thế nào?”

“Không có người bên người, mỗi ngày của ta đều qua rất thống khổ... Nhớ khuôn mặt của người, nhớ thân ảnh của người... nhớ tất cả, tất cả của người...”

Bạt Thác Vô Cực liếm mắt, không mở miệng nói, trầm mặc một hồi lâu, hắn đột nhiên đứng lên, lại làm cho nơi tư mật vừa trải qua ái tình đau nhức, nửa mình dưới vô lực rơi xuống, ngay lúc đó một đôi tay hữu lực ôm lấy hắn, giúp hắn ổn định thân thể, hắn tựa vào lòng ngực Giang Phong, thấp đầu.

“Vô Song, người không sao chứ?”

Hắn không đáp lời, lẳng lặng tựa vào lòng Giang Phong, sau đó chậm rãi mở miệng: “Giang Phong... hãy quên ta đi. Chúng ta không có khả năng đâu.”

Giang Phong lúc này có vẻ hơi kích động, hắn ôm chặt thân thể Bạt Thác Vô Cực “Vì sao? Nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, vì sao chúng ta không thể thành thân, vì sao không thể ở cùng một chỗ?”

“Giang Phong, số phận chúng ta không được ông trời sắp đặt cùng một chỗ, thế giới của ta không có người, mà thế giới của người cũng sẽ không có ta, hai chúng ta không cùng một thế giới, nếu như thỉnh thoảng gặp nhau, này... Nhất định là một sai lầm”.

Giang Phong vẫn không rõ, nghe, nghe, trong đầu chỉ cảm thấy mất mát cùng khổ sở nồng đậm.

Bạt Thác Vô Cực lại nói: “Chỉ ít, những ngày chúng ta có thể ở cùng một chỗ này, chúng ta có thể tạo ra vui vẻ”.

‘Chỉ ít, những ngày chúng ta có thể ở cùng một chỗ này, chúng ta có thể tạo ra vui vẻ’

Giang Phong tựa hồ cũng không miễn cưỡng Bạt Thác Vô Cực, hai người giống như có chung nhận thức, không hề đề cập chuyện sau đó, thậm chí hạo hạo lập tức nắm chặt thời gian có thể ở bên nhau.

Bọn họ nói chuyện với nhau thật vui, nói chuyện quá khứ, nói những chuyện thú vị đã phát sinh trong những ngày qua, nhưng không nói chuyện sau này.

Giang Phong thích đem Bạt Thác Vô Cực ôm vào trong ngực, thích vuốt tóc của hắn, Bạt Thác Vô Cực lại thích hưởng thụ cảm giác được người che chở, hắc như đỡ xuống bộ giáp mặc hơn mười năm.

Những ngày như vậy, thật sự rất yên bình.

Nhưng mà những ngày hạnh phúc là những ngày đặc biệt trôi mau, chỉ nháy mắt đã đến lúc phải bình tĩnh, ngày Bạt Thác Vô Cực phải đi nháy mắt đã đến.

Hôm nay rời đi, Bạt Thác Vô Cực khó khăn rời khỏi giường trước khi Giang Phong tỉnh lại.

Hắn một mình sắp xếp bao quần áo, xác định đồ đạc đều thu thập thỏa đáng, hắn đi tới mép giường, nhìn chăm chú khuôn mặt Giang Phong đang ngủ.

Nhìn hồi lâu, hắn chậm chậm nói ra: “Kỳ thực, ta thực sự rất thích ngươi... Thế nhưng, ta không thể ích kỷ bỏ lại thân phận của ta mà cùng một chỗ với ngươi, Giang Phong... Xin lỗi, ngươi hãy cứ, hãy cứ quên ta đi...” Hắn cúi đầu, hôn lên trán Giang Phong.

Hắn cầm lấy bao quần áo đặt bên cạnh, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Lúc này, Giang Phong nguyên bản nhắm mắt lại mở hai mắt ra, tay sờ lên nơi Bạt Thác Vô Cực đã hôn.

Thở dài. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Mười bảy năm sau.

Bạt Thác Vô Cực nhìn một góc xa xa, lắc đầu cười khổ.

Công công bên cạnh thuận theo tầm mắt hắn nhìn lại, nguyên lai là tiểu hoàng tử Bạt Thác Thứ Cô, đang ở trong sân tự mình luyện võ.

Công công ngẩng đầu, diễm dương đang chiếu trên cao, bầu trời xanh thẳm, thế nhưng một mảnh mây trắng cũng không có, hắn đứng ở chỗ âm u toàn thân đã tủa ra một đám mờ mờ, hướng hồ tiểu hoàng tử giữa sân luyện võ đã một canh giờ.

Xa xa nhìn lại, mơ hồ có thể thấy được động tác hắn liên tiếp lau mồ hôi.

Bạt Thác Vô Cực thở dài, “Công công, phái người đưa bát hạt sen thang cho tiểu hoàng tử”.

“Vâng”. Công công lên tiếng trả lời rồi đi.

Nhìn thân ảnh hắn, Bạt Thác Vô Cực ngoại trừ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ.

Thằng nhỏ ngốc, cứ miễn cưỡng bản thân như thế.

”Hắn cùng hoàng thượng rất giống”. Phía sau truyền đến một câu, Bạt Thác Vô Cực quay đầu lại, nhìn thấy người, liền lộ ra dáng tươi cười thoải mái: “Sao lại tới? Ngày hôm qua không phải vừa mới bị bắt trở về sao?”

”Đương nhiên là ta lén lút chuồn đi”. Thanh nhi thè lưỡi.

”Hài tử đều đã hơn mười tuổi, còn trẻ con như thế”.

Mười lăm năm trước Thanh nhi được gả cho tổng lĩnh hộ vệ trong cung Vương Bạch, tuy là gả cho, nhưng vẫn như cũ chạy về trong cung, khiến cho Vương Bạch ba bốn lượt chạy vào cung đem Thanh nhi bắt trở lại.

”Vương Bạch nói ngươi nhiễm phong hàn, cho nên ta đến bắt mạch thuận tiện khai dược”.

”Ngươi coi tất cả thái y trong cung đều là lang băm phải không?”

“Cũng không thể nói như vậy, thân thể của ngươi khác biệt với người bình thường, uống chút dược là xong hay sao, vạn nhất thành bệnh trạng gì thì làm sao bây giờ?” Thanh nhi một tay kéo hắn vào trong điện, “Đừng ... đứng hóng gió nữa, thân thể chịu không nổi.”

Nhưng hiện tại không có một chút gió nữa à? Còn có, Cô nhi bên ngoài đợi lâu như vậy, nếu như té xỉu đúng là không ai chú ý tới hắn.

” Hoàng thượng, ngài trước hết đem thân thể ngài chiếu cố hảo, về phần tiểu hoàng tử ngài cũng đừng bận tâm, hắc đả lớn, ngài còn đứng đó giương mắt nhìn, đối thân thể ngài một điểm có ích cũng không có”. Thanh nhi tha hắc lên giường, kéo chăn bó chặt hắc.

Vừa tìm mạch trên cổ tay hắc vừa nói: “Bằng không đợi lát nữa ta tiện đường đi nhìn tiểu hoàng tử, được không?” Thanh nhi hơi thở dài, “Nói thật, ta thật nghĩ tiểu hoàng tử không chỉ có tướng mạo giống ngài, ngay cả cá tính cũng như ngài trước kia, không bao giờ muốn thừa nhận thất bại, tựa như năm đó ta dạy ngài võ công, ngài cũng không ngừng luyện võ, cùng tiểu hoàng tử bây giờ giống nhau như đúc”.

” Đó là bởi vì trẫm không muốn bị nhốt trong nhà, trẫm muốn có thể bay đi, có thể tự do... Không nghĩ tới, từ nhỏ đến bây giờ, trẫm vẫn bị nhốt trong ***g, chẳng bao giờ thoát khỏi, cho dù lớn mạnh thì đã sao? Trẫm vẫn như cũ không chiếm được tự do”.

Thanh nhi đề hảo góc chăn. “Không có tự do, nhưng ngài có địa vị cùng quyền thế cao nhất”.

” Trẫm thà rằng dùng địa vị cùng quyền thế đổi lấy tự do, Thanh nhi, người biết trẫm căn bản không muốn ngôi vị hoàng đế này, lúc đó sát hại Minh Tân vương cũng không phải trẫm, trẫm căn bản cái gì cũng không có làm... Thế nhưng mỗi người đều nói trẫm vì ngôi vị hoàng đế sát hại Minh Tân vương...” Ý nghĩ có chút nóng lên, nói lại nói, hắc dần khép mắt, mông mông lung lung.

“Ta biết, ta minh bạch.” Thanh nhi vỗ vỗ ngực hắc.

Giấy lát, tiếng hô hấp bình ổn truyền ra.

Thanh nhi kéo hảo cảm bị, nhìn Bạt Thác Vô Cực đã ngủ say.

Trải qua mười lăm năm, hắc vẫn không thay đổi, vĩnh viễn như một hài tử, đối địa vị, danh lợi không hề sở cầu.

Hoàng thượng, sát hại Minh Tân vương, kỳ thực là ta.

Bởi vì Thanh nhi không thể để ngài gặp nguy hiểm, ngài đã đủ đáng thương, ngài bị đoạt đi nhiều lắm, Thanh nhi không thể trở mắt nhìn kẻ khác ngay cả tính mệnh ngài cũng cướp đi. Từ giây phút đại hoàng tử đem ngài giao phó cho ta, từ giây phút phát hiện bí mật của ngài, Thanh nhi ở trong lòng sớm đã phát thệ phải bảo vệ ngài, dù cho mục tiêu phải đạt được từ tính mệnh người khác, Thanh nhi cũng nguyện ý.

=== Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Cảm nhận sâu sắc cơn đau từ bụng truyền đến, mỗi lần mỗi nặng thêm, đau đớn kịch liệt làm cho hắc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đau quá, đau quá...

Hoàng thượng, ngài không thể thả lỏng, dùng sức, dùng sức một chút... Nếu như ngài buông xuôi, hài tử này sẽ chết trong bụng...

Lời của Thanh nhi mơ hồ truyền vào trong tai, hắc bắt lấy đệm chăn dưới thân nhét vào miệng, cắn răng xuất lực. Thanh nhi nói không sai, hắc không thể buông xuôi, hài tử của hắc... hài tử của hắc...

“Thấy đau rồi... Hoàng thượng, tiếp tục, tiếp tục dùng sức... Thấy được đau đưa trẻ...”

Lời Thanh nhi nói như tiếp thêm sức mạnh cho hắc, hắc đóng chặt mắt, răng cắn chặt, hai tay sống chết nắm lấy đệm chăn dưới thân, hạ thân đột nhiên xuất lực.

“Hoàng thượng, hài tử ra rồi, ra rồi!” Thanh nhi vui vẻ ôm hài tử cả người còn dính máu đưa cho Bạt Thác Vô Cực.

Bạt Thác Vô Cực vô lực tựa vào đầu giường, nhìn đứa trẻ đầy nếp nhăn mà phi thường an tĩnh trước mắt, trong đầu bỗng cảm thấy có chỗ không thích hợp, bỗng nhiên, hần khẩn trương hỏi Thanh nhi: “Thanh nhi, hài tử sao lại không khóc?”

Thanh nhi cũng sững sốt một chút, vội vàng ôm đứa trẻ mới sinh qua, đánh một cái vào mũi nó, tiểu hài tử vẫn không khóc, Thanh nhi nóng nảy, tăng thêm lực đánh liên tục vài cái.

“Oa oa...” Tiếng khóc vang dội tràn ngập gian phòng.

Nghe tiếng khóc của hài tử, Bạt Thác Vô Cực lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Thật tốt quá...” Hần nghỉ ngơi một chút, nhớ tới đã quên hỏi Thanh nhi giới tính của hài tử, hần nói: “Hài tử là nam hay nữ?”

Thanh nhi vỗ vỗ cái trán đẹp đẽ, giở trường khăn đang bao lấy đứa trẻ “Vừa rồi khẩn trương đỡ đỡ, không chú ý, Thanh nhi giúp người xem”. Ngay tức khắc, Thanh nhi không có âm thanh, toàn thân cứng ngắt.

Thấy Thanh nhi không thích hợp, Bạt Thác Vô Cực quan tâm nói: “Thanh nhi, làm sao vậy?”

Thanh nhi xoay người, trên mặt có vài phần ngưng trọng, “Hoàng thượng... Hài tử... là nam oa”

Bạt Thác Vô Cực mừng rỡ, nhưng Thanh nhi lại hạ một câu nói liền đưa hần đánh vào vực sâu.

“Cũng là nữ oa...”

Thân thể Bạt Thác Vô Cực cứng đờ. Hần nhìn chăm chú vẻ mặt Thanh nhi, hỏi “Người nói là nam oa?”

Thanh nhi gật đầu.

“Đồng thời cũng là nữ oa?”

Thanh nhi nhất thời nghĩ đầu mình nặng mấy nghìn cân, nằng khó khăn gật đầu lần nữa.

Bạt Thác Vô Cực chán nản ngã lên giường.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Hần cả người rét run.

Quái vật sinh hạ hài tử thì cũng là quái vật? !

Bạt Thác Vô Cực ôm hài tử qua, nhìn chăm chú hạ thân của đứa trẻ.

Hài tử của hần... Hần sinh hạ hài tử, vậy mà, vậy mà cùng hần...

Hần không nên đem hài tử sinh hạ, hần hại hài tử của hần thành quái vật...

Hần làm hại...

Là hần làm hại...

“Phụ vương, phụ vương...”

Bạt Thác Vô Cực đột nhiên mở mắt ra.

” Phụ vương, người gặp ác mộng sao? Ngài không ngừng nói mê, còn dọa ra một thân mồ hôi lạnh, người không có việc gì chứ?” Bạt Thác Thứ Cô cầm lấy tú khăn lau mồ hôi trên trán hần.

Hần lấy xuống tú khăn trong tay Bạt Thác Thứ Cô, “Trẫm không có việc gì, chỉ là mộng thấy chuyện trước đây, bị dọa thôi”. Hần ôn nhu nói :”Cô nhi sao lại đến đây? Không phải đang luyện võ sao?”

“Thanh nhi cô cô nói người sinh bệnh, cho nên hài nhi vội vàng tới thăm người, phụ vương thân thể còn khó chịu không?”

Hần lắc đầu, “Trẫm tốt hơn nhiều rồi, Trẫm có bảo công công bưng bát hạt sen thang cho con uống, con uống chưa?”

Bạt Thác Thứ Cô cười cười: “Con sẽ uống, cảm tạ phụ vương. Phụ vương đối đãi nhi là tốt nhất”. Hắn leo lên giường, giống như một hài tử chui vào trong lòng Bạt Thác Vô Cực, “Phụ vương, mẫu hậu ghét hài nhi phải không? Trong cung đối xử tốt với hài nhi chỉ có người và Thanh nhi cô cô...”

Hai mắt Bạt Thác Vô Cực trở nên âm đạm, đưa tay ôm chặt hắn, bàn tay trấn an vỗ nhẹ lên tóc hắn, “Cô nhi suy nghĩ nhiều quá, mẫu hậu con không ghét con, nàng chỉ là không biết ăn nói mà thôi”.

Không nghĩ tới tâm tư Cô nhi thật tinh tế, đã nhận thấy được điểm ấy.

Lúc xác định mình có hài tử, hắn cố ý cải trang đi tuần, thị sát dân tình, bỏ xuống đại sự trong triều, mang theo Thanh nhi trở lại nơi cũ tịnh dưỡng.

Quay về căn nhà lúc trước, hắn ở trong lòng hạ quyết định trong vòng một năm này, nếu Giang Phong tới, hắn sẽ thừa nhận tất cả, bao gồm cả thân phận hắn, giới tính của hắn.

Nhưng, Giang Phong không tới, một lần cũng không có.

=== Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Lúc xác định mình có hài tử, hắn cố ý cải trang đi tuần, thị sát dân tình, bỏ xuống đại sự trong triều, mang theo Thanh nhi trở lại nơi cũ tịnh dưỡng.

Quay về căn nhà lúc trước, hắn ở trong lòng hạ quyết định trong vòng một năm này, nếu Giang Phong tới, hắn sẽ thừa nhận tất cả, bao gồm cả thân phận hắn, giới tính của hắn.

Nhưng, Giang Phong không tới, một lần cũng không có.

Sau khi sinh hạ Cô nhi, hắn ôm thất vọng trở lại trong cung, cũng mang theo Cô nhi về cung.

Hắn nói dối với hoàng hậu hài tử này là khi hắn cải trang đi tuần thì lưu luyến một nữ tử dân gian, nàng vì hắn sinh hạ, bắt đầu dĩ sinh sản khó khăn, hài tử bảo trụ nhưng không thể giữ được mẹ.

Không hề chạm đến thê tử nhưng lại ở bên ngoài sinh hạ con riêng, biết được sự tồn tại của hài tử, nếu là người, lại không cảm thấy tức giận sao?

Hoàng hậu có ghét Cô nhi cũng là chuyện không có gì đáng trách.

Nhưng mà chuyện Bạt Thác Thứ Cô là con riêng không thể công bố ra bên ngoài, trong dân gian đều tin tưởng tiểu hoàng tử là hài tử của hoàng hậu. Nhưng cách nói này trong cung không thể thực hiện được, Trong cung từ hoàng hậu đến thái giám nô tỳ, trong lòng mỗi người đều biết rõ ràng, tiểu hoàng tử không phải là do hoàng hậu sinh ra, mà là con riêng của hoàng thượng với một nữ tử bên ngoài, một tạp chủng của hoàng thất.

Là một đứa ‘con riêng’ dưới mắt mọi người, ở trong cung Cô nhi là một hoàng tử không được tôn trọng. Từ khi hắn còn bé đã vậy, không ai yêu thích, người người gặp hắn cơ bản tôn kính cũng không có, đã vậy còn tỏ ý khinh thường, làm như nhìn không thấy.

Nhưng Cô nhi không giống như hắn, Cô nhi còn có hắn, hắn sẽ cho Cô nhi yêu thương gấp bội, khiến cho Cô nhi biết rằng nó không cô độc, nó có phụ vương để dựa vào.

“Thế nhưng... Sáng nay Cô nhi đi thỉnh an, mẫu hậu muốn hài nhi ít đến Từ An cung...”

“Hay là hoàng hậu thích an tĩnh, người đi sẽ âm ỉ đến nàng”.

“... Ách.” Cô nhi trả lời, bán tín bán nghi.

Hắn sờ sờ tóc Cô nhi, mới phát hiện Bạt Thác Thứ Cô đã trưởng thành, mặc dù thân thể nhỏ gầy, nhưng đã xuất hiện hầu kết đặc trưng chỉ có ở nam nhân.

Chỉ là.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới, Cô nhi cũng có nguyệt sự như hắn.

Hắn tra tư liệu, song tính nhân là mấy vạn người gặp phải một người, vả lại bộ phận sinh dục nam nữ chỉ có một cái thành thực, nhưng Cô nhi cùng hắn, cả hai bộ phận đều thành thực.

Hắn không khỏi bắt đầu vì thời gian tới của Cô nhi mà lo lắng, nếu như Cô nhi vừa ý một cô nương nào đó, cô nương này sẽ nguyện ý tiếp nhận thân thể Cô nhi sao?

Hay là... Cô nhi cũng như hắn, một mình cô đơn đến già?

===

Vương cung vốn nên yên tĩnh bỗng náo nhiệt hẳn lên.

Nô bộc đang nỗ lực rửa sạch trong và ngoài cung, nhất là đại điện mà hoàng thượng dùng tiếp kiến sứ thần càng không được qua loa.

Ngự trù phòng cũng vội vàng, ngự trù môn mỗi người đều đem hết khả năng ra làm việc, phải để quý khách từ phương xa đến khen không dứt miệng mới được.

Rốt cuộc là vị khách quý nào đại giá quang lâm? Làm cho cả nô bộc vương cung từ trên xuống dưới vì hắn lao sư động chúng?

Nguyên lai là mấy năm gần đây Viêm Di quốc tích cực xâm chiếm các nước khác, Huyền Vũ quốc bốn phía nhỏ yếu đã gần như sắp bị Viêm Di quốc thôn tính. Mà Huyền Vũ quốc mặc dù lãnh thổ nhỏ nhưng kinh tế tuyệt không nhỏ yếu.

Bạt Thác Vô Cực không hề có hùng tâm mở rộng lãnh thổ, mười mấy năm qua, hắn tận sức phát triển kinh tế dân sinh, làm cho cuộc sống nhân dân ấm no là mục đích hàng đầu của hắn, phát động chiến tranh không chỉ có hao phí tài sản còn làm bị thương dân chúng, bởi vậy hắn quyết không dễ dàng phát động chiến tranh.

Huyền Vũ quốc mặc dù kinh tế cường thịnh, nhưng sức mạnh quân sự thấp phần bạc nhược. Mà Viêm Di quốc vừa vận tương phản, thực lực của một nước cường thịnh, mặc dù thôn tính không ít quốc gia, trở thành đại quốc lãnh thổ rộng lớn, nhưng nhiều năm phát động chiến tranh, kinh tế dân sinh không bằng Huyền Vũ quốc.

Lần này Viêm Di quốc phái tới sứ giả, nói nguyện ý ký kết hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, nhưng điều kiện hàng đầu là: “Huyền Vũ quốc hàng năm dành cho Viêm Di quốc năm nghìn vạn lượng hoàng kim, bằng không, quốc gia kế tiếp Viêm Di quốc xâm lược sẽ là Huyền Vũ quốc.

Này căn bản chính là sư tử há mồi, cường đạo đoạt tiền.

Bạt Thác Vô Cực mặc dù buồn bực, nhưng không có biện pháp khác để giải quyết, không thể làm gì khác hơn là chuẩn hiệp ước cường thế của Viêm Di quốc.

Có người nói, đội ngũ sứ giả nửa tháng trước từ Viêm Di quốc xuất phát, hai ngày trước đã tiến vào bên trong thành Huyền Vũ quốc, dự tính đêm nay đến bái kiến hoàng đế Huyền Vũ quốc.

Vì thế Bạt Thác Vô Cực bày yến hội đặc biệt, mời đại thần trong triều tham thịnh hội lần này.

Chỉ là đáng lẽ Bạt Thác Vô Cực phải tham gia yến hội với vẻ mặt sáng sủa, nhưng mấy ngày trước đây phong hàn chưa lành, sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt.

Hắn ngồi ở trước điện, các đại thần mỗi người ngồi trên thượng vị đều đứng dậy hướng hắn dập đầu vãn an, hắn đưa tay ý bảo bọn họ ngồi trở lại.

Trần Xung đại nhân phụ trách chuẩn bị tất cả ngoại giao tiến đến điện dập đầu quỳ xuống, “Hoàng thượng, sứ giả Viêm Di quốc bên ngoài đợi đã lâu, không biết hoàng thượng có muốn cho bọn họ vào tiếp kiến hay không?”

Bạt Thác Vô Cực che miệng ho một tiếng, mới nói “Truyền bọn họ tiến đến tiếp kiến”.

“Vâng” Trần Xung ly khai đại điện.

Bạt Thác Vô Cực phát giác bệnh tình của mình hình như lại nghiêm trọng, mới vừa rồi không cảm thấy thân thể phát nhiệt, nhưng hiện tại toàn thân khô nóng, đầu tựa hồ cũng bị thiêu đốt muốn ngất đi, hắn dùng tay phải y bảo che mặt, lần thứ hai ho khan vài tiếng.

Chốc lát sau, Trần Xung dẫn ba nam tử tiến vào trong điện.

Hắn quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, vi thần đã dẫn sứ thần Viêm Di quốc đến”. Xoay người, đối nam tử đứng ở giữa nói: “Phong tướng quân, người còn không bái kiến hoàng đế của ta?”

” Mỗ không quỳ lạy hoàng đế nào khác ngoài hoàng đế Viêm Di quốc, thứ mỗ thất lễ”. Hắn giương mắt, nói xong vẫn bình thản.

Bạt Thác Vô Cực buông tay phải y bảo, ngưng tụ lại tâm thần đang tán loạn, đem đường nhìn chuyển xuống điện, cùng người dưới điện bốn mắt tương tiếp.

Hắn mở to mắt, không có động tác.

Giang Phong giữa Đại điện cũng cứng đờ thân thể “Vô, Vô... Vô Song? !”

=== Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

”Mỗ không quỳ lạy hoàng đế nào khác ngoài hoàng đế Viêm Di quốc, thứ mỗ thất lễ”. Hắn giương mắt, nói xong vẫn bình thản.

Bạt Thác Vô Cực buông tay phải y bảo, ngưng tụ lại tâm thần đang tán loạn, đem đường nhìn chuyển xuống điện, cùng người dưới điện bốn mắt tương tiếp.

Hắn mở to mắt, không có động tác.

Giang Phong giữa đại điện cũng cứng đờ thân thể “Vô, Vô... Vô Song? !”Bạt Thác Vô Cực ép buộc bản thân hoàn hồn, hắn cau mày: “Lớn mật vô lễ! Trẫm tên gọi Bạt Thác Vô Cực”.

“Nhưng...” Hắn coi bộ còn muốn phản bác, liền bị hai vị thủ hạ bên cạnh kéo “Tướng quân... Chính sự quan trọng hơn”. Giang Phong không thể làm gì khác hơn là nuốt xuống lời muốn nói, chấp tay thi lễ,” Viêm Di quốc Giang Phong bái kiến Mẫn Đức vương”

“Viêm Di quốc Lâm Tề bái kiến Mẫn Đức vương.”

“Viêm Di quốc Hoàng Ngu bái kiến Mẫn Đức vương.”

Hắn cay đắng lộ ra dáng tươi cười “Miễn lễ. Ba vị sứ thần hôm qua đến Huyền Vũ quốc, trẫm lo dịch quán chiều dài không chu toàn, bởi vậy hôm nay đặc biệt làm yến hội vì ba vị sứ thần tẩy trần, hy vọng sứ thần có thể tận hứng mà về”.

Lâm Tề lần thứ hai chấp tay “Mẫn Đức vương quá mức khách khí, đối với thịnh yến lần này Lâm mỗ thật cảm thấy hài lòng”.

” Nghe câu trả lời của người, trẫm cảm thấy vui mừng. Ba vị sứ thần mau mau nhập tọa, còn có rượu ngon món ngon chờ sứ thần thưởng thức, đương nhiên, có rượu ngon ở bên, cũng không thể thiếu mỹ nữ”. Bạt Thác Vô Cực vỗ tay, hơn mười vị giai nhân nối đuôi nhau nhập điện, âm nhạc tấu lên, giai nhân nhanh nhẹn múa may uyển chuyển .

Món ăn lần lượt đặt lên bàn, Bạt Thác Vô Cực chậm rãi nhắm nuốt, đường nhìn thỉnh thoảng phiêu về hướng Giang Phong dưới điện, đột nhiên Giang Phong ngừng đầu, đường nhìn hai người nhất thời chạm nhau, Bạt Thác Vô Cực vội vã nhìn đi.

Trăm triệu không nghĩ tới sẽ ở tình huống như vậy gặp lại.

Giang Phong sẽ nghĩ như thế nào ni? Hấn hận sao? Buồn bực sao? Hấn lừa dối Giang Phong, lừa dối giới tính hấn, thân phận hấn...

Nghĩ vậy, hấn không biết đối mặt Giang Phong thế nào mới tốt.

Đầu hình như càng trở nên trầm trọng.

Chống đỡ muốn không nổi... Nếu té xỉu ở đây đối đại thần cùng quý khách đều là hành vi bất hảo. Hấn vấy tay công công dưới điện.

Công công Tiểu Lâm nhìn thấy, không dám chậm trễ, vội vàng đi lên điện.

“Tiểu Lâm, người đỡ trẫm về phòng, thân thể trẫm không thoải mái”.

“Vâng”. Công công vội vã nâng thân thể hoàng thượng.

Bạt Thác Vô Cực vỗ tay, nhạc đột nhiên dừng lại, “Xin lỗi làm gián đoạn hưng trí của các ái khanh, thân thể trẫm không khỏe, về phòng nghỉ ngơi trước”.

Chúng thần lập tức đứng lên khom thân chấp tay thi lễ “Cung tiễn hoàng thượng”

Hấn suy yếu cười cười “Các ái khanh miễn lễ”. Xiêm áo vừa buông, đàn sáo lập tức diễn tấu, các cung nữ cũng tiếp tục theo âm nhạc khởi vũ.

” Tiểu Lâm, trở về phòng đi”.

“Vâng”

Đêm khuya thanh vắng

Nửa đêm, ngay cả hộ vệ cũng mệt mỏi ngáp dài.

Một mặt bóng người bay qua cung điện, thân ảnh nhẹ mà rất nhanh không có bất luận kẻ nào phát giác.

Hấn vung chưởng đánh ngã hộ vệ buồn ngủ, đẩy cửa đi vào, tới trước giường.

Bạt Thác Vô Cực ngủ say nhắm mi, đầu đầy mồ hôi.

Hấn giơ ống tay áo lên cẩn thận tỉ mỉ lau đi.

Thở dài một tiếng, thân thể suy yếu như thế.

Vô Song... Người vẫn còn là Vô Song sao? Hay ta không nên gọi người là Vô Song?

Cởi giày, thân thể to lớn chui vào ổ chăn, xoay người đối mặt kẻ đang ngủ say, để đầu hấn nằm lên cánh tay trái của mình, tay phải lại vất lên thắt lưng Bạt Thác Vô Cực.

Đường nhìn thấp xuống, nhìn đến trước ngực bằng phẳng.

Không nghĩ tới thực sự là thân nam nhi.

Tâm tình mang nặng mười lăm năm không ngờ lại là đối với một nam nhi.

Thế nhưng... Dù là như vậy hấn vẫn không thể chán ghét.

Hấn ôm sát Bạt Thác Vô Cực, thầm nghĩ cả đời vĩnh viễn đều ôm hấn không buông.

Cánh tay tăng thêm lực đạo đường như làm cho Bạt Thác Vô Cực không thoải mái, hấn xoay thân, nhưng phát hiện không thoát khỏi mới mở hai mắt còn buồn ngủ.

“Đánh thức người sao?”

Đột nhiên, hấn trừng lớn mắt, cố sức lui về phía sau. “Người làm sao đi vào nơi này?”

” Dừng chân đi vào a”

” Thị vệ bên ngoài đâu? Người làm gì bọn họ?” Lại dễ dàng để một ngoại nhân đi vào.

” Người không chào đón ta?”

Bạt Thác Vô Cực cẩn thận nhìn chăm chú hắn, không lên tiếng.

” Vô Song, ngươi còn nợ ta một lời giải thích”. Hắn làm ra vẻ thoải mái mà cười cười.

” Không có gì để giải thích, sự tình đúng như những gì ngươi đã thấy. Còn có, trầm là Vô Cực, không phải Vô Song!” Hắn lạnh lùng lên tiếng.

“Vô Song, Vô Cực... Hai người không phải đều là người sao?”

“Không giống”

Vô Song, thể lực nhỏ yếu không ai muốn giúp đỡ, Vô Cực thể lực khổng lồ người người sợ hãi. Hắn dừng một chút, đột nhiên phát giác hình như không phải vậy, bất luận quá khứ hoặc là hiện tại, hắn vẫn như cũ bị trói buộc, bị danh lợi, bị thân phận tội bậc kìm hãm.

=== Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

“Vô Song, Vô Cực... Hai người không phải đều là người sao?”

“Không giống”.

Vô Song, thể lực nhỏ yếu không ai muốn giúp đỡ, Vô Cực thể lực khổng lồ người người sợ hãi. Hắn dừng một chút, đột nhiên phát giác hình như không phải vậy, bất luận quá khứ hoặc là hiện tại, hắn vẫn như cũ bị trói buộc, bị danh lợi, bị thân phận tội bậc kìm hãm.

“Vô song... Vô cực, ta chỉ muốn hỏi ngươi một điểm, vì sao ngươi lại gạt ta ngươi là nữ hài tử? Ta chỉ muốn biết điểm này mà thôi.”

Không cách nào đổi mặt đường với nhìn nóng bỏng của hắn, Bạt Thác Vô Cực quay mặt đi, cay đắng nói: “”... Đó là bởi vì... Trầm là quái vật.”

Giang Phong không giải thích được, “Ta không hiểu.”

“Ngươi không hiểu cũng tốt, ngươi trở lại dịch quán đi, ngươi ở chỗ này nếu để cho những người khác thấy... Sẽ bị nói xấu, đi nhanh đi.” Một hơi nói xong, hắn thở gấp, khoát khoát tay, cũng nhu nhu mi tâm đang nhú chặt.

“Nhưng...” Giang Phong dừng lại, lúc này mới phát hiện sắc mặt Bạt Thác Vô Cực đỏ hồng đến dị thường, mới vừa rồi ôm hắn đã phát hiện nhiệt độ cơ thể hắn bất đồng với người bình thường, không nghĩ tới mình sơ ý như vậy. Giang Phong sờ trán hắn, nhiệt độ quả nhiên cao đến dọa người. “Ngươi phát sốt rồi”.

Nghe hắn nói như thế, Bạt Thác Vô Cực cũng thấy đầu mình hình như nóng lên. “Phải...trước khi ta ngủ rõ ràng đã hạ sốt”

“Bệnh phong hàn vốn thay đổi thất thường như vậy. Ngươi nằm xuống nhanh lên, ta đi bưng nước lạnh giúp ngươi hạ nhiệt”. Hắn đứng dậy ly khai, không ngờ vạt áo bị Bạt Thác Vô Cực nắm chặt.

Bạt Thác Vô Cực lắc đầu, “Ngươi đừng mang nước, mau trở về đi thôi, bị người khác phát hiện sẽ không tốt, buổi tối sẽ qua rất nhanh, trầm chỉ cần nghỉ một chút,...chút nữa sẽ vượt qua thôi”.

Giang Phong ngăn tay hắn lại, “Không được, nếu như đem đầu óc cháy hỏng thì làm sao bây giờ? Nằm xuống nghỉ ngơi, ta rất mau sẽ trở lại.”

Giang Phong mau chóng ly khai, lát sau hắn bưng chậu đồng đựng nước đi vào, đặt lên long sàng, đem khăn nhúng ướt, sau đó vắt khô, thấm lạnh nhiệt trên trán Bạt Thác Vô Cực, “Ta ở chỗ này cùng ngươi, trời sáng sẽ ly khai, hảo ngủ một giấc đi”. Hắn nắm chặt bàn tay Bạt Thác Vô Cực.

Bạt Thác Vô Cực nhìn hắn một hồi, hai mắt thông thả nhắm lại, lặng lẽ nhượng bộ.

Được Giang Phong cầm tay, hắn cũng nắm lại tay Giang Phong.

Vừa tỉnh lại, Giang Phong quả nhiên đã ly khai.

Lâm triều xong, trên đường đi hẩn đi ngang qua biệt viện của Bạt Thác Thứ Cô, tiện đường bước vào.

Quả nhiên, vừa vào biệt viện, liền thấy Bạt Thác Thứ Cô chuyên tâm luyện kiếm, hẩn an tĩnh đứng ở một bên, thỉnh thoảng chỉ dẫn ” Cô nhi, hạ kiếm chưa đủ”

Nghe thấy, Bạt Thác Thứ Cô dừng lại động tác, lặp lại chiêu thức mới vừa rồi.

“Tiếp tục”.

Hai phụ tử, một người múa kiếm, một người ở bên chỉ bảo, thời gian cũng qua mau, buổi sáng chớp mắt đã trôi qua, nhưng hai người dường như vẫn còn chưa định kết thúc, không có dấu hiệu dừng lại nghỉ ngơi.

Lúc này công công Tiểu Lâm đi vào biệt viện, khom người hướng hai người chấp tay thi lễ nói: “Hồi bẩm hoàng thượng sứ thần Viêm Di quốc cầu kiến.”

Bạt Thác Vô Cực nghe xong tim liền đập dồn, hẩn tận lực lãnh đạm trả lời: “Chuẩn”

“Vâng”. Công công lần thứ hai khom người, rời đi. Sau khi trở về dẫn theo một nam nhân y phục bạch sắc. “Hoàng thượng, sứ thần Viêm Di quốc đã đưa tới”.

“Ân, người lui xuống phía dưới đi”.

“Vâng”

Bạt Thác Vô Cực giương mắt, người cầu kiến quả nhiên là Giang Phong, lúc hẩn định mở miệng đột nhiên nhớ tới Cô nhi vẫn còn ở một bên, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, “Cô nhi, phụ vương còn có việc, không thể cùng con tiếp tục”.

Bạt Thác Thứ Cô thu kiếm, minh bạch gật đầu, ngữ khí hơi chờ mong nói: “Phụ vương, lúc nào còn có thể trở lại chỉ bảo Cô nhi?”

Nghe ra kỳ vọng trong lời nói của hẩn, Bạt Thác Vô Cực ôn nhu mỉm cười nói: “Chờ phụ vương bàn xong chính sự sẽ tới”.

“Cô nhi chờ phụ vương đến”.

“Hảo.” Bạt Thác Thứ Cô cười đồng ý.

Hẩn dẫn Giang Phong ly khai biệt viện, đi tới phía sau hòn giả sơn.”Người lại làm sao nữa rồi?”

” Hài tử kia là... Của người?” Hẩn được hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Ân.”

Giang Phong cười cười, chỉ là bộ dáng tươi cười có chút khó coi “Lớn lên rất giống người, rất... đẹp.”

Bạt Thác Vô Cực cúi đầu không nói chuyện.

Hai người trầm mặc một hồi, Giang Phong lại hỏi: “Lúc nào thành thân?”

“Mười bảy năm trước.”

“Ân...”

” Người sao? Có nhi tử chưa?”

Giang Phong không đáp, dừng lại hồi lâu mới trả lời: “Có ...” Mười bảy năm trước, sau khi từ biệt. Về đến nhà liền bị phụ thân ép lên hỉ đường thành thân, không cho hẩn có thời gian cự tuyệt.

Bạt Thác Vô Cực cứng đờ thân mình, không thể phủ nhận, câu trả lời Giang Phong gây cho hẩn không ít kinh ngạc, hẩn không nói chuyện, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là trong lòng nổi lên khó chịu không hiểu, trong đó còn có một chút tức giận.

“Trẫm nhớ tới trẫm còn có việc, thứ trẫm ly khai trước”. Hẩn xoay người, cổ tay lại bị Giang Phong nắm, “Buông trẫm ra!”

“Vô Cực, ngươi tức giận sao?”

“Không có.” Hấn muốn rút tay ra, vẫn như cũ giãy không ra “Buông ra!”

“Vô cực...”

“Buông ra!”

” Không buông, vĩnh viễn cũng không buông tay ngươi ra”. Lôi kéo một chút, liền đưa hấn nhập vào trong lòng, cúi đầu hôn trụ môi hấn, chế trụ cảm dưới ép buộc hấn phải há miệng, đầu lưỡi nhanh chóng chen vào.

Hôn nồng nhiệt xông xuôi Bạt Thác Vô Cực sắc mặt đã đỏ hồng xụi lơ trong lòng hấn.

Giang Phong ôm chặt hấn, những nụ hôn nhỏ vun dần dần đi xuống, khẽ gặm cái cổ tuyết trắng của hấn, chỗ chỗ đều lưu lại hồng ngân.

“Ngươi, ngươi đừng...” Bạt Thác Vô Cực ngăn cản hấn tiếp tục làm càn xuống phía dưới.

“Vô Cực, ta muốn ngươi”. Tiếng nói trầm thấp của hấn khuếch vang trong tai Bạt Thác Vô Cực.

Tiếng nói của Giang Phong dường như có ma lực làm mê đảo tâm hồn con người, biết rõ nên ngăn cản hấn, nhưng tay lại không nghe lời quán quanh cổ hấn, ôm lấy hấn.

Hay là đã tới lúc phải nói thật.

” Giang Phong, ngươi muốn tắm trước không?”

=== Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Phía sau ngự thư phòng có một tòa thiên nhiên bể, quanh năm nhiệt khí mù mịt, nước ấm áp mà không bỏng. Từ xưa đến nay là thánh địa chỉ để đế vương tắm gội.

Giang Phong đã toàn thân trần trụi ngâm trong nước, “Vô cực, ngươi mau xuống a!”. Hấn hưng phấn gọi Bạt Thác Vô Cực còn chậm chạp không chịu cởi quần áo.

Bạt Thác Vô Cực khăn trương nuốt nuốt nước miếng.

Nên thoát không?

Nên đem bộ vị khiến người ta ghét bỏ để Giang Phong thấy không?

Hấn xoay lưng về phía Giang Phong, ngón tay chậm chạp giải khai quần áo, sau đó một kiện lại một kiện quần áo cùng phục sức hạ xuống trên mặt đất, sau cùng toàn thân xích lỏa.

Giang Phong lén lút đi tới bên cạnh, đột nhiên song chưởng chụp tới, đem Bạt Thác Vô Cực kéo vào trong hồ, “Thoát lâu như vậy, ta chờ đến ngu gật”.

Do đột nhiên rơi xuống nước, Bạt Thác Vô Cực sợ đến mức hai tay ở trong nước liên tục vung vẩy, cuối cùng chụp được thứ gì đó thân thể mới đứng vững được, sau khi ổn định thân thể, mới phát giác thứ mình ôm lấy chính là cổ của Giang Phong, hiện tại nửa người trên của hấn dựa sát vào trong ngực Giang Phong.

“Được mỹ nữ ôm, cảm giác thật tốt.”

Hấn then quá thành giận trừng mắt liếc Giang Phong.

“Đừng tức giận, đừng tức giận, ta muốn hảo hảo mà thương yêu ngươi...” Hấn hôn chân mày Bạt Thác Vô Cực, một tay sờ trước khuôn ngực phẳng lì, “Ta trước đây thực sự đem ngươi trở thành nữ hài tử... bởi vì ngươi xinh đẹp như vậy, đẹp đến nỗi khiến ta đui mù, vẻ đẹp của ngươi thật sâu hấp dẫn ánh mắt ta...” Hấn dùng phương thức cực kỳ nhục dục vuốt ve, thủ pháp kích tình như thế làm cho Bạt Thác Vô Cực liên tiếp thở dốc.

“Không... Không nên như vậy...”

” Ta yêu ngươi, Vô Cực”. Hắn cúi đầu hôn trụ một điểm đỏ hồng, đầu lưỡi liên tục nhiều quyền đảo quanh, tay kia lại nắm một điểm đỏ khác, nhẹ nhàng nhéo, động tác như vậy khiến toàn thân Bạt Thác Vô Cực run rẩy.

“Giang Phong... Phong... Aha...” Hắn ngửa đầu, từng ngụm từng ngụm thở dốc.

Nhiệt khí toàn thân đi xuống cuộn cuộn, hân hồng cả mặt, cả người khô nóng.

Hai điểm đỏ sẫm bị đùa bỡn đứng thẳng, đã như nhị hoa, Giang Phong cúi đầu liếm lộng. Đột nhiên hắn tà mị cười, “Vô cực, ngươi đã có phản ứng...Đã đứng thẳng rồi nè.”

Nghe thấy vậy, hai gò má Bạt Thác Vô Cực đã hồng càng hồng nhuận.

Hắn, chẳng phải cũng như mình hay sao, chỗ đó cũng cứng rắn mà đỉnh đấy thôi.

Giang Phong cười khê, một tay thông thả từ trong ngực lướt vào trong nước, thuận theo thất lưng di chuyển dờ xuống.

Bỗng nhiên Bạt Thác Vô Cực dè lại tay hắn, thấp thỏm bất an nói “Ngươi xác định muốn tiếp tục sao?”

“Đương nhiên.”

“Trẫm... Ta sợ ngươi hối hận...”

Giang Phong cho rằng hắn ám chỉ việc cùng nam nhân làm chuyện này, bởi vậy chỉ mỉm cười lắc đầu, “Không, sẽ không”.

Bạt Thác Vô Cực buông tay, tùy ý hắn tiếp tục di chuyển, sờ đến hai tiểu đậu nha như người bình thường, Giang Phong cầm chặt dục vọng của hắn chậm chậm vuốt ve lên xuống.

Tốc độ từ từ nhanh hơn, hắn lòng bàn tay chặt chẽ ma sát, không ngừng di động qua lại, chốc lát, Bạt Thác Vô Cực đã tiết ra trọc bạch tinh hoa.

Uế vật trong lòng bàn tay theo nước phiêu tán.

Nhượng hắn thở một lúc, Giang Phong tiếp tục di chuyển dờ xuống, tức khắc hắn sững sốt, song song không có động tác.

Bạt Thác Vô Cực cũng cứng đờ thân thể.

Giang Phong sờ lấy... sờ lấy bộ vị vốn không thuộc về nam nhân...

“Vô, Vô Cực... Đây, đây là...”

“Ngươi hối hận sao?”

Bạt Thác Vô Cực cũng không rõ vì sao bản thân lại lãnh tĩnh như vậy, trái tim rõ ràng không có quy luật nhảy lên, giống như muốn nhảy khỏi lồng ngực, nhưng biểu tình trên mặt hắn cùng nhịp đập trái tim trái ngược, bình tĩnh đến thần kỳ.

Hai gò má ửng đỏ như trước nhưng tâm tình dần dần trầm xuống, sự tình nồng nhiệt mới vừa rồi tựa hồ biến mất.

Xúc cảm trong lòng bàn tay rõ ràng đứt khoát như vậy, hai cánh hoa kia...

Bạt Thác Vô Cực đẩy hắn ra, đứng dậy ly khai bệ, hắn lửa thân đối mặt với Giang Phong.

Giang Phong nhìn chăm chú hạ thân hắn, sau khi rõ ràng đột nhiên trừng lớn mắt.

Thiên!

Hắn dĩ nhiên song song có bộ phận sinh dục nam nữ? ! Giang Phong sợ đến nói không nên lời.

“Hôm nay sau khi biết ngươi sẽ phản ứng thế nào? Nghĩ buồn nôn mà muốn nôn sao? Cho rằng ta là một quái vật biến thái sao?”

Giang Phong không nói chuyện, chỉ là tròng lớn mắt.

Hắn trầm mặc làm cho Bạt Thác Vô Cực cả người cảm thấy rét run, nhiệt tình mới vừa rồi bị khiêu khích cũng dần dần nguội lạnh, trong lòng chỉ cảm thấy phi thường khó chịu, giống là bị người hung hăng nhéo một cái.

Hắn thùy mắt, “Quả nhiên, người cùng những người khác không có gì khác nhau... Là ta đánh giá cao người...”
Hắn cầm lấy quần áo và phục sức chắt vật mặc vào, cũng không quay đầu lại ly khai bề.

Lần đầu tiên cảm thụ được...

Nguyên lai tâm cũng có thể đau như vậy... Nặng như vậy...

=== Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Bên trong Dịch quán

[Khẩu khẩu]

Tiếng đập cửa khiến cho Giang Phong đang bị vây trong trạng thái hốt hoảng lấy lại tinh thần.

“Tiến vào.”

Lâm Tề cùng Hoàng Ngu trước sau tiến vào bên trong phòng. Tả phó tướng Lâm Tề ôm quyền nói : “Tướng quân, một vạn bộ binh đã chờ đợi ở cách cửa thành một dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể nghe tướng quân chỉ thị”.

Lâm Tề nói xong hữu phó tướng Hoàng Ngu cũng ôm quyền nói: “Tướng quân, năm nghìn kỵ binh đã chờ đợi ở cách cửa thành ba dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể nghe tướng quân chỉ thị”.

Giang Phong không nói chuyện, nắm chặt chén trà trong tay.

Lâm Tề cùng Hoàng Ngu hai người nhìn nhau cùng lúc lại nói: “Bất cứ lúc nào cũng có thể nghe tướng quân chỉ thị.”

Hắn đánh mắt, nhìn bọn họ, trong con người vô thần, Lâm Tề thấy dáng dấp này của hắn, thực sự không thể nhìn được nữa, “Tướng quân, binh sĩ ở cửa thành đã thủ ba ngày, hôm nay nếu không công vào thành, mấy ngày nữa khẳng định bọn họ sẽ bị Huyền Vũ quốc phát hiện, đến lúc đó, không chỉ có tính mệnh bọn họ khó bảo toàn, ngay cả lấy thân phận sứ giả vào thành như chúng ta chỉ sợ cũng vô pháp trốn thoát.

Giang Phong hữu khí vô lực ứng thanh: “Việc này...chậm đã”

Ba ngày... Nguyên bản đã qua ba ngày, từ lúc ở bể chia lìa, hắn đã ba ngày không thấy Vô Cực.

” Tướng quân, việc này đã không thể trì hoãn thêm nữa, quân tâm sẽ tan rã, nếu ngừng lại nữa, không cần đánh ta đã thua...”

Hoàng Ngu luôn luôn an tĩnh lúc này cũng mở miệng nói: “Tướng quân, ngài từng nói cho ta biết “Mọi việc chỉ có thể lấy đại cục làm trọng” Hiện tại thuộc hạ muốn đem những lời này nói cho tướng quân. Tướng quân đừng quên, hoàng thượng dặn dò chuyện vạn nhất không để thành, không chỉ là chúng ta xảy ra chuyện, một vạn năm nghìn binh sĩ đều phải gánh chịu hậu quả do không hoàn thành được nhiệm vụ. Tướng quân luôn luôn trạch tâm nhân hậu, ngài chịu cho bọn lính vì tướng quân một lúc trừ trừ mà đã đánh mất tính mệnh sao?”

Giang Phong lúc này mới có phản ứng, ngón tay nắm chén trà rung động, hắn nhấp một ngụm trà nói: “Các người lui xuống phía dưới trước đi...”

“Tướng quân...” Lâm Tề còn dự định nói tiếp, nhưng bị Hoàng Ngu ngăn lại.”Đừng nói nữa, chúng ta xuống phía dưới đi”.

” Nhưng...”

“Đi.” Hoàng Ngu đem Lâm Tề lôi ra phòng ngoài.

Mọi việc chỉ có thể lấy đại cục làm trọng. Giang Phong suy ngẫm, đột nhiên mỉm cười.

Thật không nghĩ tới, những lời này lại do thuộc hạ nói cho hắn.

Hồi tưởng về một tháng trước, hoàng đế triệu kiến hắn đã nói.

“Ái khanh, ngươi cũng biết trăm lần này triệu kiến ngươi đến là vì chuyện gì?”

Hắn cúi đầu, “Vi thần không biết”

Hoàng đế cười cười, rót chén nước trà đưa cho Giang Phong, “Ái khanh, ngươi ngồi xuống, trăm có chuyện muốn cùng ngươi hảo hảo nói.”

Giang Phong theo lời ngồi ở đối diện hoàng đế.

“Ái khanh, ngươi lần này biểu hiện tốt, thay trăm diệt lân biên tiểu quốc, ái khanh nghĩ muốn cái gì?”

“Thần không dám.”

“Không, tại sao lại không? Ái khanh thực sự là quá khách khí”. Hoàng đế tà mị cười, hắn tiếp cận Giang Phong, “Không bằng, trăm phong ngươi làm trấn quốc đại tướng quân, thế nào? Đây chính là địa vị dưới một người trên vạn người”.

” Hoàng thượng, vị trí này sợ rằng vi thần ngồi không thoải mái...”

“Sai rồi, không ai thích hợp vị trí này hơn ngươi” Hoàng đế tán thưởng, hài lòng nói: “Cứ quyết định như vậy đi”

Giang Phong biết không cách nào thay đổi quyết định của hoàng đế, không thể làm gì khác hơn là quỳ xuống lĩnh mệnh, “Tạ chủ long ân, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn, vạn tuế”

“Đứng dậy đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

“Hôm nay triệu kiến ngươi đến, cũng không phải chỉ có chuyện này. Ái khanh ngươi biết Viêm Di quốc chúng ta xung quanh còn có quốc gia nào còn chưa thôn tính không?”

Tim Giang Phong đập như nổi trống, hắn nói: “... Huyền, Huyền Vũ quốc.”

“Không sai, chỉ còn lại tiểu quốc này là trăm có thể hoàn thành giấc mộng thống nhất hoàn toàn vùng Trung Nguyên rồi.” Hoàng đế đột nhiên cau mày, “Chỉ là, quốc gia này cũng không dễ đối phó, cố gắng phòng thủ chặt chẽ, đối với người từ bên ngoài đến đều kiểm soát nghiêm ngặt, vì vậy muốn đánh hạ kinh thành Huyền Vũ quốc có chút trắc trở. Dù cho đánh bại toàn bộ những thành trì lân cận, đến lúc công phá kinh thành cũng không diệt được, cuộc chiến sẽ vì vậy kéo dài, hao tổn binh lực”.

“Ý hoàng thượng là...”

“Trước đó vài ngày trăm cùng hoàng đế Huyền Vũ quốc thư từ qua lại, ha ha... Trăm uy hiếp hắn hàng năm phải định kỳ tiến cống cho Viêm Di quốc năm nghìn vạn lượng hoàng kim.”

Giang Phong thở dốc vì kinh ngạc!

Năm nghìn vạn lượng hoàng kim? ! Đây không phải là số lượng nhỏ.

“Kết quả... Ha ha, hôn quân này dĩ nhiên đáp ứng rồi! Vì quốc gia, dĩ nhiên nguyện ý chịu nhục đáp ứng uy hiếp của trăm...” Hoàng đế hài lòng vỗ trán, sau khi nở nụ cười, hắn tiếp tục nói: “Cho nên muốn ái khanh lấy thân phận sứ giả tiến vào Huyền Vũ quốc, cùng lúc mang binh theo sau, đóng quân phía ngoài kinh thành.”

“Quy mô công phá kinh thành sao?”

“Đúng, nhưng ái khanh còn có nhiệm vụ hạng nhất”. Hoàng đế hướng Giang Phong ngoắc ngoắc tay, ý bảo hắn nghiêng về phía trước, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ:

“Giết Mẫn Đức vương.”

=== Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Giết Mẫn Đức vương?

Đây là nhiệm vụ mà hoàng thượng đã giao cho hắn.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới Mẫn Đức vương lại là Vô Cực, mà giờ đây hắn... phải giết Vô Cực.

Nhưng hắn sẽ thực sự giết được Vô Cực sao?

Lúc này ở trong lòng hắn hạ một quyết định.

Buổi tối, lần thứ hai hắn lên vào bên trong phòng Bạt Thác Vô Cực.

Bạt Thác Vô Cực lúc này còn chưa đi ngủ, hắn ngồi ở án trác cạnh long sàng, cúi đầu phê duyệt tấu chương, đối với việc Giang Phong vừa bước vào đầu cũng không nâng lên nói :” Lại tới nơi này làm cái gì?”

“Ta muốn người”.

Bút trong tay ngừng lại.” Cút đi! Ở đây không chào đón người.”

“Vô Cực, chuyện ngày đó ta thực sự rất xin lỗi.”

Bạt Thác Vô Cực ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập lửa giận, “Nhưng người cảm thấy rất buồn nôn không phải sao? Thực sự là xin lỗi, vì trăm làm cho người cảm thấy buồn nôn”

“Ta không có! Ta chỉ là sưng sốt.”

“Nghe người thôi lắm!”

Hắn vung tay lên, bút trong tay liền ném về phía Giang Phong, ‘ba’ một tiếng, trên chiếc áo trắng tinh của Giang Phong đã nhiễm một vết đen.

“Vô Cực, người hãy nghe ta nói...” Hắn nóng lòng bước thêm vài bước về phía trước.

Bạt Thác Vô Cực giận dữ đứng dậy, “Cút! Ta không muốn nhìn mặt người nữa”.

Ba ngày trôi qua, tâm tình hắn vượt qua như thế nào, từ đau lòng chuyển sang bi thương, bi thương chuyển qua bình tĩnh, qua một ngày đêm, từ bình tĩnh chuyển thành phần nộ.

Đúng vậy! Là phần nộ.

Giang Phong không có tư cách nghĩ hắn buồn nôn, Giang Phong luôn miệng nói thương hắn thương hắn, thế nhưng vừa phát hiện chân tướng thì sợ đến nói không ra lời.

Đó là lí do mà hắn buồn bực, hắn khí, hắn nộ, càng vô pháp tha thứ cho phản ứng của Giang Phong ngày hôm đó.

“Vô Cực... Người hãy nghe ta nói...”

“Cút ngay!”

“Vô Cực!” Giang Phong nắm cổ tay hắn, cho dù ai gặp phải tình hình loại này đều bị hù dọa, ngày đó ta rất xin lỗi, dù sao ta cũng là lần đầu nhìn thấy... Cho nên mới phản ứng như vậy... Xin lỗi, xin lỗi.”

Bạt Thác Vô Cực ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt Giang Phong ngoại trừ hổ thẹn chính là hổ thẹn, nhìn một lúc, hai tròng mắt hắn đột nhiên nóng lên, nhất thời nước mắt rơi xuống.

Hắn cũng không muốn tức giận như nữ hài tử, nhưng... Nhưng ba ngày qua, hắn thực sự không biết bản thân thể nào vượt qua được, Giang Phong không tới tìm hắn, vô thanh vô tức, hắn cho rằng Giang Phong ngại hắn là quái vật, không muốn lui tới cùng hắn...

“Vô Cực... Người đừng khóc, nhìn người khóc ta cũng khó chịu theo...” Giang Phong vụng về lau nước mắt cho hắn, phát hiện nước mắt hắn lau thể nào cũng lau không hết, Giang Phong cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt trên mặt hắn.

Bạt Thác Vô Cực trợn to mắt, nụ hôn làm cho nước mắt hắn cũng quên hạ xuống “Giang, Giang Phong...”

“Àn?” Giang Phong vẫn chậm rãi hôn những giọt nước mắt còn tẩm nhuận đôi môi đỏ mọng, một phen nhắm nháp qua đi mới ôm hắn nói: “Vô Cực, chúng ta tiếp tục chuyện lần trước đi”

Bạt Thác Vô Cực thân thể cứng nhắc, nhưng không lâu sau cũng thả lỏng, gật đầu ưng thuận.

Giang Phong mừng như điên, hắn cúi xuống ôm lấy Bạt Thác Vô Cực, bế hắn thả lên long sàng, rất nhanh đưa quần áo và phục sức toàn thân hắn thoát sạch sẽ.

Giang Phong âu yếm hôn khắp thân thể Bạt Thác Vô Cực, ngay cả hai mạt điểm đỏ trước ngực cũng bị hắn đùa bỡn đến đứng thẳng

Một hồi sau, hắn mới chậm rãi dời xuống, tìm kiếm trên hai cánh hoa thần, khẽ xoa nắn bên ngoài. (hoa thần là chỉ nơi của nữ nhân a).

“Vô Cực, người cũng dùng thân thể này ôm thế tử sao?”

Hắn quay mặt đi thẳng thắn nói: “Ta cùng hoàng hậu... Chưa từng làm qua việc này”.

Không thể nói rõ vui sướng trong lòng Giang Phong lúc này, hắn thoáng run nói: “Cho nên, cho nên... Cho nên người chưa từng cùng người khác làm việc này ngoại trừ ta?”

“... Àn.”

Giang Phong hài lòng cố sức hôn hai phiến hoa thần, “Vô Cực, ta hảo yêu người!” Hắn vẫn về nhuần hoa thần, ý đồ tham nhập lại đột nhiên bị Bạt Thác Vô Cực ngăn lại.

”Đừng... Đừng lộng chỗ đó”

”Nhưng mà lộng thể nào”.

“Phía sau, từ phía sau.”

Giang Phong kinh hách, “Người là chỉ...”

”Ta là nam nhân không phải nữ nhân.” Hắn lãnh hạ thanh.”Nếu như người muốn làm, liền làm phía sau, còn nơi này, người coi như nó không tồn tại”.

=== Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

===

Một màn nóng bỏng luôn, ta chạy đi tiếp máu đây, chúc các nàng ở lại ‘bình an’ =]]

===

Giang Phong hài lòng cố sức hôn lên hai phiến hoa thần, “Vô Cực, ta hảo yêu người!” Hắn vẫn về nhuần hoa thần, ý đồ tham nhập lại đột nhiên bị Bạt Thác Vô Cực ngăn lại.

”Đừng... Đừng lộng chỗ đó”

”Nhưng mà lộng thể nào”.

“Phía sau, từ phía sau.”

Giang Phong kinh hách, “Người là chỉ...”

” Ta là nam nhân không phải nữ nhân.” Hấn lãnh hạ thanh.”Nếu như người muốn làm, liền làm phía sau, còn nơi này, người coi như nó không tồn tại”.

Hấn cầm thanh, biết Bạt Thác Vô Cực không thích bị đối xử như nữ nhân, vì vậy Giang Phong thuận ý hấn gật đầu, “Vô Cực, ta yêu người, là nam hay nữ ta đều yêu người, người đã không muốn từ phía trước, ta cũng không miễn cưỡng.”

Ngón tay tiếp tục dời xuống, tìm tòi hậu huyết đang gấp rút mà đóng chặt .”Chỉ là, ta nghe nói nam nhân cùng nam nhân dùng nơi này, người ở dưới sẽ rất khó chịu, ta sợ người thụ thương.” Hấn chậm rãi nhập vào một ngón tay.

Bạt Thác Vô Cực hấp một ngụm khí, tận lực thả lỏng hạ thân, nhượng hấn có thể dễ dàng tiến vào, “Đừng lo, chỉ cần làm tốt tiền hí thì sẽ không đau”.

Ngón tay Giang Phong qua lại xuất nhập, cục huyết ban đầu rất chặt có phần thả lỏng, hấn lập tức thêm vào một ngón tay xoay tròn mở rộng. Giang Phong ngồi giữa hai chân hấn, đem hai chân hấn tách xa nhau, khiến cho huyết động có thể rơi vào trong tâm mắt hấn.

“Vô Cực, còn có thể sao?”

“... Ân, người tiếp tục đi”. Chỉ là toàn bộ thân thể đều bị Giang Phong nhìn thấy, hấn có chút xấu hổ.

Giang Phong đổ mồ hôi liên tục lộng hậu huyết, chỉ có chính hấn minh bạch hấn có bao nhiêu mong muốn mau mau tiến nhập trong cơ thể Bạt Thác Vô Cực, nhưng hấn biết, nam nhân cùng nam nhân làm chuyện này nếu như sự tình xử lý không tốt, người phía dưới sẽ bị chảy máu, vả lại còn có thể phát sốt.

Vì lo nghĩ cho thân thể Vô Cực, Giang Phong chỉ có thể nhẫn.

Giang Phong tại cục huyết tới tới lui lui ra vào, làm dục vọng Bạt Thác Vô Cực mới đầu còn hư nhược lúc này đã vênh cao, đỉnh còn thẳm ra mặt dịch.

“Giang... Phong... Tiến, Tiến vào...” Khuôn mặt hấn hồng như muốn bốc cháy nói.

“Thế nhưng còn không có...”

“Đừng động nhiều như vậy, nhanh lên một chút... Nhanh lên một chút tiến đến...”

Bị biểu tình yêu mị của hấn mê hoặc, lúc này Giang Phong cũng không quản được nhiều như vậy, trong nháy mắt hấn đã cởi sạch y phục trên người, lộ ra dục vọng lửa nóng, nhắm ngay cục huyết, một chốc, hấn đột nhiên nhớ tới cái gì, đem Bạt Thác Vô Cực kéo qua: “Vô Cực, chúng ta đến từ phía sau có được hay không? Nghe nói từ phía sau người bên dưới sẽ không đau”.

“Đều... Đều... Người nhanh lên một chút!” Bạt Thác Vô Cực quay đầu lại tức giận liếc hấn.

Giang Phong tà mị cười, “Vô Cực, nhìn người như vậy hình như cơ khát đã lâu... Khiến ta thật muốn hảo hảo thương yêu người...”. Nói xong hạ thân hấn đỉnh đầu, chậm rãi đem đỉnh sưng tấy tiến nhập vào trong hậu huyết.

Dục vọng của hấn vô cùng lớn, nếp gấp trong cục huyết toàn bộ căng đầy, Bạt Thác Vô Cực kêu lên một tiếng đau đớn, đầu gối nửa quỳ hơi hơi phát run, bàn tay níu chặt đệm chăn trên long sàng.

Bạt Thác Vô Cực ở trong lòng thẳm mắng: có mở rộng hay không căn bản là như nhau!

Nhưng Giang Phong lại chần chờ như không tiến nhập, chỉ mới phần đỉnh, như cũ không xuyên vào bên trong, “Rốt cuộc... xong chưa? Rất đau...” Sớm biết như vậy cũng đừng nhượng hấn tiến nhập!

“Nhẫn nhẫn, nhanh...” Giang Phong nhấn mặt trả lời hấn, ngừng lại không có động tác, nắm chặt bàn tay Bạt Thác Vô Cực ở bên hông, khom người nói nhỏ: “Vô Cực, nhẫn nhẫn.”

Nhẫn? Nhẫn cái gì? Hấn cảm thấy nghi hoặc, nhưng trong nháy mắt, hấn bỗng nhiên tròng to mắt, đau đến hô không ra tiếng.

Sau khi thở ra một hơi, Giang Phong vội vã quan tâm: “Vô Cực, thế nào? Có phải rất đau?”

Bạt Thác Vô Cực căn bản nói không ra lời, nhưng lại không muốn làm cho Giang Phong lo lắng, không thể làm gì khác hơn là thoải mái lắc đầu.

Thuận khí xong, Bạt Thác Vô Cực mở miệng: “Không sao... Người mau động đi, cánh tay của ta sắp chống đỡ không nổi...”

Giang Phong làm theo ý hẩn, sau khi rút ra dục vọng, lại nhanh chóng đánh vào.

Tốc độ luật động ở hạ thân càng lúc càng nhanh, Giang Phong vô ý đụng chạm vào một nơi nào đó trong cục huyết làm Bạt Thác Vô Cực toàn thân chấn động, tiếng rên rỉ cổ kìm nén đột nhiên bật ra.”A! Aha...”

Giang Phong dừng thân, liên tục va chạm chỗ mẫn cảm kia, khiến cho Bạt Thác Vô Cực liên tiếp phát run, “Giang... Phong, phong... Không nên lộng nơi đó..... Trầm, trầm... A a...”

Giang Phong cố nhiều như vậy, là cố ý để Bạt Thác Vô Cực hô lên tiếng rên rỉ xấu hổ càng nhiều, động tác hẩn bắt đầu mãnh liệt, từng đòn nghiêm trọng lần lượt lần lượt đánh nhập, rút khỏi.

Sự tình lúc này cùng việc giải độc mười lăm năm trước khác hẩn, mười lăm năm trước trừ bỏ đau vẫn là đau, hạ thân như bị hung hăng xé rách. Nhưng lần trở lại này lại không như thế, là khoái cảm kéo tới như bài sơn đảo hải, ê ẩm tê dại, từng bước gặm mòn lý trí hẩn, giống như có vô số con gị đó đưa hẩn kéo xuống vực sâu.

“Cáp a. A a trầm, trầm mau. Đi ” Hẩn hô lên, thân thể co rút lại, tinh hoa nháy mắt bắn trên đệm.

Cao trào khiến bên trong co rút, cũng làm cho Giang Phong chịu không nổi kích thích tiết ra mầm móng để lại trong cơ thể Bạt Thác Vô Cực.

Tư thế tương liên, Giang Phong đem hẩn xoay lại, dục vọng còn găng gượng ở trong cơ thể bị chuyển một vòng làm cho Bạt Thác Vô Cực lại ngâm khê.

Giang Phong khom người, săn sóc lau mồ hôi trên trán hẩn “Vô Cực, có khỏe không?”

Hơi thở của hẩn chưa định, vì suyễn gật đầu “. Ân.” Cảm giác dục vọng chôn ở cục huyết lại lớn thêm một chút, hẩn kinh ngạc, “Chẳng lẽ người còn muốn.”

Giang Phong lắc đầu, “Không được, ta sợ thân thể người chịu không nổi, người mệt muốn chết rồi, tạm thời để nó ở bên trong, từ từ là được”.

“Nếu. Nếu người muốn tiếp tục. . . . Không sao, lại đến một lần hẩn là chịu đựng được”

Giang Phong cảm động, cúi đầu hôn hẩn mấy cái. “Vây. Được rồi. Bất quá lần này người liền nằm hưởng thụ, để cho ta tới xuất lực là tốt rồi.” Hẩn kéo hai chân để lên bả vai.

Luật động lần thứ hai, cảm xúc mạnh mẽ nhuộm đầm nội thất.

=== Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Hiển nhiên không phải chỉ có một lần.

Bạt Thác Vô Cực mệt đến ngủ say, chính xác thì phải nói là làm đến không biết lần thứ mấy thì té xỉu.

Giang Phong ngồi dậy, nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ say của hẩn.

Mười lăm năm qua, năm tháng chưa hề lưu lại dấu vết ở trên mặt hẩn, vẫn xinh đẹp đoạt đi ánh mắt người khác như trước, đứng giữa mọi người thì hầu như toàn bộ ánh sáng chỉ tập trung trên người hẩn, Vô Cực rất lóa mắt. Nếu thật muốn nói có cái gì bất đồng với trước kia thì đó là cảm giác thành thực hơn.

Vô Cực, ta thật sự yêu người. Thế nhưng.

Ta không thể bởi vì người mà bỏ rơi tánh mạng của một vạn năm nghìn huynh đệ, bọn họ từng cùng ta xuất sinh nhập tử rất nhiều năm. Người là một miếng thịt của lòng ta, nhưng. . . . bọn họ là tứ chi của ta.

Vứt bỏ bọn họ, chẳng khác nào vứt bỏ quá khứ của ta.

Hoàng Ngu nói rất đúng, mọi việc chỉ có thể lấy đại cục làm trọng.

Cho nên. Thực xin lỗi.

Tay hắn sờ lên cổ Bạt Thác Vô Cực, đau thương nặng trĩu bao phủ trong lòng, chế trụ, lại chậm chạp không thể xuất lực, lại còn không ngừng run rẩy.

“Giết Mẫn Đức vương.”

“Tướng quân mọi việc chỉ có thể lấy đại cục làm trọng.”

“Giết Mẫn Đức vương.”

“Tướng quân mọi việc chỉ có thể lấy đại cục làm trọng.”

“Giết Mẫn Đức vương.”

“Tướng quân mọi việc chỉ có thể lấy đại cục làm trọng.”

.

” Tướng quân, ngài nhất thời do dự mà không tiếc để cho binh lính đánh mất tánh mạng sao ?”

Lời nói của Hoàng Ngu quanh quẩn trong đầu, hắn tuyệt vọng nhắm mắt, đề khí, bàn tay siết chặt

[Khấu khẩu]

Hắn ngừng tay lại, quay đầu nhìn.

“Phụ vương ngài đã ngủ chưa?”

Có người!

Giang Phong vội vàng thu hồi tay.

“Phụ vương, con muốn đi vào .”

Không xong, nếu như bị người khác bắt gặp hai người bọn họ trần trụi nằm ở trên giường, chỉ sợ Bạt Thác Vô Cực sẽ thẹn đến muốn chui xuống đất, nhưng hắn lại không thể lên tiếng ngăn cản người ở ngoài phòng, vả lại hiện tại mặc quần áo cũng không kịp, không có biện pháp hắn đành phải vội vàng lay động Bạt Thác Vô Cực một đến ngủ say.”Vô Cực, Vô Cực.”

“ Ân.” Hắn nỉ non trả lời, nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Y nha ” cửa gỗ bị đẩy ra, người kia đã đến rất gần nội thất.

“Vô Cực, Vô Cực.” Lực đạo tăng thêm một chút, Bạt Thác Vô Cực rốt cục còn buồn ngủ trợn mắt,

“Làm cái gì.”

“Có người. Hắn đã tiến vào phòng, lập tức sẽ vào đây!”

“Cái gì? !” Bạt Thác Vô Cực kinh hãi, nháy mắt cơn buồn ngủ chạy mất.

“Phụ vương.” Bạt Thác Thứ Cô dừng trước cửa nhỏ cạnh long sàng không xa, tay với lên cửa. “. Cô nhi muốn đi vào .”

Bạt Thác Vô Cực vội vàng hô to, “Từ từ!”

Ngừng một lát, “Phụ vương, ngài còn đang vội vàng sao?”

” Cô nhi, con chờ một chút, trẫm còn đang đàm quốc sự. . . . Con trước tiên ở bên ngoài đợi một chút”. Vừa nói, Bạt Thác Vô Cực vừa xuống giường, hai người tay chân bối rối mặc quần áo. (Ế hai anh đàm ‘quốc sự’ đấy nhé)

“Ác. Hảo.”

Hoàng bào phiền phức mà khó mặc, bình thường đều là do nô tỳ giúp hần mặc, khi Giang Phong đã mặc xong, Bạt Thác Vô Cực chỉ mới vừa mặc được nội y.

“Giúp trẫm.” Hần dùng thần hình nói với Giang Phong.

Giang Phong gật gật đầu, bế thanh xoay người nhặt quần áo lên thay hần mặc vào từng kiện từng kiện, nhưng rõ ràng hần cũng không có thói quen giúp người khác mặc quần áo, tốc độ mặc quần áo cũng không nhanh hơn Bạt Thác Vô Cực là bao.

Một phen tháo mồ hôi hột mới mặc xong.

Hần phúi phúi hoàng bào có phần nhăn nheo, ho khan vài tiếng ” Cô nhi, vào đi”.

“Vâng” Bạt Thác Thứ Cô đẩy cửa tiến vào.

Nhìn thấy Giang Phong liền sửng sốt.

“Cô nhi, gọi thúc thúc đi. Hần là cố nhân của trẫm”.

Bạt Thác Thứ Cô gật đầu với Giang Phong “Thúc thúc hảo”

“Ân, nhĩ hảo.” Hần mỉm cười, “Bộ dạng người lớn lên thật giống Vô Cực, đều có một đôi mắt xinh đẹp, câu hồn người ni” Bỗng nhiên, hần không phát ra âm thanh, con người đen tinh tế đánh giá Bạt Thác Thứ Cô.

Đối với sự bất thường của Giang Phong, Bạt Thác Vô Cực không để ý tới nhiều, đối Bạt Thác Thứ Cô nói: “Cô nhi, đêm đã khuya, con tìm phụ vương có chuyện gì?”

Bạt Thác Thứ Cô có chút chần chờ, mắt thấy Giang Phong một bên nhìn mình chăm chăm, khiếp vía thốt lên:” Con ngủ không được, muốn cùng phụ vương ngủ.”

Bạt Thác Vô Cực cười yếu ớt, sờ sờ đầu hần :” Cô nhi vẫn là một đứa trẻ”.

“Con có thể ngủ cùng phụ vương không?”

“Đương nhiên ” Hần bỗng nhiên nhớ một bên còn có Giang Phong, vả lại trải qua sự tình vừa rồi, toàn thân toan đau, cùng Cô nhi ngủ chỉ sợ có chút không ổn, “Cô nhi, thực xin lỗi, phụ vương nhớ tới cùng Giang thúc thúc có chính sự muốn đàm, ngày mai phụ vương ngủ cùng con có được không?”

Bạt Thác Thứ Cô thất vọng gật đầu ” Vậy con sẽ không quấy rầy phụ vương nữa, con trở về phòng”.

“Ân.”

Giang Phong có chút đăm chiêu nhìn hần rời đi, sau đó tiến đến áp sát vào Bạt Thác Vô Cực, “Hần là hài tử của người?” Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Bạt Thác Vô Cực cũng không cho rằng câu hỏi như vậy có cạm bẫy gì, vẻ mặt tự nhiên gật đầu “Đúng vậy.”

“Thân sinh sao?”

“Đương nhiên.”

Giang Phong chọn mi, “Thế nhưng... Người không phải nói người chưa từng cùng hoàng hậu phát sinh quan hệ, hần làm thế nào lại là hài tử thân sinh của người?”

Trong lòng Bạt Thác Vô Cực kinh hãi, nhưng thần sắc trên mặt không thay đổi nói dối, “Hài tử của Hoàng hậu thì cũng là hài tử của trẫm, thân sinh hay không thân sinh không quan hệ”.

“Người cảm thấy người cùng hân rất thân thiết”

” Cô nhi từ nhỏ liền dính lấy ta, không chỉ cùng ta thân thiết”.

“Nhưng hân cùng người có vài phần tương tự...”

Hân trừng Giang Phong “Người rốt cuộc muốn nói cái gì? Đừng quanh co lòng vòng!”

“Bạt Thác Thứ Cô, hài tử này... Là nhi tử người thân sinh?”

“Trẫm nói qua, hài tử của hoàng hậu cũng là hài tử của trẫm.”

Giang Phong cắt ngang hân nói.” Nhưng đồng thời cũng là hài tử của ta.”

Hân tức khắc không có thanh âm, đôi mắt mở thật to!

“Người sinh hạ hân, kỳ thực là người đúng không, Vô Cực.” Khẩu khí câu hỏi không phải nghi vấn, mà là tuyệt đối khẳng định.

“Không đúng”

“Người cùng hân đứng ở một chỗ, người sáng suốt nhìn liền biết các người là quan hệ huyết thống, người cùng hân quá giống”.

” Người đừng nói mê sảng, trẫm nghe không hiểu!” Hân xoay người, hai tay nắm chặt.

” Vô Cực, bỏ xuống quốc gia này, bỏ xuống thân phận của người, bỏ xuống địa vị của người, ta cũng vứt bỏ thân phận tướng quân, chúng ta mang hài tử cùng nhau ẩn cư sơn lâm, có được hay không?”

Hân quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Giang Phong, “Người nói cái gì?”

Giang Phong thùy mắt, vẻ mặt áy náy, “Kỳ thực ta đến Huyền Vũ quốc căn bản không phải để ký kết hiệp ước, hoàng thượng muốn ta giết người, sau đó tiêu diệt Huyền Vũ quốc.”

“Người, người...” Hân không dám tin tưởng.

“Kỳ thực ta vừa rồi thực sự dự định giết người, nếu như hài tử kia không đúng lúc xông vào, hiện tại người bị mất mạng từ lâu”.

Hân suyễn khí, bình tĩnh đại ngộ “Vậy mục đích hôm nay người tới căn bản không phải là muốn giải thích với ta, là giết ta?” Sương mù bao quanh dường như từ từ sáng tỏ, hân đã thấy chân tướng rõ ràng.

Giang Phong cúi đầu không nói, ngầm thừa nhận.

” Ngay từ đầu mục đích của các người chính là muốn tiêu diệt Huyền Vũ quốc, ký hiệp ước chỉ là nguy trang? Lấy lý do vào cung sau đó đem trẫm sát hại, chỉ cần giết trẫm, chẳng khác nào đã diệt được một nửa Huyền Vũ quốc, Huyền Vũ quốc như rắn mất đầu nhất định lâm trận tự loạn, kế tiếp các người chỉ cần phái binh công chiếm kinh thành chẳng khác nào thôn tính Huyền Vũ quốc. Nguyên lai, nguyên lai. Đây mới là mục đích thực sự của người. Cái gì yêu trẫm linh tinh là nói dối.” Hân ủ rũ, “Trẫm còn ngây ngốc tin tưởng. Buồn cười đến cực điểm, ngu muội đến cực điểm.”

Nghe hân phủ định tình yêu của mình, Giang Phong vội vàng phản bác, “Không, không phải.”

“Nếu không thì là gì?” Hân rống to, trước ngực vì quá mức phẫn nộ mà phập phồng, “Hay người muốn nói mục đích của người không phải tiêu diệt Huyền Vũ quốc, hoàng đế Viêm Di quốc xuất phát từ thiện ý muốn ký hiệp ước với trẫm?” Hân tức giận đến trợn mắt, “Giang Phong, trẫm thực hận người!”

Toàn thân Giang Phong cứng đờ, lời muốn nói lại chân chờ nghẹn ở cổ họng, nói không ra mà nuốt cũng không trôi.

Miệng chát đắng, hân làm sao muốn như vậy? Nhưng tình huống bất buộc, hân có thể lựa chọn như thế nào? Lựa chọn? Từ này làm cho hân cảm thấy buồn cười, hân sao có thể lựa chọn? Hân căn bản không có đường nào lựa chọn?

” Cút, trẫm không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa!” Bạt Thác Vô Cực kiên quyết xoay người, thân thể đứng thẳng tắp, không muốn thừa nhận là hắn bị tổn thương, hắn đã thua.

Nhìn bóng dáng gầy gượng của hắn, Giang Phong đau lòng ” Vô Cực, xúc phạm tới ngươi thật sự xin lỗi.”

“Cút”

Giang Phong nhìn bóng dáng hắn một lúc, cúi đầu, xoay người đẩy cửa, rời đi.

Lúc nhịp chân hắn dần dần rời xa, nước mắt Bạt Thác Vô Cực không chịu thua kém rớt xuống.

Thời tiết dần dần lạnh, mưa to vài ngày đem hoa sen trong ngự hoa viên đánh cho tả tơi, ngày mùa hè đi qua, mùa thu lạnh lùng buông xuống.

Bạt Thác Vô Cực thân thể luôn luôn không tốt, mỗi khi đến thời điểm chuyển mùa sẽ nhiễm phong hàn.

Trận phong hàn trước mới vừa khỏi, vài ngày qua đi lại bệnh nặng một hồi.

Nằm ở trên giường mấy ngày sốt cao hết lui lại khởi, tới tới lui lui lặp lại mười ngày, Thanh nhi không khỏi lo lắng đứng ngồi không yên, trước kia chỉ cần hai ba ngày sốt cao sẽ lui, không nghĩ tới phong hàn lần này lại làm cho Bạt Thác Vô Cực nằm ở giường bệnh dài đến mười ngày.

Bệnh nặng trận này làm cho khuôn mặt Bạt Thác Vô Cực gầy một vòng, nguyên bản là gương mặt thon dài, hiện giờ gầy yếu đến hai gò má hõm sâu.

=== Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Nằm ở trên giường mấy ngày sốt cao hết lui lại khởi, tới tới lui lui lặp lại mười ngày, Thanh nhi không khỏi lo lắng đứng ngồi không yên, trước kia chỉ cần hai ba ngày sốt cao sẽ lui, không nghĩ tới phong hàn lần này lại làm cho Bạt Thác Vô Cực nằm ở giường bệnh dài đến mười ngày.

Bệnh nặng trận này làm cho khuôn mặt Bạt Thác Vô Cực gầy một vòng, nguyên bản là gương mặt thon dài, hiện giờ gầy yếu đến hai gò má hõm sâu.

“Thanh nhi cô cô, tại sao đến bây giờ vẫn không tốt hơn?” Bạt Thác Thứ Cô lo lắng hỏi.

” Ta làm sao biết? Đáng lẽ lúc này bệnh phải khỏi hẳn.” Thanh nhi rõ ràng cũng có chút cuống lên, tuy rằng phong hàn không tính là bệnh nghiêm trọng, nhưng sợ chính là sốt cao không ngừng như thế này sẽ đem đầu óc cháy hổng. “Không xong, nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải chuyện hay ho gì”.

” Vậy, chúng ta cần phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta phải làm cho hắn hạ sốt mới được, nhưng được ta khai đối với thân thể Hoàng Thượng đã sinh ra miễn dịch, ta nghe nói vùng ngoại ô có loại dược thảo có thể cưỡng chế hạ sốt.”

” Vậy chúng ta mau đi”.

Thanh nhi lắc đầu, “Không được phải có người ở lại chăm sóc Hoàng Thượng”

“Vậy, vậy.”

“Ta đi.” Đột nhiên một giọng nam xen vào cuộc đối thoại của hai người, Thanh nhi cùng Bạt Thác Thứ Cô lập tức quay đầu

“Giang công tử? !”

“Thúc thúc? !”

Hắn đột nhiên xuất hiện trong phòng, “Ta cùng Thứ Cô đi, Thanh nhi ngươi ở chỗ này chăm sóc Vô Cực.”

” Giang công tử biết tên thảo dược không?”

“Người nói đi”

“Khoái thảo”

Giang Phong gật đầu, “Ta biết”. Hắn gọi Bạt Thác Thứ Cô đứng bên cạnh, “Còn gốc cái gì, đi thôi”.

Bạt Thác Thứ Cô vội vàng đi theo phía sau hắn .”Ách... ách. . . . Hảo.”

Hai người không đi từ cửa cung ra ngoài, mà là thi triển khinh công trèo tường rời đi.

Giang Phong đối với nơi đây không quen thuộc bởi vậy đi theo phía sau Bạt Thác Thứ Cô. Giang Phong thầm giật mình, không nghĩ tới khinh công của Bạt Thác Thứ Cô cao như thế, nói vậy về phương diện võ học hắn rất có bản lĩnh.

Một lát sau hai người đã đi tới vùng ngoại ô.

” Thúc thúc, người có biết khoái thảo mà Thanh nhi cô cô đã nói có bộ dáng gì hay không?”

” Đại khái biết, về phương diện y thuật ta có xem qua, nghe nói loại dược thảo này bình thường sinh trưởng bên cạnh cây lớn, thân có nhiều gai, lá mảnh khảnh”.

Bạt Thác Thứ Cô gật đầu, “Đại khái là vậy, vậy ta đi tìm”. Nói xong hắn bắt đầu ở gần gốc cây ngồi chồm hổm cúi đầu tìm kiếm.

Giang Phong cũng không dám chậm trễ, vừa nghĩ đến Bạt Thác Vô Cực đang bị bệnh tình giày vò, tâm hắn liền hoảng như treo ở giữa không trung, cảm giác không ổn định.

Hắn bắt quá quay về Viêm Di quốc một chuyến thôi, mới gần gũi hơn mười ngày không thấy Vô Cực, như thế nào lại bệnh nghiêm trọng như vậy?

Đêm đó sau khi rời khỏi hoàng cung, hắn liền giục ngựa không ngừng quay về Viêm Di quốc, hắn muốn gặp hoàng thượng để xin bỏ xuống vị trí tướng quân cùng biện hộ cho Huyền Vũ quốc. Hắn nói với Hoàng Thượng, Huyền Vũ quốc khó công phá, vả lại Bạt Thác Vô Cực võ công cao cường, muốn giết được hắn là chuyện rất khó.

... Nhưng Hoàng thượng lại không đem những gì hắn nói nghe vào tai, kiên quyết muốn thống nhất vùng Trung Nguyên.

Thỉnh cầu bãi chức của hắn cũng bị hoàng thượng cự tuyệt.

Hoàng thượng ra lệnh cho hắn lần thứ hai quay về Huyền Vũ quốc hoàn thành sứ mệnh, cũng cho hắn kỳ hạn một tháng, nếu trong một tháng chưa tiêu diệt được Huyền Vũ quốc cũng không giết được Mẫn Đức vương như đã nói, hắn phải đem một vạn năm nghìn binh sĩ ra cùng hắn bồi mệnh.

Đáng giận, đây hoàn toàn là uy hiếp, hoàng đế ngu ngốc!

Rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt? Hắn mới mặc kệ sự tồn tại của Huyền Vũ quốc, hắn chỉ cần Vô Cực bình an cùng hắn vượt qua nửa đời sau là tốt rồi, bọn họ đã đánh mất thời gian mười lăm năm, chẳng lẽ còn phải lần thứ hai mất mười lăm năm nữa sao?

Không! Không được!

Bọn họ còn có hài tử, là hài tử của hắn... Hắn cùng Vô Cực có chung một hài tử...

Về mặt hắn chợt dịu xuống, nhìn Bạt Thác Thứ Cô ngồi chồm hổm tìm dược thảo phía trước.

Mười lăm năm qua hắn chưa bao giờ bước vào cuộc sống của con, những ngày tháng sau này, hắn muốn làm hết trách nhiệm của một người cha.

Giang Phong đi đến gần bên hắn “Có tìm được không?”

“Ngô...” Bạt Thác Thứ Cô thò tay lật một bụi cỏ, ” Thảo dược này thật khó tìm... đau quá!” Hắn khẽ hô thành tiếng, vươn tay, đầu ngón tay bị thương, một chiếc gai đâm thật sâu vào đầu ngón tay, làm chảy ra vài giọt máu.

“Ta xem.” Giang Phong kéo tay qua, ngón trỏ cùng ngón cái chạm vào chiếc gai, “Ta giúp người lấy ra, có chút đau, nhẫn một chút”. Hắn dùng lực bóp chặt chỗ bị thương, cẩn thận tỉ mỉ lấy gai ra.

Quá trình này nhất định không phải dễ chịu, Bạt Thác Thứ Cô nhúu chặt mi, may mà Giang Phong tay chân nhanh nhẹn, thoáng cái liền giúp hắn đem toàn bộ lấy ra.

“Thúc thúc, cảm tạ người.”

“Người ngồi nghỉ đi, thảo dược để ta tìm là được rồi”.

“Thế nhưng bệnh tình của phụ vương không thể chờ đợi”.

“Không đâu... Nếu như trong chốc lát mà ta chưa tìm được thảo dược, người trở lại giúp ta là được.”

Bạt Thác Thứ Cô chần chờ rồi gật đầu.

Giang Phong tập trung tinh thần, bắt đầu chuyên chú tìm, chỉ trong chốc lát hắn đã tìm được vài cây Khoái thảo, nhưng sợ không đủ lượng, hắn lại tiếp tục chui vào bụi cỏ mà tìm, cho đến khi thấy rằng cũng đủ, hắn hài lòng đem khoái thảo buộc thành một bó, gọi Bạt Thác Thứ Cô, “Đi thôi, tranh thủ thời gian hồi cung, ta nghĩ như vậy hẳn là đủ rồi”.

Bạt Thác Thứ Cô cao hứng nói: “Thúc thúc, cảm tạ người, phụ vương nhất định sẽ rất cảm kích người.”

Giang Phong chỉ cười khỏ không trả lời.

=== Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Uy Bạt Thác Vô Cực uống được xong, sốt cao rút cục cũng lui xuống, mọi người lúc này mới dỡ được tảng đá lớn trong lòng, Giang Phong để Thanh nhi cùng Bạt Thác Thứ Cô trở về nghỉ ngơi, một mình canh chừng bên cạnh Bạt Thác Vô Cực.

Hắn khẽ vuốt khuôn mặt Bạt Thác Vô Cực, đau lòng nói: ” Vô Cực, người gầy quá... Là ta khiến cho người biến thành bộ dạng như vậy sao? Vô Cực... Xin lỗi, xin lỗi...” Hắn ngồi xổm tại mép giường hai tay nắm chặt bàn tay gầy trơ cả xương của Bạt Thác Vô Cực, luôn miệng nói.

Trong mơ màng Bạt Thác Vô Cực tựa hồ nghe thấy có người không ngừng nói với hắn những lời hối hận, một tiếng lại một tiếng, tiếng nói rất quen thuộc, nghe ra giọng nói khổ sở của người nọ, tâm tình của hắn cũng theo người nọ mà phẳng phất đau thương.

” Vô Cực... Xin lỗi, Vô Cực...”

Hắn khóc sao? Vì sao trong thanh âm của hắn lại có khóc ý nồng đậm như vậy?

” Vô Cực, người mau tỉnh lại... Đừng ngủ...”

Một đạo bạch quang yếu ớt theo xa xa chậm rãi tới gần hắn, càng lúc càng gần, càng lúc càng chói mắt, sau đó toàn bộ bạch quang bao phủ lấy hắn.

Hắn vì chói mà mở mắt.

” Vô Cực? Người tỉnh? !” Giang Phong mừng rỡ như điên.

“Ta... Người...” Vừa mở miệng, lại phát hiện cổ họng khô rát “... Nước.”

Giang Phong vui vẻ rót chén nước cho hắn, Bạt Thác Vô Cực uống nước tựa như cửu hạn gặp mưa phùn, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống.

“Đừng nóng vội, nước trà còn nhiều, uống như vậy cẩn thận coi chừng nghẹn”. Giang Phong vỗ vỗ phía sau lưng hắn giúp hắn thuận khí.

Bạt Thác Vô Cực buông chén trà, trong đầu chuyển một vòng, “Người sao lại ở chỗ này?” Tựa hồ mỗi lần Giang Phong xuất hiện trong cung, hần chỉ hỏi một câu này.

“Nghe nói người nhiễm phong hàn cho nên ta tới”.

” Người giả hảo tâm, đối với ta đã không còn tác dụng”. Hần lạnh lẽo nói.

” Vô Cực, người nghe ta giải thích...”

Bạt Thác Vô Cực xoay người cự tuyệt nhìn vào mặt hần ” Cút, nếu lại tin tưởng lời của người thì ta là đồ ngu!”

Giang Phong trầm mặc một hồi, “Hoàng thượng nói ta có thể không thôn tính Huyền Vũ quốc”.

Bạt Thác Vô Cực vội vã quay đầu, vui vẻ nói: “Thiệt hay giả?”

“Ân.” Ở trong lòng thầm nghĩ: tạm thời.

“Nhưng hần kỳ thực còn đang cân nhắc, dù sao hùng tâm của hoàng thượng là thống nhất vùng Trung Nguyên, bởi vậy hoàng thượng muốn ta đợi ở chỗ này, tùy thời chờ đợi mệnh lệnh”. Giang Phong nói đối xong mặt không đổi sắc.

Hần cúi đầu suy nghĩ một hồi ngẩng đầu nói: “Viêm Di quốc hoàng đế... Sẽ tiếp nhận đề nghị của người sao?”

“...đại khái là vậy”. Nói xong lời này hần cực kỳ chột dạ.

Tại Viêm Di quốc ai chẳng biết hoàng đế cố chấp, đối với ý kiến các đại thần thông thường vào tai trái ra tai phải, nếu có một tia bất kính trong lời nói, chỉ sợ mạng nhỏ lập tức đi đời nhà ma.

“Vậy” Hần hít sâu một hơi, “Ta nguyện ý dùng cơ thể của ta đổi lấy an nguy của Huyền Vũ quốc”.

Giang Phong không thể tin được lời mới vừa lọt vào tai, “Vô Cực, người... có ý gì?”

“Ta dùng cơ thể của ta đổi lấy an nguy quốc gia, ta... nguyện ý trở thành người của người.”

Giang Phong vì lời hần nói cảm thấy phần nộ, “Người từ đầu đến cuối không cần vì Huyền Vũ quốc hi sinh như vậy! Người là người, quốc gia là quốc gia, đây là hai chuyện khác nhau”.

“Nhưng ta là hoàng đế. Quốc gia, nhân dân là của ta tất cả, ta chỉ đang làm hết bổn phận”. Hần lãnh tính trả lời.

“Quý tha ma bắt bổn phận!” Hần dùng lực đẩy thân thể Bạt Thác Vô Cực xuống ép buộc hần đem tầm mắt nhìn về phía mình,”Vô Cực, nếu người trước mặt người không phải ta... không phải Giang Phong này, mà là bất kỳ một người xa lạ nào khác, người cũng sẽ nói ra lời nói mới rồi sao?”

“... Ân.”

Giang Phong trợn mắt, chết tiệt! Hần dĩ nhiên gật đầu!

Hần dĩ nhiên thực sự gật đầu!

Lòng bàn tay Giang Phong nắm chặt, hần không thể chịu đựng được bất kỳ nam nhân nào khác chạm vào thân thể Bạt Thác Vô Cực. Lửa giận trong ngực hần cháy xèo xèo.

Hần cười to, như một người điên cuồng tiếu. “Hảo...người dám nói lời này! Người đã muốn bán mình như vậy, ta thành toàn cho người! Hần phát cuồng giật vạt áo trước của Bạt Thác Vô Cực, không để ý sự chống cự của hần cởi tiết khó.

“... Người làm gì? ! Không nên, không...”

Dục vọng nhanh chóng tiến vào trong hoa huyệt phía trước, hần không ngừng mà chạy nước rút. “Ta không cho phép... Không cho phép nam nhân khác chạm vào người...” tính khí chôn sâu trong hoa huyệt, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Va chạm một lúc, hấn đỉnh một cái thật mạnh, đem mầm móng nam tính bắn vào bên trong, hấn rời khỏi, lúc này tâm trí bị vút xa rồi cực trở về.

Bạt Thác Vô Cực toàn thân lộn xộn, hoa huyết chậm rãi chảy ra dịch thể màu trắng, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà.

Giang Phong nhìn thấy bộ dáng này của hấn, lập tức hoảng hốt ” Vô Cực... Vô Cực, xin lỗi... Ta, ta bị tức giận làm hỏng đầu óc...”

Hấn câu môi, tự tiểu phi tiểu, “Quên đi, không có biện pháp, ai kêu trẫm đã đem thân thể bán cho người, nếu người muốn sử dụng, trẫm cũng không thể cự tuyệt... Không phải sao? Là trẫm hèn hạ!”

Giang Phong bị lời nói đầy tuyệt vọng của hấn làm cho sợ hãi, hấn ôm chặt lấy Bạt Thác Vô Cực, ” Vô Cực... Cầu người đừng nói như vậy... Là ta sai, ta không nên ép buộc người... Là lỗi của ta!”

Thân thể Bạt Thác Vô Cực run rẩy đẩy hấn ra, hấn sợ..bị Giang Phong chạm vào sẽ làm hấn nhớ tới tình ái thô bạo vừa rồi, “Người thì có gì sai? Người không sai, là trẫm không biết tự trọng, trẫm không nên bán đứng thân thể, đáng đời trẫm”. Hấn nhắm mắt, cự tuyệt nói chuyện.

-Hết chương 28- Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Gió thu bắt đầu thổi vào mang theo chút hiu quạnh.

Bạt Thác Vô Cực nằm ở chỗ có gió, gió làm cho mái tóc dài của hấn phiêu tán, hấn co người ngồi ở ngực hoa viên nhìn hoa sen héo úa dưới hồ.

Vừa thấy y bào phủ lên vai hấn, hấn ngẩng đầu, người nọ liền tươi cười ôn nhu với hấn, “Trời lạnh lắm, mặc nhiều y phục một chút, đang ngắm hoa sao?”

Hấn lãnh đạm gạt y bào trên vai xuống.

Giang Phong cũng không tức giận, nhặt bào rơi xuống đất lên, lại phủ lên vai hấn.

“Bây giờ không phải buổi tối”.

“Ta biết.”

“Còn có, hoàng cung không phải nơi người có thể tùy ý bước vào”. Giở xuống trường bào trên vai, nhét vào tay Giang Phong, Giang Phong lại nhận cơ hội nắm cổ tay hấn.

Bạt Thác Vô Cực cau mày, “Người đừng nắm tay ta, buông ra.”

” Vô Cực, đừng ... chiến tranh lạnh nữa với ta, được không?” Giang Phong nhỏ nhẹ. “Ngày đó thô bạo với người như vậy, ta cũng cảm thấy phi thường hối hận, Vô Cực... Ngày đó ta thật sự bị chọc tức, những lời người nói làm ta rất tức giận... Vừa nghĩ đến người chỉ vì tôn vong của quốc gia mà tình nguyện bán đứng thân thể không cần chọn đối tượng, còn ta thì sao chứ? Trong lòng người ta đặt ở vị trí nào? Trong ngực người đang tính cái gì?”

Mỗi câu nói của hấn như đánh vào ngực Bạt Thác Vô Cực, đối với sự kiện kia sớm đã không còn giận, ngày đó nói ra những lời này là hấn xúc động mà nói, cũng không có ý tứ gì khác, không chỉ có Giang Phong không thể chấp nhận, ngay cả chính hấn cũng không có biện pháp chịu được bị người xa lạ đụng chạm thân thể.

Nhưng... Chiến tranh lạnh cùng hấn cũng không chỉ là bởi vì chuyện ngày đó, từ trước lúc đó, Giang Phong mỗi khi trở lại tìm hấn dường như chỉ là vì tình ái mà đến, hấn tức giận, hấn không phải là công cụ để Giang Phong tiết dục.

Con người đen sáng sủa Bạt Thác Vô Cực nhìn thẳng vào Giang Phong, nói: “Sự kiện kia ta sớm đã không còn giận, chỉ là không muốn tha thứ...” Hắn dừng một chút, còn nói: “Chỉ là... đã nhiều ngày qua người bạn đêm tìm đến thăm, không nói hai lời thì kéo thăm lên giường làm chuyện kia...”

Giang Phong có chút xấu hổ, “Xin lỗi... bởi vì, bởi vì ngày ấy chọc người tức giận, lúc muốn gặp người thì tìm không ra lý do hợp lý cho nên... Cho nên mới dùng điều kiện ngày ấy người đề nghị, lấy thân thể đổi lấy sự an nguy quốc gia... Xin lỗi Vô Cực kỳ thực mỗi ngày ta đều chờ đợi buổi tối nhanh nhanh tới, như vậy ta mới có lý do nhìn thấy người...”

Đem Bạt Thác Vô Cực ôm vào trong lòng, “Xin lỗi, chiếm đoạt thân thể của người không phải là ý định ban đầu của ta, chỉ là bị phần nộ xông lên não, cho nên cứ làm sai...”

Bạt Thác Vô Cực lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy Giang Phong ra, “Người suy nghĩ nhiều rồi... Trầm không tức giận, từ lâu đã không còn giận người, sau đó trầm ngâm lại, trầm cũng có sai, không quan tâm đến cảm thụ của người khi nói những lời này...”

Giang Phong thở ra một hơi thoải mái nhìn hắn cười nói: “Tình hình này xem ra, chúng ta hoà hợp rồi phải không?”

“Àn!”

” Vừa rồi người nhìn hồ sen chăm chú, để làm gì?”

Bạt Thác Vô Cực quay đầu, đem tầm mắt hạ xuống trên ngự hoa trì, “Trầm còn nhớ rõ, mùa hè năm nay hoa sen trong ngự hoa trì nở rất đẹp, số lượng khổng lồ chiếm lĩnh toàn bộ hoa trì, trầm muốn cho đại thần trong triều đều được nhìn thấy cảnh mỹ lệ này, lúc đó còn đặc biệt làm tiệc rượu long trọng thưởng hoa.”

“Chỉ là mùa hè đã qua, hoa sen đoạt đi tầm mắt người khác cũng héo tàn, ngay cả lá sen xanh lục cũng héo rút đến khô vàng, còn đâu là phong thái ngày xưa. Nó mỗi ngày nhìn nhiều người bước qua như vậy, thế nhưng... Còn có ai vì thưởng thức nó mà dừng chân lại đây? Nó đem những gì mỹ lệ hiến hết cho mùa hè, đem hết tao nhã dành cho người khác, nhưng cuối cùng lại cô độc một mình. Mà trầm thì sao? Trầm đem thanh xuân hiến cho Huyền Vũ quốc, hiến cho bách tính, cuối cùng thì sao? Chờ trầm tuổi già rồi bệnh, còn có người nhớ lại Mẫn Đức vương, nhớ lại trầm không?”

Nhìn vẻ mặt cô độc và kiêu ngạo của hắn, Giang Phong lần thứ hai nổi dậy rung động, ” Vô Cực người đừng làm hoàng đế, đến lúc tuổi già cô độc thì ta đây bồi người, ta sẽ bồi bên cạnh người cả đời... Chúng ta vĩnh viễn ,vĩnh viễn cũng không chia lìa!”

Bạt Thác Vô Cực cười giễu, “Người nói những lời yêu chi cho phí nước bọt, thứ nhất, ta không phải thê tử của người, thứ hai, thân phận hoàng đế không phải nói mặc kệ là có thể vứt đi, thứ ba, hai nam nhân sẽ không có tương lai, tại quốc gia của người và ta, thể nhân còn chưa có khả năng thoải mái tiếp thu tâm lòng hai nam nhân”.

Hắn nói thản nhiên, lúc này một trận gió mạnh thổi qua, phủ loạn tóc hắn, hắn gạt lại gạt, Giang Phong một bên một thoáng nghĩ lầm mình nhìn thấy tiên tử. Bạt Thác Vô Cực nhẹ nhàng lay động xa vời như không hề tồn tại, người này, có tìm cũng không gặp, Giang Phong khùng hoảng nắm chặt tay hắn, “Có thể, hoàng đế Viêm Di quốc đã nhiều năm trước lập nam nhân làm hoàng hậu...”

“Đó là bởi vì hắn quyền cao chức trọng, hoàng đế trên vạn người có ai dám nói không đúng?”

” Ta đây cũng làm được, ta là tướng quân, sẽ không ai dám nói”.

Bạt Thác Vô Cực không nhận được ngắt lời hắn nói:” Giang Phong, trầm không muốn vòng vo quanh chuyện này nữa, đừng nói nữa được không?” Vấn đề này, một điểm cũng không có giá trị bàn bạc.

Hắn cùng Giang Phong căn bản không có tương lai, Giang Phong đến Huyền Vũ quốc tất cả đều do mệnh lệnh của hoàng đế Viêm Di quốc, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có lẽ hắn phải quay về quốc gia của mình nguyện tiếp tục trung thành với hoàng đế Viêm Di quốc... Cuối cùng, có một ngày... sẽ quên mình. Mà hắn cũng không phải chỉ có mình hắn, hắn có quốc gia, có dân chúng, có thê tử... có rất nhiều thứ không thể vứt bỏ, có rất nhiều thứ đã đem hắn xiềng xích tại Huyền Vũ quốc, nhất cử nhất động của hắn đều ảnh hưởng đến dân chúng.

” Hảo, hảo... Không nói chuyện này nữa, vậy nói chuyện ước muốn của người được không?” Giang Phong mỉm cười nói sang chuyện khác.

“Ước muốn...” Tầm mắt hắn phiêu xa, cười khở, “Làm hoàng đế có tư cách gì nói chuyện ước muốn... Nếu thật muốn nói thì nói chuyện mở y quán đi... Trẫm nghĩ, trên đời này nhất định còn có người có thân thể giống như trẫm, thậm chí còn đáng thương hơn so với trẫm, bởi vậy trẫm muốn mở y quán trị liệu cho bách tính trẫm họ...”

Giang Phong chuyên chú nghe, bình tĩnh vô ba, chẳng qua là nắm tay nắm chặt lại để lộ tình cảm của hắn.

=== Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Buổi tối hôm đó Giang Phong hiếm có không đến tẩm cung, hắn trở lại dịch quán, lập tức triệu kiến hai thuộc hạ, hắn lấy ra mệnh bài tướng quân, nghiêm túc nói: “”Hoàng Ngu, Lâm Tề, hai người nghe lệnh.”

Hoàng Ngu Lâm Tề thấy mệnh bài đưa ra lập tức cung kính, chân nửa quỳ trên mặt đất chấp tay nói: “Thuộc hạ kính cẩn nghe tướng quân chỉ mệnh!”

Giang Phong khuôn mặt ngưng trọng, bắt đầu ngôn tiểu nhìn hai người nói: “Hai người các ngươi lập tức giục ngựa quay về đóng quân cách kinh thành Huyền Vũ quốc mười dặm, mỗi ngày mang quân lương kinh thành di chuyển nửa dặm, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để cho người khác phát hiện hành tung, ta có việc về nước một chuyến...” Hắn trong đầu ước tính khoảng cách hai nước, nếu dùng khinh công, đi về có thể cần mười ngày...

” Mười ngày sau ta sẽ đến quân doanh một chuyến, đến lúc đó chúng ta phá thành mà vào!”

Hoàng Ngu, Lâm Tề lại chấp tay “Tuân lệnh!” Sau khi nói xong hai người không hề chần chờ, vội vàng giục ngựa quay về doanh trại.

Trong tẩm phòng lạnh lẽo buồn tẻ chỉ còn một mình Giang Phong, hắn nhu nhu cần cổ đau nhức, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, thất thần, suy nghĩ phiêu đến tẩm cung của người nọ.

Mới vừa rồi

Sau tình cảm mãnh liệt, Giang Phong hơi thở chưa định nhìn Bạt Thác Vô Cực nói: ” Vô Cực, ta quyết định ngày mai lên đường quay về Viêm Di quốc một chuyến.”

“?”

Hắn hướng Bạt Thác Vô Cực nhếch miệng cười, “Ta quay về kinh thuyết phục Hoàng Thượng đừng phát động chiến tranh với Huyền Vũ quốc, hai nước nên chung sống hoà bình thật là tốt”.

Bạt Thác Vô Cực mừng rỡ, kinh ngạc nắm lấy bàn tay Giang Phong “Thật sự? !”

“Ân, đương nhiên!”

“Giang Phong, cảm ơn người! Trẫm. . . . Ta thật sự vui vẻ, ta thay dân chúng cả nước nói lời cảm tạ cùng người...”

Giang Phong mỉm cười ôm Bạt Thác Vô Cực, lực đạo không tự giác tăng thêm một chút.

Suy nghĩ dần dần quay về, Giang Phong nâng tay, nhìn bàn tay vừa rồi bị Bạt Thác Vô Cực nắm đến phát đau, xúc cảm ôn nhu tựa hồ còn lưu lại ở trên đầu ngón tay.

Hắn thùy vai, hai tay ôm mặt.

Vô Cực. Đừng hận ta, ta không có lựa chọn nào khác.

Ở một nơi khác, trong cung.

Sau khi Giang Phong rời đi Bạt Thác Vô Cực ngã trên giường, trên mặt không có biểu tình gì, một lát sau hắn nói: “Thanh nhi đừng trốn, xuất hiện đi”

Vừa dứt lời, một mặt thân ảnh từ ngoài bay vào.

Trên mặt Thanh nhi còn có khiếp sợ chưa dỡ xuống.

“Hoàng Thượng.”

Bạt Thác Vô Cực không nhìn nàng, tầm mắt nhìn chăm chú phía trên, “Người thấy tất cả đúng không? Chuyện Trầm cùng Giang Phong mới vừa rồi...”

Thanh nhi quỳ trên mặt đất, “Nô tỳ biết tội đáng chết, nô tỳ không nên rình coi Hoàng Thượng cùng...”

” Đứng lên đi, trầm không trách người, huống chi người cũng đã không còn là nha hoàn của trầm, đừng xưng nô tỳ hay không nô tỳ thấp kém, vả lại cũng là do trầm gọi người vào cung một chuyến... Mau đứng lên”.

“Tạ Hoàng Thượng khai ân!” “May mắn Giang Phong không phát hiện đến sự tồn tại của người, coi như là vạn hạnh.”

“Hoàng Thượng.” Thanh nhi muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?”

” Thứ Thanh nhi vô lễ, Thanh nhi muốn biết... Phụ thân của tiểu hoàng tử là ai?”

Mười lăm năm trước, khi biết được Hoàng Thượng mang thai, nàng khiếp sợ cực kỳ, muốn hỏi rồi lại không biết hỏi từ đâu, bởi vậy nghi vấn liền như vậy gác lại trong lòng, chính là qua mười lăm năm sau, mới vừa rồi lại gặp phải chuyện xảy ra giữa Hoàng Thượng và Giang công tử, trong đầu nàng hiện lên đáp án, nhưng lại không dám ngông cuồng kết luận.

” Thanh nhi, trong lòng người đã sớm có câu trả lời, cần gì phải hỏi ta?”

“Hoàng Thượng, người là nói. . . .phụ thân của tiểu hoàng tử thật là, thật là. . . .”

“Ân.”

Thanh nhi hoãn lại tâm tư đang hỗn loạn, biết mình không thể tìm tòi tra cứu chuyện riêng của Hoàng Thượng, nếu mười lăm năm trước Hoàng Thượng không nói cho nàng ngọn nguồn, chắc là không muốn để người khác biết. Thanh nhi thức thời ngậm miệng, nói sang chuyện khác: “Không biết Hoàng Thượng triệu kiến Thanh nhi vào cung.”

” Trầm có một việc muốn kính nhờ người”. Bạt Thác Vô Cực đứng dậy, cái chặn tởm trước ngực lập tức bị hạ xuống, dấu vết *** qua đi trên ngực do chưa mặc áo không được che kín, Thanh nhi nhìn thấy vội vã quay mặt, không dám nhìn nhiều.

Trong lòng nói thầm: Không nghĩ tới.... Giang công tử thật đúng là nhiệt tình.

” Bất luận chuyện gì Thanh nhi cũng nguyện vì Hoàng Thượng, bất chấp gian nguy”

Bạt Thác Vô Cực mỉm cười, “Nói tốt lắm, sợ tai vách mạch rừng, người đem lỗ tai lại đây.”

“Vâng” Nàng đến gần mép giường, Bạt Thác Vô Cực đem môi đến bên tai nàng nói mấy câu.

Thanh nhi vừa nghe vừa gật đầu, đợi sau khi hắn nói xong, Thanh nhi lập tức đáp ứng: “Hoàng Thượng, chuyện này liền giao cho Thanh nhi, Thanh nhi tuyệt đối hoàn thành sứ mệnh”.

=== Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Tám ngày sau, Thanh nhi lần thứ hai đi vào trong cung.

Thanh nhi ở trong cung tìm một vòng, cuối cùng ở bên cạnh ngự hoa trì tìm được Bạt Thác Vô Cực.

“Hoàng Thượng.”

“Người đã đến rồi? Sự tình điều tra thế nào?” Thanh nhi muốn mở miệng lại bị hấn ngăn lại, “”Tai vách mạch rừng, người đến gần đây.”

Thanh nhi theo lời đến gần, bên cạnh tai hấn nói vài câu.

Nghe xong hấn liếm mắt, thất vọng hiện lên trong đáy mắt “Ân. Người trước đi xuống đi.”

“Vâng”.

Thanh nhi vừa xoay người thì bị hấn gọi lại “Thanh nhi, chờ một chút.”

Nàng ngừng cước bộ, vẻ mặt nghi hoặc.

“Ngày mai, người lại vào cung một chuyến, kính nhờ người”.

Thanh nhi mỉm cười, “Hoàng Thượng, thân phận ngài tôn quý như vậy không thể nói ra hai chữ “Kính nhờ””

Bạt Thác Vô Cực nghe vậy cười khổ gật đầu.

” Vậy Thanh nhi lui xuống trước.” Nàng khom người, chấp tay thi lễ rời đi.

Tầm mắt hấn trở lại ngự hoa trì tám, ngày trước lá sen còn xanh hiện giờ đã khô vàng, nhẹ nhàng trôi trong dòng nước quanh quẽ, một cây lại một cây sen đứng lặng im trong ao, cây sen không đứng thẳng mà là ủ rũ không tinh thần.

Ngự hoa viên ngày mùa thu đúng là lạnh lùng thanh thanh như thế.

Lời nói của Thanh nhi không ngừng quanh quẩn trong đầu hấn, không nghĩ tới sự thật đúng như hấn đã suy nghĩ...

Đêm khuya, Bạt Thác Vô Cực đi vào Từ An cung, hoàng hậu vừa thấy hấn đến có chút kinh ngạc, bất quá cũng rất vui mừng, nàng vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

Bạt Thác Vô Cực nâng nàng dậy, để nàng ngồi ở vị trí bên cạnh, “Hoàng hậu đừng đa lễ, trẫm muốn cùng ái phi tâm sự”.

Hoàng hậu ngại ngừng cười, mặc dù đã qua tuổi ba mươi nàng vẫn có phong vận của một tiểu nữ nhân” Không biết Hoàng Thượng muốn cùng nô tì trò chuyện gì?”

” Trẫm muốn tán gẫu...” Môi hấn hé mở, ý niệm trong đầu vừa chuyển, nói: “Hoàng tử mà ái phi sinh hạ phụ thân là ai?” Hấn nói rất chuyên tâm không có một tia trêu cợt hay cười nhạo.

Hoàng hậu quá sợ hãi bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, toàn thân nhịn không được run rẩy “Hoàng Thượng tha mạng. Hoàng Thượng tha mạng. Nô tì, nô tì.”

Nàng hoảng loạn rơi lệ, mười bảy năm trước khi mới vừa biết được chính mình mang thai nàng gấp đến độ muốn bỏ đứa nhỏ, nàng muốn đứa nhỏ biến mất mà không tiết lộ ra ngoài, khi đó triều đình còn vì nàng chưa sinh hạ con nói dòng mà dư luận xôn xao, văn võ đại thần cực lực muốn Hoàng Thượng nạp phi tử nhưng bị Hoàng Thượng kiên quyết bác bỏ.

Rồi sau đó tin tức nàng hoài hoàng tử truyền ra, toàn bộ quần thần lập tức cấm khẩu, sau khi sự việc xảy ra, nàng ngấm lại nếu xoá đi đứa nhỏ, chẳng những vị trí hoàng hậu khó giữ được nói không chừng còn có thể bị biếm lãnh cung. Nguyên tưởng rằng Hoàng Thượng lại tức giận chém đầu của nàng, nhưng Hoàng Thượng không hề tức giận, còn nhiều lần cho biết, bảo nàng hảo hảo an dưỡng thân mình, mẫu tử bình an sinh hạ hoàng tử, bởi vậy nàng mạo hiểm đem đứa nhỏ sinh hạ.

Cho rằng Hoàng Thượng đã không còn truy cứu việc nàng che giấu, không ngờ chuyện đã qua mười bảy năm, hoàng thượng lại đột nhiên nhắc tới việc này, có thể nào, có thể nào... Mục đích hôm nay Hoàng Thượng tới đây có phải là khởi binh vấn tội không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng hậu rũ xuống, trăm ngàn loại ý tưởng ở trong đầu nàng không ngừng xoay chuyển.

Bạt Thác Vô Cực nhìn nàng sợ hãi, thở dài nâng nàng dậy, “Ái phi không cần sợ như vậy, trăm cũng không phải là muốn quở trách người, chẳng qua là muốn hỏi phụ thân đưa nhỏ một chút”.

Hoàng hậu gạt lệ, nghẹn ngào nói, “Vâng...là Trần Vô hộ vệ...”

Hộ vệ? Trần Vô? Nói như vậy là thuộc hạ của phu quân Thanh nhi – Vương Bạch.

” Ái phi, trăm thật sự không trách người, nói cho cùng, trăm cũng có sai, trăm không nên lạnh nhạt với người, sau này... Trăm có thể không có biện pháp tiếp tục ở lại bên cạnh người...”

Hoàng hậu ngẩng đầu, nước mắt che kín khuôn mặt của nàng, hoa dung thất sắc nói: “Hoàng Thượng... Chẳng lẽ người muốn đuổi nô tì đi sao? Nô tì biết sai, nô tì thật sự biết sai... Van cầu Hoàng Thượng đừng đuổi nô tì.”

Thấy nàng khóc thê thảm như thế Bạt Thác Vô Cực nhu nhu mi tâm, “Ái phi... Người đừng khóc nữa, nhĩ hảo định tâm để trăm đem chuyện nói xong”

Hoàng hậu nức nở, nhưng dao động trước uy nghiêm của đế vương cũng không dám nói thêm nữa, lê hoa đài vũ xem xét Bạt Thác Vô Cực.

” Chuyện trăm nói ái phi phải hảo hảo nghe”

Hoàng hậu gạt đầu.

” Việc này trăm cũng không sợ ái phi biết, dù sao sớm hay muộn đều có thể phát sinh.”

Nàng nghi hoặc nháy mắt, hoàn toàn không rõ ý tứ trong lời hắn nói.

” Từ đêm nay trở đi, quân đội Viêm Di quốc sẽ phá cửa thành xông vào, cho nên ái phi người hôm nay phải suốt đêm mang hoàng tử chạy ra khỏi cung, thoát được càng xa càng tốt.”

Hoàng hậu trừng lớn mắt “Hoàng Thượng. ý Hoàng Thượng là ”

“Huyền Vũ quốc rất nhanh sẽ diệt vong.” Hắn bình tâm thay hoàng hậu nói hết.

“Cái, cái gì? !”

Bạt Thác Vô Cực mỉm cười, đứng dậy gọi công công vào cửa, “Tiểu Lâm, người truyền hộ vệ Trần Vô lập tức đến Từ An cung gặp trăm”.

“Vâng”.

Hoàng hậu ở một bên không biết phải làm sao mà ngồi, hoàn toàn không rõ quốc gia sắp diệt vong cùng Trần Vô có quan hệ gì? “Hoàng, Hoàng Thượng.” Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Bạt Thác Vô Cực mỉm cười, đứng dậy gọi công công vào cửa, “Tiểu Lâm, người truyền hộ vệ Trần Vô lập tức đến Từ An cung gặp trăm”.

“Vâng”.

Hoàng hậu ở một bên không biết phải làm sao mà ngồi, hoàn toàn không rõ quốc gia sắp diệt vong cùng Trần Vô có quan hệ gì? “Hoàng, Hoàng Thượng.”

“Ái phi chờ một chút, ngồi ở một bên đi”.

Công công tay chân cực nhanh, công phu giây lát đã xem Trần Vô đưa tới.

Trần Vô quỳ trên mặt đất, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

“Ngẩng đầu, người chính là Trần Vô?”

“Vâng”

“Vây phụ thân thân sinh của đại hoàng tử chính là người?”

Trần Vô khựng hoảng, chần chờ một hồi lâu mới ngập ngừng trả lời. “...Vâng”

” Không tồi, nam tử hán dám làm dám chịu. Hiện tại có thể tử chưa?”

Trần Vô lắc đầu.

” Tốt lắm, trăm hiện tại giao cho người một nhiệm vụ quan trọng”. Hắn nắm bàn tay thon dài của hoàng hậu đi về phía trước nâng Trần Vô quỳ trên mặt đất dậy, đem tay hoàng hậu đặt vào lòng bàn tay Trần Vô, “Ái phi của Trẫm liền giao cho người chiếu cố”.

“Hoàng Thượng? !” Hoàng hậu kinh ngạc nhìn hắn.

” Ái phi, mang đại hoàng tử cùng Trần Vô rời khỏi cung đi, các người mới là người một nhà, ở lại trong cung chỉ có thể chịu tai bay vạ gió còn có thể đánh mất tánh mạng, trăm đã giúp người chuẩn bị hảo xe ngựa, đại hoàng tử trăm đã mệnh hắn đợi trên xe, đồ đạc cũng đừng mang, trong xe ngựa trăm để một vạn lượng hoàng kim, các người hãy dùng tiền này mở một cửa hàng”.

“Hoàng Thượng, một vạn lượng nhiều lắm.”

” Quốc gia đã sắp diệt vong, lưu lại cũng vô dụng, không bằng cho người cần trợ giúp.” Hắn mỉm cười hai tay không ngừng đem hai người đẩy ra ngoài cửa, “”Đi nhanh đi, nhớ rõ, đi càng xa càng tốt.”

Hoàng hậu rơi nước mắt kéo Trần Vô hướng về phía Bạt Thác Vô Cực dập đầu, “Hoàng Thượng... Đại ân đại đức của Ngài... Nô tì nhớ suốt đời...”

Hắn thở dài, “Đừng đa lễ, nhanh lên đi thôi.” Kéo hai người, tiếp tục đẩy ra bên ngoài.

” Hoàng Thượng, tiểu hoàng tử đâu? Nô tì cũng nên mang hắn cùng đi”. Rời đi một khắc hoàng hậu vội vàng hỏi.

Hắn lắc đầu, “Cô nhi hân. Trẫm có tính toán khác.”

Sau khi Đem hoàng hậu đưa đi, ngày hôm sau hắn triệu tập tất cả cung nữ thái giám trong cung tới Bàn Long điện, cũng đem tất cả tài vật đáng giá trong hoàng cung chất đống trên đại điện, hắn đối bọn họ đơn giản giải thích rõ tình hình kế tiếp của Huyền Vũ quốc, cũng muốn bọn họ đem tài vật ly khai hoàng cung.

Mọi người đều tỏ vẻ không muốn rời đi, muốn vì Huyền Vũ quốc cống hiến một phần tâm lực, bọn họ sẽ chiến đấu đến cùng. Nghe bọn họ không biết tự lượng sức mình như vậy, hắn giễu cợt: “Không cần chống lại các người cũng sẽ bị giết chết, ai muốn chết thì lưu lại, nếu không muốn chết ở chỗ này, mau cầm tiền rời đi, giữ miệng một chút, đừng làm cho bách tính biết các người là từ trong hoàng cung trốn ra, miễn cho dân chúng khùng hoảng”.

Đoàn người trong điện mỗi người hai mặt nhìn nhau hoang mang âm ỹ, một hồi lâu sau có một cung nữ sợ hãi đi đến chỗ để tài vật, trong điện tức khắc không có âm thanh, tiểu cung nữ cầm mấy khóa ngọc minh châu hướng hắn quỳ xuống dập đầu vài cái, rồi sau đó yên lặng rời khỏi đại điện.

Mọi người nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nàng, thấy nàng đi rồi tiếng hoang mang lại bắt đầu dần dần nổi lên, có người bắt đầu lục tục cầm tài bảo rời đi, nhưng hiện tượng này không duy trì bao lâu, tất cả cung nữ thái giám dưới điện đều chạy vội tới chỗ tài bảo liều mạng cướp đoạt.

Bạt Thác Vô Cực mắt vô thần nhìn chăm chú cử chỉ của bọn họ, không có trào phúng, không có ý cười, chỉ là lạnh lùng xem xét.

Chốc lát sau núi nhỏ tài vật ban đầu đều bị cướp đoạt không còn, mà trên Bàn Long điện cũng không có một bóng người, không có bất luận kẻ nào lưu lại, tất cả mọi người quý trọng sinh mệnh chính mình, không ai là vì Huyền Vũ quốc, vì bảo vệ hoàng cung mà nguyện ý lưu lại.

Đây là nhân tính tham lam mà ích kỷ.

Bạt Thác Vô Cực ngồi ở trên long vị, tay phải khê vuốt tay vịn chạm hình rồng, vuốt ve qua lại.

Lời Thanh nhi nói ngày hôm qua đột nhiên vọng vào tai hần.

‘ Thanh nhi, người giúp ta tra xét ngoài cửa thành có quân địch đóng quân hay không, nếu có giúp ta lưu ý tình hình thực tế của bọn họ’.

‘ Hoàng Thượng, đúng như người sở liệu, quân Viêm Di quốc đóng cách đây ước chừng một dặm, tám ngày này, bọn họ thừa dịp ban đêm hưởng kinh thành chậm chậm di chuyển’.

‘Quân địch có bao nhiêu người?’

‘Hồi bẩm Hoàng Thượng, bộ binh ước chừng một vạn, kỵ binh ước chừng năm sáu ngàn.’

Hần sớm đối với câu Giang Phong nói ‘ hoàng đế Viêm Di quốc không dự định thôn tính Huyền Vũ quốc’ cảm thấy hoài nghi, hoàng đế Viêm Di quốc đã tâm cực điểm, hần không có khả năng mặc kệ khối thịt béo Huyền Vũ quốc này không nuốt vào, mấy năm nay quốc sự các quốc gia hần rất rõ, ba tháng trước hoàng đế Viêm Di quốc đã tiêu diệt Ninh quốc phía đông nam Huyền Vũ quốc, khi đó Bạt Thác Vô Cực trong lòng sớm biết rõ ràng, mục tiêu kế tiếp của Viêm Di quốc chính là Huyền Vũ quốc.

Bởi vậy lúc Giang Phong nói câu “Không tiến đánh” hần lập tức tin là thật, chỉ là sau đó nghiêm túc nghĩ lại, rất nhanh có thể hiểu được đó là Giang Phong nói dối.

Viêm Di quốc hoàng đế tâm không tốt như vậy, hần ở các quốc gia khác có tiếng tàn khốc vô tình.

Trong lòng hần đánh cược, ở trong lòng Giang Phong, hần cùng hoàng đế Viêm Di quốc đến tột cùng là ai trọng yếu, mà Giang Phong sẽ lựa chọn ai? Bởi vậy hần mới ung dung thản nhiên cùng Giang Phong náo loạn vài ngày. Vài ngày này cùng Giang Phong chơi trò chơi luyện ái...

Không nghĩ tới kết quả cuối cùng Giang Phong vẫn là lựa chọn nguyện trung thành với Viêm Di quốc.

Giang Phong nói với hần phải về nước một chuyến, hần ở trong lòng đánh giá Giang Phong có lẽ có hành động, cho nên hần muốn Thanh nhi đi thăm dò một phen, quân địch ngoài thành càng ngày càng hưởng kinh thành tới gần hơn, mà Giang Phong theo như lời về nước mười ngày trong nháy mắt cũng mau tới, Bạt Thác Vô Cực rất rõ ràng, nhất định trận này bọn họ phải đánh. Không muốn thương tổn đến người vô tội, hần tiền đưa hoàng hậu, phân phát tài sản cho nô bộc cung đình, không hy vọng có người lưu lại cùng hần bồi tử.

Cả tòa cung điện nhất thời trống rỗng không có bóng người đi lại, cực giống một tòa tử thành.

== Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Bạt Thác Vô Cực ở Bàn Long điện ngồi một ngày, chờ khi hần lấy lại tinh thần thì ngày đã tối, không ai thấp đèn, trong cung lại tối đen thêm vài phần.

Đột nhiên trên hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, hiển nhiên không chỉ một người, Bạt Thác Vô Cực trong lòng giật mình, âm thầm đề khí.

Cước bộ hướng Bàn Long điện càng ngày càng gần, đột nhiên, thân mình người nọ xuất hiện trước điện, Bạt Thác Vô Cực đang định tấn công bọn họ, thì phát hiện bọn họ là Thanh nhi cùng Bạt Thác Thứ Cô.

“Thanh nhi, Cô nhi? !” Hần hết sức kinh hãi nhìn hai người.

Tại sao bọn họ lại xuất hiện ở trong này, sáng nay rõ ràng hần bảo Thanh nhi muốn nàng đem Cô nhi mang đi, đừng trở lại trong cung, thuận lợi lừa được Cô nhi hần đã nhẹ nhàng thả ra, nhưng...

Hần nhìn Thanh nhi, “Thanh nhi, người.”

” Phụ vương ngài đừng trách Thanh nhi cô cô, là Cô nhi cầu Thanh nhi cô cô mang con hồi cung. Cô nhi cùng với phụ vương ở lại trong cung, cho dù sẽ chết Cô nhi cũng nguyện ý!”

“Thanh nhi, người nói toàn bộ cho Cô nhi?”

Hắn dự định đem Cô nhi giao cho Thanh nhi chiếu cố, Thanh nhi luôn luôn rất thương yêu Cô nhi, đem Cô nhi giao phó cho nàng, Bạt Thác Vô Cực phi thường an tâm, huống hồ Thanh nhi cũng biết Cô nhi thân thể khác biệt thường nhân, nếu vạn nhất có ngày Cô nhi ngã bệnh, Thanh nhi có thể giúp nó.

Hắn biết cá tính Cô nhi, nếu như biết sự tình, tuyệt đối sẽ ở lại trong cung bởi hắn, nhưng Bạt Thác Vô Cực cũng không nguyện như vậy, tâm cha mẹ trong thiên hạ có ai không hy vọng con có thể bình an suôn sẻ trải qua từng ngày? Hắn muốn Thanh nhi mang Cô nhi đi, không nghi ngờ gì chính là muốn để Bạt Thác Thứ Cô khỏi bị ảnh hưởng đến.

Nhưng Thanh nhi lại cô phụ kỳ vọng hắn dành cho nàng.

“Hoàng Thượng, thực xin lỗi.”

” Thanh nhi, người nhanh lên một chút mang Cô nhi đi”. Hắn có chút sốt ruột, nếu quân địch đột nhiên xâm nhập thì nguy rồi. Nếu là một mình hắn, hắn thật không sợ, bất quá chỉ là một cái mạng, nhưng tình huống hiện tại bất đồng, đột nhiên có Thanh nhi cùng Cô nhi, hắn không khấn nguyện sao được.

Thanh nhi giương mắt, vẻ mặt kiên định trả lời: “Không, Thanh nhi không ly khai, Thanh nhi phải ở lại chỗ này”.

“Thanh nhi người điên rồi? ! Đừng quên người còn có phu quân người, Vương Bạch cùng đứa nhỏ đâu? Người muốn vứt bỏ bọn họ sao?”

“Thế nhưng, Hoàng Thượng cũng là người nhà của ta!” Nàng hồng con mắt hướng Bạt Thác Vô Cực rống to “Ta bởi Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, ở trong lòng ta, Hoàng Thượng giống như người thân của ta, bọn nhỏ còn có Vương Bạch có thể dựa dẫm, thế nhưng Hoàng Thượng không có ai có thể dựa vào, Hoàng Thượng, chúng ta là người một nhà a.” Thanh nhi không ngừng rơi lệ “Thanh nhi không thể bỏ rơi Hoàng Thượng...”

” Thanh nhi, đứa nhỏ này, trăm không đáng để người vì trăm hy sinh như vậy...”

Thanh nhi vừa khóc vừa cười “Không, đáng giá, đáng giá.”

Xa xa gian truyền đến một trận âm ỹ, ngoài cung, tiếng dân chúng gào khóc đau đớn nghe có thể nghe thấy, Bạt Thác Vô Cực trong lòng hoảng sợ.

Quân địch đã công vào thành! Hôm nay mới ngày thứ chín thôi? Như thế nào nhanh như vậy liền đánh vào?

.
. .
.

Lộ trình quay về Huyền Vũ quốc sớm hơn một ngày, Giang Phong vẫn chưa nghỉ ngơi tính toán thừa dịp thắng mà truy kích.

Binh lính quy mô công vào thành, trước đó hắn đã cảnh cáo đoàn người, một, không cho phép thương tổn dân chúng vô tội, hai, không được bắt người cướp của, ba, quân lính một đường tiến sát hoàng cung không động vào dân chúng.

Hắn biết rõ Bạt Thác Vô Cực có bao nhiêu thương yêu con dân, bởi vậy hắn không hy vọng nhìn thấy dân chúng thương vong. Thế nhưng người bình thường vừa thấy quân địch đánh vào sẽ có hai loại phản ứng, một là tránh ở trong nhà không ra cửa, hai là bảo vệ quốc gia đứng mãnh cùng binh lính gây chiến, lúc này như thế nào ngăn lại được, thương vong vẫn là không thể tránh.

Tiếng dân chúng kêu gào không ngừng vang lên, hiển nhiên con dân Huyền Vũ quốc phần lớn thuộc loại người sau.

Giang Phong hướng bọn người vẫn cùng dân chúng quần nhau rống to: “Đừng động bọn họ, trực tiếp sát nhập hoàng cung!” Lúc sau lại đối tả hữu phó tướng canh giữ một bên nói: “Hoàng Ngu, Lâm Tề các người hai người mang binh công phá hoàng cung trước, không được động chạm tới người trong cung, đem người sống toàn bộ mang đến đại điện.

“Vâng”.

Hoàng Ngu, Lâm Tề giục ngựa, mang theo kỵ binh hướng hoàng cung phóng đi.

.
. .

Dân chúng Huyền Vũ quốc tựa hồ không phải dễ chọc, hộ quốc chi tâm của bọn họ so với suy nghĩ của hần còn kiên cố hơn nhiều, hần cùng binh lính mất hảo một phen công phu mới chậm rãi tiếp cận hoàng cung, Sau giờ Thìn, hần mới phá tan tường vây của dân chúng, một đường xông vào trong hoàng cung.

Khác những gì Giang Phong đã nghĩ, hoàng cung đèn đuốc luôn luôn sáng trưng hiện giờ lại tối đen một mảnh, hần xuống ngựa rút trường kiếm ra cẩn thận di chuyển trong cung, trên đường gặp Hoàng Ngu, Hoàng Ngu chấp tay về phía hần bẩm báo, “Tướng quân tất cả đều người trong cung đã trốn hết”.

“Cái gì? !” Giang Phong thất kinh “Vậy Mẫn Đức vương đâu?”

” Khởi bẩm tướng quân, khi thuộc hạ đánh vào, Mẫn Đức vương đã ở bên trong đại điện, trên đại điện còn có một nữ nhân và một thiếu niên”.

Giang Phong không hề nhiều lời, một đường xông thẳng đến Bàn Long điện, khi hần vừa vào Bàn Long điện là lúc binh lính đem ba người bao quanh, mà Lâm Tề lại đang khống chế Bạt Thác Vô Cực, hai người còn lại cũng bị binh lính kiềm chế.

” Lâm Tề, buông hần ra”.

=== Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

” Khởi bẩm tướng quân, khi thuộc hạ đánh vào, Mẫn Đức vương đã ở bên trong đại điện, trên đại điện còn có một nữ nhân và một thiếu niên”.

Giang Phong không hề nhiều lời, một đường xông thẳng đến Bàn Long điện, khi hần vừa vào Bàn Long điện là lúc binh lính đem ba người bao quanh, mà Lâm Tề lại đang khống chế Bạt Thác Vô Cực, hai người còn lại cũng bị binh lính kiềm chế.

” Lâm Tề, buông hần ra”.

“Nhưng mà... Tướng quân...” Lâm Tề muốn nói lại thôi, đối với mệnh lệnh của Giang Phong tâm còn nghi vấn. Mẫn Đức vương này hần phải mất thật lớn công phu mới bắt được, nếu thả, hần đào tẩu thì phải làm sao bây giờ?

Giang Phong giận dữ ” Lâm Tề, ngươi không nghe theo mệnh lệnh của bản tướng?”

“Không. . . . Thuộc hạ không dám. . . .” Hần sờ cái mũi, tâm không cam lòng không muốn buông Bạt Thác Vô Cực ra.

“Còn có các người ” Ánh mắt hần nghiêm khắc hướng về phía bọn người đang khống chế Thanh nhi cùng Bạt Thác Thứ Cô “Cũng thả bọn họ.”

“Vâng” Bọn lính vội vàng buông ra.

Lấy được tự do, Thanh nhi cùng Bạt Thác Thứ Cô vội vàng chạy về phía Bạt Thác Vô Cực, hần quan tâm nói: “Thanh nhi, Cô nhi, các người không có việc gì chứ?”

Bọn họ lắc lắc đầu.

Bạt Thác Vô Cực nhẹ nhàng thở ra, “Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.”

” Vô Cực.”

Giang Phong đi từng bước về phía hần, Bạt Thác Vô Cực lập tức đưa tay đem hai người hộ ở sau người, cảnh giác nhìn Giang Phong nói: “Không cho phép người thương tổn bọn họ!” Rồi sau đó hần cười trào phúng: “Người trở về trước thời gian một ngày... Không phải nói muốn thuyết phục hoàng đế Viêm Di quốc đừng gây chiến với Huyền Vũ quốc sao? Thuyết phục như thế nào đến cuối cùng là mang binh tấn công chứ?”

Trào phúng trong mắt hần cũng đầy vẻ khinh miệt, làm cho Giang Phong phi thường xấu hổ.

“Kẻ lừa đảo.” Hần lạnh lùng thản nhiên phun ra một câu.

Ánh mắt tuyệt tình của Bạt Thác Vô Cực làm Giang Phong nhớ tới đêm đó dự định sát hại hần lại không thành công, khi hần biết được chân tướng sự tình, hần cũng trừng mắt với Giang Phong nói ra câu ‘ta hận người’, khi đó nội tâm mình không chỉ có đau thương nồng đậm còn có uly khuất nói không rõ.

Hần quay mặt đi, ức chế cảm xúc sục sôi mãnh liệt trong lòng, “Hoàng Ngu, Lâm Tề, lập tức triệt binh, truyền mật báo quay về Viêm Di quốc bẩm báo Hoàng Thượng... Thuận lợi đánh hạ Huyền Vũ quốc”.

” Vây... Tướng quân Mẫn Đức vương cùng bọn họ ”

“Bản tướng tự mình xử lý”.

“Vâng”. Hoàng Ngu cung tay làm lễ mang nhóm binh nhất nhất rút khỏi đại điện, trong nháy mắt Bàn Long điện chỉ còn Bạt Thác Vô Cực mặt lạnh cùng Thanh nhi và Bạt Thác Thứ Cô bị canh giữ ở phía sau, ngoài ra còn lại là Giang Phong đứng trước Bạt Thác Vô Cực.

” Vô Cực.”

Giang Phong đi về phía trước vài bước liền bị Bạt Thác Vô Cực ngăn lại, “Đừng tới gần ta!” Bạt Thác Vô Cực trừng hần, đau thương nói: “Quốc gia của ta diệt vong... Từ khoảnh khắc Huyền Vũ quốc bị diệt, ta và người, không đội trời chung”

Ý thức Giang Phong nhất thời trống rỗng, sự tình gì cũng không nhập vào đầu hần, mở miệng muốn nói lại phát hiện chính mình không thể nói gì.

Đột nhiên hần muốn cười, hần quả thật nở nụ cười, tiếng cười trong miệng phát thật lâu không ngừng, tựa hồ hành động này có thể trì hoãn đau đớn trong lòng.

“Người cười cái gì?” Bạt Thác Vô Cực lạnh giọng hỏi.

Giang Phong lắc đầu, vẫn cười không ngừng.

Sau đó hần ngừng cười, trên mặt không có biểu tình nghiêm túc gần từng chữ: “Bạt Thác Vô Cực, bản tướng sắp sửa đem bọn người mang về Viêm Di quốc.”

Thanh nhi cùng Bạt Thác Thứ Cô phía sau nghe vậy lập tức khẩn trương nín lấy lưng áo hần, “Phụ vương...”

” Thanh nhi, Cô nhi, các người đừng sợ, có ta bảo hộ người”.

” Bản thân người còn khó giữ nổi, dựa vào cái gì bảo hộ bọn họ?”

Hần cúi đầu, buông cánh tay “Thả bọn họ, ta đi theo người.”

“Hoàng Thượng? !”

“Phụ vương? !”

Hai người đồng thanh phát ra tiếng kinh hô.

Bạt Thác Vô Cực không để ý tới, đối Giang Phong nhắc lại một lần “Thả bọn họ, ta đi theo người.”

” Không, Thanh nhi ta có thể thả, nhưng Bạt Thác Thứ Cô không được.”

Bạt Thác Vô Cực buồn bực, “Vì cái gì?”

“Hắn là hoàng tử.”

“Người.”

” Không sao, ta lưu lại bồi phụ vương.” Bạt Thác Thứ Cô bất thành linh xen vào.” Cho nên Thanh nhi cô người đi nhanh đi”.

Bạt Thác Vô Cực quay đầu cùng Bạt Thác Thứ Cô nhìn nhau, hắn thở dài một hơi, “Được rồi, Thanh nhi người mau rời đi đi...”

Thanh nhi không ngừng lắc đầu, hai mắt nàng sưng đỏ, lập tức rơi lệ. “Không. Thanh nhi không đi. Thanh nhi cùng với Hoàng Thượng đồng sinh cộng tử. Thanh nhi không đi, không đi.”

Bạt Thác Vô Cực xoay người, tát mạnh xuống má trái Thanh nhi, “Thanh nhi nếu người theo chúng ta, vạn nhất không may mất mạng, người nói Vương Bạch cùng đứa nhỏ làm sao bây giờ? Đúng, người mới vừa rồi là nói bọn nhỏ có Vương Bạch có thể dựa vào, nhưng người nghĩ tới bọn họ mất đi mẫu thân sẽ thống khổ bao nhiêu? Tiểu hài tử là sinh vật mẫn cảm, mẫu thân thân sinh cũng không phải bất luận kẻ nào tùy tiện liền đều có thể thay thế được, ở trong lòng bọn họ, người là trụ cột của bọn họ. Thanh nhi nghe ta nói, đi nhanh lên, vì Vương Bạch, vì đứa nhỏ, hảo hảo sống sót, hiểu chưa?”

Thanh nhi che bên má đã đỏ ửng, nước mắt ngừng lăn, không bao lâu, nàng nghẹn ngào vài tiếng, nước mắt tràn đầy vành mắt, che miệng gật đầu, “. Vâng, phải.” Nàng liền tiếp lên tiếng trả lời, rồi sau đó quỳ xuống hướng Bạt Thác Vô Cực dập đầu liên tục ba lượt, “Tạ ơn Hoàng Thượng mười mấy năm qua chiếu cố Thanh nhi, Thanh nhi lúc này từ biệt, trông mong sau này...còn có một ngày gặp mặt...”

Thanh nhi đứng dậy, lau nước mắt, sau khi hướng Bạt Thác Vô Cực nở nụ cười xoay người hướng cửa đại điện đi đến, trên đường nàng liền tiếp lau nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hoàng Thượng, cảm ơn ngài mười mấy năm qua làm bạn với ta, Thanh nhi sẽ không quên ngài.

=== Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Sau khi xác định Thanh nhi rời đi, Bạt Thác Vô Cực bỗng nhiên đánh một kích thật mạnh lên cổ Bạt Thác Thứ Cô, Bạt Thác Thứ Cô lập tức té xỉu trên mặt đất.

Giang Phong ở một bên thấy nghi hoặc, ” Vô Cực, người như thế nào.”

“Đừng tới đây!” Bạt Thác Vô Cực rống to từ vạt áo xuất ra chủy thủ tùy thân, mang theo để tiện việc phòng thân, lưỡi dao rút ra để trên cổ họng chính mình.

Giang Phong sắc mặt trắng bệch, “Vô Cực, người đừng làm chuyện điên rồ. Buông chủy thủ trước, chúng ta hảo hảo nói.”

” Nói?” Hắn cười to, “Không có gì để nói hết, cùng với việc bị người mang về Viêm Di quốc không bằng ở trong này tự mình kết thúc!” Hắn cúi đầu, nhìn Bạt Thác Thứ Cô té trên mặt đất lại nói: “Về phần Cô nhi người muốn mạng của hắn sao? Lúc trước người còn nghi ngờ phụ thân thân sinh của hắn có phải người hay không? Đúng vậy! Ta nói rõ ràng cho người, hắn đích thật là đứa con thân sinh của người, mười lăm năm trước khi người trúng dạ hoan, ta vì giải cứu người mà hoài thượng. Hiện tại biết được chuyện này người vẫn muốn mạng của hắn sao?”

Giang Phong không lên tiếng. Tuy rằng trong lòng sớm mơ hồ biết, nhưng hiện giờ chính tai nghe Bạt Thác Vô Cực thừa nhận, trong lòng rung động càng thêm khắc sâu.

Giang Phong chậm rãi bước về phía trước vài bước lo lắng đề phòng nói: " Vô Cực, ngươi buông dao nhỏ quan trọng hơn..."

" Không!" Chủy thủ để trên cổ họng lại tăng thêm chút lực đạo, lưỡi dao bén nhọn cắt qua làn da, một đạo máu tươi chậm rãi tràn ra thuận theo thân chủy thủ chảy xuống, rồi sau đó rơi trên mặt đất.

" Từ một khắc vong quốc kia, ta liền tính toán làm như vậy, quốc gia mất, ta sống làm gì?" Tầm mắt chống lại Giang Phong, hắn bị thương cực độ, "Giang Phong, ta thực hận vì quen biết ngươi... Bởi vì ngươi làm cho ta trở nên hèn nhất, bởi vì ngươi làm cho ta sai lầm quốc sự, hủy đi giang sơn cha ta một tay gầy dựng... Ngươi muốn ta đến hoàng tuyền đối mặt với hắn như thế nào?"

" Vô Cực, vì sao ta muốn tiêu diệt Huyền Vũ quốc? Không chỉ là bởi vì mệnh lệnh của Hoàng Thượng, quan trọng nhất chính là... Là ta muốn từ lao tù này giải cứu ngươi, ngươi từng nói cho ta biết câu chuyện hoa sen, ta không muốn ngươi đến lúc tuổi già cũng như hoa sen kia..."

Bàn Long điện yên tĩnh trong chốc lát, sau đó lại nghe Bạt Thác Vô Cực nói:" Giang Phong, ngươi sai lầm rồi. Sen nở hoa là thiên tính của nó, mục đích của nó là nở hoa cho người ngắm, đây là nó tự nguyện làm như vậy, mà ta cũng vậy, mục đích ta sinh tồn là làm cho dân chúng trải qua những ngày tốt đẹp, không lo ăn, không lo mặc nhưng hiện tại... Huyền Vũ quốc diệt vong, ta đây sinh tồn tiếp nữa còn có ý nghĩa gì?"

Như là hạ quyết tâm thật lớn, hắn hít sâu một hơi nắm chuôi dao, lòng bàn tay hơi hơi nâng lên quyết đoán hướng cổ họng đâm xuống.

Lúc chủy thủ đến gần cổ, Giang Phong tựa hồ như bị người cướp đi hô hấp, hắn vội vàng lấy bạc vụn, hướng trong tay Bạt Thác Vô Cực vọt tới đánh rớt chủy thủ. Thừa dịp thắng truy kích, hắn phi tới phía sau Bạt Thác Vô Cực, hướng phần lưng hắn bổ xuống, đưa hắn đánh xỉu.

Giang Phong tiếp được thân mình hắn ngã xuống, vết cắt trên cổ mới vừa rồi máu còn chưa khô, hắn dùng miệng cắn vạt áo, xé xuống, đem vị trí bị thương bó chặt để cầm máu.

Giang Phong mua một chiếc xe ngựa, suốt đêm đem hai người mang về Viêm Di quốc, chính là đường xá về nước xa xôi, Giang Phong lại sợ Bạt Thác Vô Cực sau khi tỉnh lại lại tự tìm cái chết, vì vậy điểm hôn huyết làm cho hắn dọc theo đường đi mê man.

Vài ngày qua đi, bọn họ trở lại Viêm Di quốc, hắn đem Bạt Thác Thứ Cô an trí ở Giang phủ, cũng nhiều lần dặn dò tổng quản phải đối xử tử tế với hắn, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, hết thảy phải chịu trách nhiệm.

Lúc sau, hắn lại mang xe ngựa đi vào tiểu biệt viện mà hơn mười ngày trước hắn quay về Viêm Di quốc sai sự phụ nghề mộc nội trong mười ngày hoàn thành.

Xuống xe ngựa, hắn ôm Bạt Thác Vô Cực còn mê man chưa tỉnh tiến vào bên trong biệt viện, hắn một bên hành tẩu một bên tự kiểm điểm bản thân.

Xem ra mộc sư không làm qua loa, mặc dù mười ngày có chút gấp rút, nhưng đại khái biệt viện đã xây dựng hoàn thành, còn lại chính là hoa trì chưa có nước, vườn hoa chưa nảy mầm cùng với bên trong biệt viện chưa trồng cây cối.

Khi ở hoàng cung hắn đã quan sát, Vô Cực thực thích nhìn hoa hoa thảo thảo, ngự hoa trì là nơi hắn thường ở nhất.

Thật cẩn thận đưa hắn thả trên giường, Giang Phong ngồi ở mép giường sờ sờ hai má hắn, trên khuôn mặt mang theo nụ cười.Vô Cực. Vô Cực. Chúng ta rốt cục đã cùng một chỗ .

.
. .
.

Mười ngày rời khỏi hoàng cung, ngoài mục đích kiến tạo biệt viện, thì mục đích chính yếu còn lại là gặp Hoàng Thượng một lần.

” Ái khanh, người tới tìm trẫm là vì chuyện gì? Hay là... Người đã hoàn thành nhiệm vụ trẫm giao cho người.

Giang Phong cúi đầu,” Không, vẫn chưa...”

“Còn không có.” Hoàng đế ngâm khẽ nhắc lại, đột nhiên, hấn dùng lực chụp bàn, “Nếu không hoàn thành, người còn có mặt mũi về nước gặp trẫm? Xem ra là người không đem trẫm để vào mắt sao?”

Giang Phong vội vã quỳ trên mặt đất, “Hoàng Thượng bớt giận, vì thần lần này về nước có một chuyện muốn thỉnh cầu, nếu Hoàng Thượng chuẩn thỉnh cầu của vi thần, vi thần lập tức tiêu diệt Huyền Vũ quốc.”

Hoàng đế chọn mi, “Ái khanh, người đây là cùng trẫm đàm điều kiện?”

“Thần không dám.”

“Ngẩng đầu. Hảo, trẫm nghe lời người thỉnh cầu”.

“Nếu thuận lợi tiêu diệt Huyền Vũ quốc, vi thần không cầu ban cho thứ gì, không cầu quan chức, chỉ hy vọng Hoàng Thượng có thể để vi thần cáo lão hồi hương.” Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Hoàng đế chọn mi, “Ái khanh, người đây là muốn cùng trẫm đàm điều kiện?”

“Thần không dám.”

“Ngẩng đầu. Hảo, trẫm nghe lời người thỉnh cầu”.

“Nếu thuận lợi tiêu diệt Huyền Vũ quốc, vi thần không cầu ban cho thứ gì, không cầu quan chức, chỉ hy vọng Hoàng Thượng có thể để vi thần cáo lão hồi hương.”

“Cáo lão hồi hương?” Hoàng đế khúc khích cười ra tiếng, “Ngụ ý của ái khanh chính là không muốn làm thủ hạ của trẫm?”

Giang Phong lại cúi đầu, “Thỉnh Hoàng Thượng bớt giận, vi thần cũng không phải ý tứ này.”

Hoàng đế không kiên nhẫn xua tay “Đi xuống đi, ái khanh. Về phần thỉnh cầu của người trẫm bác bỏ.” Tạm dừng một chút, lại nói “Còn có, ái khanh đừng quên, nhiệm vụ của người cũng không phải chỉ là tiêu diệt Huyền Vũ quốc, đừng quên đem đầu Mẫn Đức vương trở về gặp trẫm”

Giang Phong còn muốn nói mấy câu lại bị hoàng đế liên tục ngắt lời, “Trẫm không muốn nghe nữa, ái khanh người đi xuống đi”.

“. Vâng”

Hoàng Thượng không những không chuẩn thỉnh cầu của hấn, còn nhiều lần đề cập hấn phải mang thủ cấp Vô Cực về báo cáo kết quả.

Đem quốc gia Vô Cực tiêu diệt không phải chủ ý của hấn, hiện giờ còn muốn hấn lấy tánh mạng Vô Cực, không... Hấn sẽ không nghe lời Hoàng Thượng, tương lai hấn cùng với Vô Cực không nên bị hủy trong tay Hoàng Thượng...

Hấn phải kháng chỉ!

Khi hạ quyết định này, Giang Phong đã đem tánh mạng bản thân đặt ngoài suy xét, sau này sinh mệnh hấn đã cùng Vô Cực hợp thành nhất thể, Vô Cực sinh, hấn sinh, Vô Cực chết, hấn chết.

Suy nghĩ quay về, hấn cúi đầu lại hướng bên giường nhìn lại.

Hơi thở Vô Cực chậm chậm trầm ổn, trước ngực cao thấp di chuyển.

Giang Phong nhìn chăm chú vẻ mặt say ngủ của hắn, ” Vô Cực, chúng ta rốt cục có thể ở cùng nhau...” Nhìn chăm chú một hồi lâu, hắn hôn Vô Cực một chút.

Không lâu sau Vô Cực sẽ tỉnh lại, hắn có lẽ không nên ở lâu, nếu Vô Cực vừa tỉnh lại thấy hắn, khẳng định lại xúc động, hắn có lẽ rời đi trước để Vô Cực trong phòng bình tĩnh một chút. Nghĩ như vậy, hắn lẹ khai mép giường.

Đi ra khỏi phòng, phải chuẩn bị chút thức ăn cho hai người, còn có hoa trà cũng phải mau mau chuẩn bị cho tốt.

Giang Phong mỉm cười, đối với ngày sau tràn ngập chờ mong.

.
. .
.

Mê man hồi lâu, Bạt Thác Vô Cực trong giấc mộng từ từ tỉnh lại.

Hắn mở đôi mắt cay xè, quay đầu nhìn xung quanh phòng một hồi, phát hiện chính mình đối với nơi này tràn ngập cảm giác xa lạ.

Đây là làm sao?

Tại sao chỉ có một mình hắn? Cô nhi đâu? Giang Phong đâu? Như thế nào không có ai?

Hắn hao hết khí lực toàn thân, thật vất vả mới khởi động thân thể hư nhược, tựa vào giường thở dốc, nghỉ một chút.

Sau khi khí tức bình định, hắn đứng dậy từng bước một đi đến cửa phòng, tay đẩy cửa gỗ.

Bất động?

Bạt Thác Vô Cực sốt ruột, hắn lại thử một hồi, nhưng vẫn không đẩy được cửa.

Sao thế này? Chẳng lẽ hắn bị nhốt tại nơi này?

Đánh mất tìm một vòng. Hắn chạy đến mộc song bên tay phải, trên mộc song còn có hơn mười cái tay vịn, hắn căn bản không thể đi ra ngoài.

Hắn khẩn trương lên, nhanh chóng chạy về cửa phòng, nghĩ muốn dùng sức đánh nát cửa gỗ, lại phát hiện nội lực trắc trở không thông... Võ công của hắn bị phế đi?

Hắn buồn bực liều mạng đâm lên cánh cửa, “Thả ta ra ngoài! Mau thả ta ra ngoài, ta không muốn ở trong này... Bên ngoài có ai không? Nhanh lên một chút thả ta ra ngoài !”

.
. .
.

Rốt cuộc là ai đưa hắn nhốt tại nơi này?

Bạt Thác Vô Cực đem hết khí lực toàn thân đẩy đánh, trong miệng không ngừng hô, nhưng không ai đáp lại hắn.

Hắn dựa vào cửa gỗ, hư nhược trượt xuống mặt đất.

Cơ hai chân, đem mặt chôn vào đó, vô thức. Cô nhi đâu... Cô nhi đi nơi nào? Đứa nhỏ của hắn... Không có hắn bồi bên người. Cô nhi nhất định thực sợ hãi đi...

Còn có Giang Phong. Giang Phong cũng không biết ở đâu, hay là, hay là Giang Phong đem hắn mang đến nơi này?

Nghe vậy hắn nháy mắt ngẩng đầu, lần thứ hai bò lên ván cửa, “Giang Phong... Là người đúng không? Người bên ngoài phải không? Mau thả ta ra.. Giang Phong...” Hắn gọi đến mệt mỏi, ách, bên ngoài vẫn là không có chút động tĩnh.

Xem ra Giang Phong hạ quyết tâm không muốn thả hắn ra.

Hắn ngồi trở lại trên giường, trong đầu tràn ngập cảm giác bất an, đối diện tại, đối tượng lai, không biết làm sao.

Hắn nên đi nơi nào?

Không có quốc gia, hắn như là bèo trôi trong nước, tùy ý hồ nước xoay chuyển, sinh tồn ở đâu vẫn là không biết. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Trong kinh thành mỗi tháng có một lần họp chợ cố định, chợ quy mô lớn bao phủ vài phố, thường là náo nhiệt vài ngày mới tàn.

Giang Phong ra khỏi biệt viện, đến chợ mua đồ ăn cùng vật dụng cần dùng cho cuộc sống.

Chính là lúc này xuất môn, hắn hiếm thấy dịch dung.

Trước liên tục tiêu diệt rất nhiều tiểu quốc, khiến cho hắn ở kinh thành thanh danh vang dội. Hiện giờ kháng chỉ, chưa đem Vô Cực lòng bắt trở về, ngay cả trở về bẩm báo một tiếng cũng không có liên biến mất, chiếu theo tính cách nóng nảy của Hoàng Thượng, có lẽ đã nhiều ngày, Hoàng Thượng sẽ hạ chỉ truy nã hắn.

Cũng chỉ hôm nay, sớm đem tất cả thứ cần thiết một lần mua về, sau này ít ra bên ngoài thì tốt hơn.

Ở chợ đi dạo vài vòng, xác định những thứ cần mua đã gần đủ, hắn mới quay trở về.

Đột nhiên hắn nhìn thấy một gánh hàng rong nhỏ bán mít quả, liền kinh hỉ tiêu sái đến gần.

Những viên tiểu hồ lô được xuyên thành chuỗi, bên trên được phủ một lớp đường màu đỏ trong suốt sáng long lanh, Giang Phong cẩn thận nhìn, nhất thời có chút hoài niệm.

Khi còn bé hắn thích nhất thứ mít quả này, mỗi lần hắn khóc nháo, lúc hắn tức giận, mỗi lần như vậy mẫu thân hắn đều mua thứ này哄哄hắn, mỗi lần hẹn gặp mẫu thân đều đem đến kẹo hồ lô, cho dù có tức giận cũng sẽ tiêu thất vô tung.

Chờ một chút trở về, nhìn thấy hắn khẳng định lại thờ ơ với hắn, không bằng mua thứ này trở về dỗ dành Vô Cực.

Hắn lộ ra tươi cười, “Lão bản, cho ta ba xuyên.” Vô Cực ăn hai xuyên, hắn ăn một xuyên, Giang Phong ở trong lòng không ngừng cười trộm.

Lấy ra ba văn tiền trả xong, hắn cầm đồng lớn đồng nhỏ, cộng thêm ba xuyên mít quả về nhà.

Vui mừng khôn xiết cầm mít quả, Giang Phong mở khóa, đập cánh cửa tiến vào, trông thấy Bạt Thác Vô Cực đã tỉnh ngủ, ngẩn ngơ ngồi ở đầu giường.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Bạt Thác Vô Cực giương mắt, sau khi thấy Giang Phong, hắn tức giận dâng lên, đưa tay chụp được thứ gì đều ném vào Giang Phong.

Giang Phong sợ tới mức liên tục né tránh.

“Vì cái gì không cho ta chết? Vì cái gì muốn cho ta sống tiếp?”

” Vô Cực, người đừng tức giận.”

” Giang Phong, người luôn tùy ý như vậy, người cho là nhân sinh kẻ khác có thể tùy ý thao túng sao? Người dựa vào cái gì định đoạt sinh tử của ta?” Bạt Thác Vô Cực hướng hấn rống giận.

Giang Phong không lên tiếng, nhìn chăm chú mặt đất.

“Giang Phong, người đừng trốn tránh!”

” Giang Phong cười khổ, ngẩng đầu, trên mặt mang theo bi thương, ” Ta không muốn người chết” Bạt Thác Vô Cực chết, hấn cũng vô pháp sống cho qua ngày, bởi vì hấn là đầu sở gây nên, là hấn làm cho Vô Cực có ý niệm tự tìm cái chết trong đầu.

” Có ý tứ gì?” Hấn không rõ. Nhiệm vụ của Giang Phong không phải là lấy tính mạng của hấn sao? Không phải phải mang thủ cấp hấn về phục mệnh hay sao? Nhưng vì sao hiện giờ lại nói những lời làm người ta hiểu sai ý.

” Ta không muốn cho người chết.” Hấn lại nói lần nữa.

Bạt Thác Vô Cực bình tĩnh nhìn chăm chú hấn, trong đầu giằng co, biểu tình trên mặt Giang Phong là nghiêm túc như vậy, Giang Phong thực không hy vọng hấn chết, thế nhưng, thế nhưng quốc gia của hấn bị hủy, hại hấn thành người mất nước...

Không ngừng đấu tranh, rồi sau đó hấn thở dài một hơi.

Quả nhiên, trong nội tâm hấn kỳ thật là không hận Giang Phong. Giang Phong cùng hấn đều minh bạch, hấn đối với danh lợi địa vị căn bản không hề ham muốn, phải lên làm Hoàng Thượng cũng là phụ hoàng tùy hứng gây nên.

Giang Phong xem như... giải cứu hấn?

Bạt Thác Vô Cực tức giận chậm rãi thối lui, chẳng qua là lập tức lo lắng một chuyện khác :” Cô nhi đâu? Người đưa nó giấu đi đâu?”

Biết hấn nói sang chuyện khác là có nghĩa là đã tha thứ, Giang Phong đóng cửa lại hướng bên giường đi đến trấn an hấn nói:” Ta đưa nó an trí ở một địa phương an toàn, Vô Cực người trước hết đừng lo lắng”.

“An toàn?” Hấn nhíu mày, “Ở đâu?”

Giang Phong cười cười, “Ở đâu không trọng yếu, quan trọng là ... Hấn an toàn, ta sẽ không hại hấn, hấn là hài tử của ta, ta là vì tốt cho hấn”.

Hấn lặng im trong chốc lát đành phải gật đầu. “Nơi này là chỗ nào? Người tại sao muốn đem ta khóa ở gian phòng này? Còn có người phê đi võ công của ta?” Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, không riêng chuyện này, hấn còn muốn hỏi Giang Phong vì sao không đem hấn giao cho hoàng đế Viêm Di quốc vì sao hấn còn sống...

Giang Phong suy nghĩ vòng vo một hồi trả lời” Đầu tiên nơi này là biệt viện của ta ở kinh thành, còn nữa ta đem người khóa ở phòng là sợ người sau khi tỉnh lại muốn chạy trốn, cho nên mới tạm thời khóa cửa lại, cuối cùng ta cũng không có phê võ công của người”

” Vậy vì sao ta không xuất được nội lực?”

” Ta chỉ là tạm thời phong tỏa thôi, ta sợ người đào tẩu”. Giang Phong khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng bâng quơ nói, vẫn chưa nghĩ phong tỏa cùng phê võ công kỳ thật cũng không có gì khác biệt, đều là làm cho Bạt Thác Vô Cực không thể sử xuất vũ lực.

” Giang Phong, người không trải qua sự đồng ý của ta liền tự tiện hành động như vậy” Hấn tức giận nói.

Giang Phong trái lại ra vẻ không sao cả cười cười, ” Vô Cực, ta đây là tốt cho người”

Nghe vậy Bạt Thác Vô Cực cười nhạo. “Tốt với ta?”

Khi quốc gia diệt vong, Giang Phong chỉ một câu vì hấn hảo liền tiêu diệt quốc gia của hấn, thiện ý mang cả Cô nhi đi, cũng là một câu ‘vì hấn hảo’ liền tùy ý mang hấn đi, mặc kệ làm chuyện gì lý do của Giang

Phong bao giờ cũng chỉ một câu ‘vì hắc hảo’ mà Giang Phong luôn luôn tùy hứng, nói là vì hắc hảo kỳ thực căn bản chính Giang Phong hảo, Giang Phong chưa từng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ.

===

Chuyện kể kẹo hồ lô

Chuyện kể rằng vào thời nhà Tống (960 – 1279), một trong những phi tần được sủng ái của hoàng đế Tống Quang Tông (1147 – 1200) mắc phải căn bệnh trầm trọng. Trong khi các thái y trong hoàng cung đều phải bó tay thì một thần y trong dân gian diện kiến xin nhà vua cho phép mình chữa trị.

Phương thuốc chữa trị ông đưa ra rất đơn giản, ông viết: bọc những quả táo gai trong nước đường đun nóng, ăn từ 5 đến 10 viên trước mỗi bữa ăn và Vương phi sẽ hồi phục sau 2 tuần. Phương thuốc này đã phát huy tác dụng trong sự kinh ngạc của các thái y và các quan trong triều.

Phương thuốc chữa bệnh này nhanh chóng được lan truyền trong dân gian cho toàn bộ dân chúng như một thức ăn tốt cho sức khỏe. Người ta bắt đầu sử dụng những xiên kẹo dùng thêm nước đường để gia tăng vị ngọt. Những xiên kẹo ban đầu chỉ xiên 2 quả táo gai, một quả nhỏ ở trên và 1 quả to ở dưới. Điều này khiến cho cây kẹo trong giống những quả hồ lô và cái tên kẹo hồ lô cũng bắt nguồn từ đây.

Ngày nay, hầu hết những xiên kẹo hồ lô có từ 8 đến 10 viên/xiên nhưng người dân Trung Quốc vẫn giữ nguyên cái tên kẹo hồ lô truyền thống của mình. Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Giang Phong trái lại làm ra vẻ không sao cả cười cười, ” Vô Cực, ta đây là tốt cho người”.

Nghe vậy Bạt Thác Vô Cực cười nhạo. “Tốt với ta?”

Khi quốc gia diệt vong, Giang Phong chỉ một câu vì hắc hảo liền tiêu diệt quốc gia của hắc, thiện ý mang cả Cô nhi đi, cũng là một câu ‘vì hắc hảo’ liền tùy ý mang hắc đi, mặc kệ làm chuyện gì, lý do của Giang Phong bao giờ cũng chỉ một câu ‘vì hắc hảo’, mà Giang Phong luôn luôn tùy hứng, nói là vì hắc hảo kỳ thực căn bản chính là Giang Phong hảo, Giang Phong chưa từng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ.

“... Vô Cực, người sinh khí?”

” Không” Hắc nuốt tức giận xuống, không muốn cùng Giang Phong cãi nhau, chuyển trọng tâm câu chuyện đi. “Người là tướng quân rất tận trung báo quốc, tại sao không đem ta giao cho hoàng đế của các người?”

Giang Phong thân thể cứng ngắc, hắc nở nụ cười không được tự nhiên lắm, “Bởi vì... Bởi vì hoàng thượng nói chỉ cần Huyền Vũ quốc diệt vong là tốt rồi, người sẽ tùy ta xử trí...” Hắc nói dối, tận đáy lòng không muốn để Bạt Thác Vô Cực biết chân tướng sự tình.

“Ách, ra là vậy” Bạt Thác Vô Cực trả lời, ngẫm nghĩ hình như trong chuyện này có mâu thuẫn.

Giang Phong liên tục gật đầu, “Không sai, là như thế đó. Vô Cực, ta vừa đi chợ một chuyến, mua thứ tốt cho người ăn, mau nhìn xem, mau nhìn xem!” Hắc đem túi đựng mấy quả hươu hươu trước mặt Bạt Thác Vô Cực.

“Đây là cái gì?” Bạt Thác Vô Cực mở túi, rút ra một xuyến mấy quả, đưa tới đưa lui xem xét.

“Đây là mấy quả, người chưa ăn sao?” Giang Phong hưng phấn ngồi xuống bên cạnh hắc.

Bạt Thác Vô Cực tiếp tục quan sát một hồi lâu, hiểu kỳ nói: “Huyền Vũ quốc không có những thứ này...”

” Ăn chua chua ngọt ngọt, muốn ăn thử không?” Giang Phong kéo tay Bạt Thác Vô Cực để mấy quả sát vào môi hắc.

Hắn chần chờ một chút mới chậm rãi mở miệng, khẽ cắn một ngụm nhỏ, mút quả màu đỏ bọc đường khi cắn phát sinh tiếng răng rắc thanh thúy, sau đó mật nước chậm rãi chảy ra. Nhắm nuốt một chút, hắn tròn mắt, "... Ăn ngon."

Giang Phong cười tủm tỉm, ăn viên mút hắn đã cắn một ngụm, vừa ăn vừa nói: "Ta biết người sẽ thích."

"Sao người hảo tâm mua thứ này cho ta?" Hắn hồ nghi.

Giang Phong sững sốt, nột nột nói: "... Sợ người tức giận, muốn mua mút quả về để cho người nguôi giận. Khi ta còn bé, mỗi lần tức giận nường đều mua mút quả cho ta ăn".

"... Tức giận, đích thật là rất tức giận..."

Tim Giang Phong đập như trống.

Bạt Thác Vô Cực lại tiếp tục nói: "Nhưng tức giận thì như thế nào... Quốc gia diệt vong cũng không thể trách người, là do ta mười mấy năm qua chỉ tận sức vì kinh tế dân sinh, đối với quốc phòng vũ lực lại không củng cố... Chỉ là... Trăm triệu không nghĩ tới Viêm Di quốc chỉ phái ra một vạn năm nghìn binh sĩ liền tiêu diệt được Huyền Vũ quốc... Có thể thấy được thực lực của một nước có bao nhiêu thấp kém, không chịu nổi một kích..." Nói lại nói, buồn bã dâng lên, đột nhiên một chuỗi hình cầu nhỏ đỏ mọng lọt vào tầm mắt, tiến sát đến bên môi hắn.

Bỗng nhiên Bạt Thác Vô Cực cười ra tiếng, mở miệng cắn vào khối mút quả.

"Ăn cái này, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều, đừng khổ sở nữa."

"Giang Phong, ta không hy vọng người có bất luận chuyện gì giấu diếm ta... sau này người ta có thể dựa vào chỉ còn lại có mình người, người đừng gạt ta nữa..."

"Ân, hảo. Ta đáp ứng người."

"Còn có Cô nhi, mau đón nó đến nơi này đi, ta rất nhớ nó".

"Ân, từ từ." Chờ vượt qua lần sinh tử này mới quyết định. Giang Phong ở trong lòng thầm nghĩ.

Giang phủ có tổng quản giúp hắn chiếu cố Cô nhi, hắn rất yên tâm, nếu để Thứ Cô sống cùng bọn họ, chỉ sợ một khi bị phát hiện nó sẽ gặp nguy hiểm lớn, để bảo đảm an nguy cho Vô Cực và Cô nhi, hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời đem Thứ Cô an trí trong Giang phủ.

"Vô Cực, người đừng quá lo lắng cho Thứ Cô." Bọn họ hai người, một người là vong quốc hoàng đế, một là kháng chỉ tướng quân, Bạt Thác Thứ Cô mặc kệ ở nơi nào đều tốt hơn so với bọn họ.

Nhưng lời này hắn không nói cho Bạt Thác Vô Cực, không thể làm gì khác hơn là giấu diếm hắn, Giang Phong sợ hắn lo lắng, dù hắn mới vừa rồi đáp ứng Bạt Thác Vô Cực sẽ không lừa dối hắn nữa.

"Ân, trước hết cứ như vậy đi" Bạt Thác Vô Cực cũng gật đầu, không nói nữa.

Giang Phong đứng lên, ôm lấy cái túi trên người hắn. "Vô Cực, người ở trong phòng nghỉ ngơi nhĩ hảo vài ngày, muốn ăn cái gì ta đi chuẩn bị. "Hắn cúi đầu hôn trên gương mặt Vô Cực rồi xoay người ly khai.

Bạt Thác Vô Cực sờ hai má bị hôn, bên môi hơi hơi câu lên.

Sau này chỉ có hai người bọn họ, trong thế giới của hắn sẽ chỉ có một mình Giang Phong.

Hắn lại cười yếu ớt.

Những ngày tháng như vậy hình như cũng không tồi.

.
. .
.

Cuộc sống cực kỳ mãn nguyện, Giang Phong tay chân mau lẹ, không mất vài ngày đã đem chiếc hồ phía ngoài phòng dọn sạch, sai người thả nước, trong hồ còn cho thêm thực vật thủy sinh vào, từ cửa sổ gian phòng nhìn ra là có thể nhìn thấy.

Vườn hoa hai bên trái phải cũng bắt đầu đâm chồi nảy lộc, hiện tại lạc thú lớn nhất của Bạt Thác Vô Cực chính là giúp mỗi ngày tưới nước cho chúng, mong chờ chúng nó mỗi ngày khỏe mạnh lớn lên.

Về phần Giang Phong, không biết từ đâu lôi ra mấy quyển sách thuốc cùng với thảo dược, mỗi ngày dạy Bạt Thác Vô Cực nhận biết năm dạng dược thảo cùng công năng hiệu quả trị liệu của chúng nó.

Lúc đầu Bạt Thác Vô Cực còn kinh ngạc, “Vì sao ta phải nhận biết mấy thứ này?”

“Người không phải nói muốn mở y quán làm đại phu sao?”

“Ta là nói ta muốn mở y quán, nhưng ta cũng không nói ta muốn làm đại phu!”

“?” Giang Phong không giải thích được, hai thứ này có gì khác biệt sao?

“Mở y quán đơn thuần chỉ là mở y quán, bên trong sẽ cho mời đại phu, không nhất định tự mình làm đại phu”.

Giang Phong tui ngửi, cho rằng tự mình muốn dạy hần học y thuật đúng là làm điều thừa.

“Giang Phong?”

“...”

“Ta theo người học y thuật là được, người đừng uể oải như thế.”

Giang Phong buồn bực nói: “Người không cần miễn cưỡng bản thân”.

“Không có, ngẫm lại học y thuật cũng không tệ, sau này nếu sinh bệnh cũng không mượn tay người khác giúp. Giang Phong người sẽ dạy cho ta chứ...”

Trông trộm Bạt Thác Vô Cực cầu xin hần như vậy, trong nháy mắt tâm tình Giang Phong chuyển biến tốt đẹp “Hảo, ta dạy cho người!”

“Được rồi, người làm sao biết y thuật?”

“Nương của ta là một đại phu, cho nên mưa dầm thấm đất, ta ít nhiều cũng sẽ biết một chút, nhưng không tinh lắm. Đừng nói chuyện này nữa, đến, ta dạy cho người làm thế nào nhận ra dược thảo...” Đăng bởi: admin

39. Chương 39: Giang Phong Người Sẽ Dạy Cho Ta Chứ...”

CHƯƠNG 39“KHÔNG CÓ, NGẪM LẠI HỌC Y THUẬT CŨNG KHÔNG TỆ, SAU NÀY NẾU SINH BỆNH CŨNG KHÔNG MƯỢN TAY NGƯỜI KHÁC GIÚP. GIANG PHONG NGƯỜI SẼ DẠY CHO TA CHỨ...”

Trông trộm Bạt Thác Vô Cực cầu xin hần như vậy, trong nháy mắt tâm tình Giang Phong chuyển biến tốt đẹp. “Hảo ta dạy cho người!”

“Được rồi, người làm sao biết y thuật?”

“Nương của ta là một đại phu, cho nên mưa dầm thấm đất, ta ít nhiều cũng sẽ biết một chút, nhưng không tinh lắm. Đừng nói chuyện này nữa, đến, ta dạy cho người làm thế nào nhận ra dược thảo...”

Bởi vậy, dưới sự chỉ bảo ân cần của Giang Phong, Bạt Thác Vô Cực dần dần nhận biết được các thứ thảo dược cơ bản.

Bên cạnh đó, không biết có phải là do cuộc sống quá mức mãn nguyện hay không, Bạt Thác Vô Cực ngày càng trở nên lười nhác, một ngày lại một ngày trôi qua, số lần Bạt Thác Vô Cực nằm lý trên giường có tăng chứ không giảm.

Ngày hôm đó hấn ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, trong đầu choáng váng một trận qua đi, hấn nhắm mắt nằm ở trên giường hồi lâu không muốn bò dậy.

Giang Phong từ bên ngoài bước vào phòng, sủng nịch xoa xoa hai má hấn. “Đồ ăn sáng đã muốn lạnh rồi, còn không đứng dậy nha?”

“Có chút mệt mỗi rã rồi...”

Giang Phong khom người nâng hấn dậy, “Làm sao vậy, gần đây hình như ngủ hơi khuya?” Nói xong hấn giống như nghi hoặc lẩm bẩm, “Rõ ràng chỉ làm một lần... Cần phải mệt như vậy không...”

Hấn trừng Giang Phong một cái.

“Hắc hắc... Đừng tức giận, đừng tức giận, chỉ là nói giỡn mà thôi.” Giang Phong bồi cười nói.

Bạt Thác Vô Cực không thèm để ý tới hấn, thân thể mệt mỏi rã rời đứng lên từng bước một đi đến bên cạnh bàn, bưng bát lên chậm chậm ăn.

Hấn gắp một khối thịt xào thường ngày ưa thích ăn vào, đột nhiên hấn cau mày, cảm giác trong bụng không ngừng cuộn cuộn, cực kỳ khó chịu, hấn cố nén một chút, ngoại trừ hơi nhăn mày một chút thì biểu tình trên mặt hấn không có gì thay đổi.

Ăn phân nửa hấn buông bát xuống.

” Vô Cực người ăn no rồi sao?”

” Ân, không muốn ăn”

Giang Phong có chút lo lắng, sắc mặt Bạt Thác Vô Cực tái nhợt, thần tình có chút tiêu tụy, Giang Phong sờ cái trán hấn, không phải nhiễm phong hàn.

” Vô Cực, người thoát nhìn không được tốt.”

Hấn lắc đầu, “Để ta nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi”

Giang Phong nghe hấn nói như vậy trong lòng vẫn không yên tâm, nhanh chóng kéo cổ tay hấn bắt mạch, nhắm mắt ngưng thần đo nhịp đập, không lâu sau hấn đột nhiên mở lớn mắt có chút sững sốt.

“Làm sao vậy?”

Kinh ngạc qua đi, vẻ mặt hấn hết sức vui mừng kích động nắm tay Bạt Thác Vô Cực ” Vô Cực... Vô Cực... Người, người mang thai!”

A?

Hấn ngốc lăng, “Người, người là nói... Ta mang thai? !”

” Đúng vậy mạch của người đích thật là hỉ mạch.”

“Ta, ta...” Hấn sợ đến nói không ra lời, một hồi sau mới có thanh âm:” Nhưng thế nhưng... Chúng ta làm đều là từ phía sau... Thế nào...”

“Ngu ngốc. Kỳ thực có một lần, ta nổi cơn điên chiếm đoạt thân thể người”.

Nghe hấn vừa nói như thế Bạt Thác Vô Cực mới nhớ tới quả thực có một lần Giang Phong đã làm từ phía trước, lại còn đem dịch thể để lại trong cơ thể hấn.

“Nói như vậy, hình như là...” Hấn có chút hoảng thần, cảm giác kinh hách khi nghe mình mang thai vẫn chưa trở lại bình thường.

Giang Phong hài lòng ôm lấy hấn, ” Vô Cực, ta thật cao hứng... Trong bụng của người có con của chúng ta...” hấn sờ lên bụng Bạt Thác Vô Cực, tâm tình sục sôi.

Lần mang thai trước của Vô Cực hấn không thể bồi bên cạnh, lúc này đây hấn muốn tham gia vào toàn bộ quá trình Vô Cực mang thai, chiều cổ hấn, làm cho hấn thả lỏng cả thể xác lẫn tinh thần mà an dưỡng.

“Giang Phong... Người muốn ta đem hài tử này sinh hạ?”

“Đương nhiên...” Đột nhiên, hắn có chút chần chờ hỏi: “Hay là người không chịu sinh hài tử?”

” Không phải chuyện này, nó là một sinh mệnh. chỉ là... ta cũng hơn ba mươi tuổi, thời kì mang thai tốt nhất đã qua từ lâu “

” Vô Cực đừng sợ, có ta ở đây.”

Bạt Thác Vô Cực chậm rãi gạt đầu, cảm giác vui sướng khi có thai dần dần tràn ngập trong lòng hắn.

Hắn cùng Giang Phong có nhà cửa, hai người lưỡng tình tương duyệt, lại còn có một cục cưng đang dần dần hình thành...

Giống như mười lăm năm trước hoài thai Thứ Cô, nôn tương đối không rõ, chỉ là khi ăn thức ăn đầy mỡ thì bụng sẽ không khỏe, đại khái là Bạt Thác Vô Cực là người mang thai nhưng vẫn chưa gặp phải khổ sở đến lần qua lần lại.

Chỉ là Giang Phong yêu thương cùng khẩn trương, chỉ cần hắn cầm tới vật gì có vẻ nặng, Giang Phong liền giành lấy, nhiều lần lải nhải dặn dò hắn cái gì được phép làm còn cái gì không được phép làm.

Hắn luôn nói với Bạt Thác Vô Cực: ” Vô Cực, người chỉ cần ngoan ngoãn nằm trên giường, an tâm nghỉ ngơi, mọi chuyện lớn nhỏ trong biệt viện một mình ta làm là được, tuổi hoa các loại người cũng đừng quản, cục cưng trong bụng quan trọng hơn”

Nghe vậy hắn bất đắc dĩ nói: “Nếu cứ phải nằm như vậy, đầu khớp xương ta đều lười nhác”

” Đầu khớp xương lười nhác so với hài tử vẫn không quan trọng bằng”

“Giang Phong!”

“Hảo hảo hảo, người đừng tức giận, đừng tức giận, nếu như người muốn làm cái gì nói với ta một tiếng trước, được không?”

” Lúc trước hoài Thứ Cô, Thanh nhi bồi bên người ta cũng không khẩn trương lải nhải như người vậy”

” Người là người quan trọng nhất trong lòng ta mà, hơn nữa tiểu quý trong bụng này cũng là của ta”, Hắn vừa nói cánh mũi vừa héch lên đầy kiêu ngạo.

Bạt Thác Vô Cực chịu không nổi lườm hắn một cái, “Thê tử người đâu? Hài tử người đâu?”

Hắn lúng túng nói: “Ách... Ta có một hài tử nhưng cũng không phải là ta thân sinh”.

=== Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Bạt Thác Vô Cực chịu không nổi lườm hắn một cái, “Thê tử người đâu? Hài tử người đâu?”

Hắn lúng túng nói: “Ách... Ta có một hài tử nhưng cũng không phải là ta thân sinh”

Bạt Thác Vô Cực khó hiểu.

” Đứa nhỏ kia là do thê tử của ta trước khi xuất giá đã hoài hạ”.

Giang Dục chỉ là đứa con trên danh nghĩa của hắn. Lúc đó thê tử mới gả cho hắn không lâu đột nhiên truyền ra tin vui, Giang Phong cảm thấy phi thường kinh ngạc, hắn quả thật có chạm qua thê tử, nhưng chỉ có vài lần, hắn sẽ không đem dịch thể để lại trong cơ thể nữ tử mà hắn không có hứng thú, thê tử báo tin vui làm cho hắn hết sức kinh ngạc.

Hơn nữa đứa nhỏ sinh ra trước thời hạn những hai tháng, điều này làm cho hắn càng xác định đứa nhỏ kia không phải là con ruột của hắn. Nhưng hắn không nói gì, cũng không giáp mặt chất vấn thê tử, tuy biểu hiện bên ngoài là gió êm sóng lặng kỳ thật bên dưới là sóng cuộn biển ngầm.

Hắn đối với Giang Dục phi thường lãnh đạm, không hề chủ động quan tâm đến nó, đối với thê tử cũng như thế, có lẽ là thê tử chịu không nổi hắn lạnh nhạt, buồn bực không vui, một năm trước bệnh tình trở nặng mà buông tay nhân thế.

Hắn cũng vì quốc sự nặng nề nhiều năm chinh chiến mà ít về nhà. Trong trí nhớ của hắn, mấy ngày trước khi thê tử bệnh tình nguy kịch hắn còn vội vàng tiêu diệt tiểu quốc lân cận, khi đó Giang Dục giục ngựa tới quân doanh quỳ xuống khẩn cầu hắn về nhà một chuyến, nói thê tử ở trên giường không ngừng gọi tên của hắn, nhưng hắn không để ý tới mà chỉ lệnh cho Giang Dục về nhà, thuận miệng bịa chuyện từ từ sẽ hồi phủ.

Chinh chiến chấm dứt, khi hắn hồi phủ đối mặt chính là ánh mắt phẫn hận của Giang Dục, nó rộng to hắn là kẻ lừa đảo!

Sau đó hắn lại càng ít trở về phủ, cho dù trở về cũng rất ít cùng Giang Dục gặp mặt, quan hệ phụ tử của bọn họ đến bây giờ vẫn còn căng thẳng.

“Ý của ngươi là. Hắn không phải hài tử của ngươi?”

“Ân.” Giang Phong hào phóng thừa nhận.

“Cho nên, Thứ Cô là hài tử thứ nhất của ta, mà nó...” Tầm mắt hắn dịu dàng rơi trên bụng Bạt Thác Vô Cực, “Là con thứ hai của ta, bất luận là nam hay là nữ, ta đều thương nó.”

.
. .

Ngày chậm rãi trôi qua, bụng Bạt Thác Vô Cực cũng dần dần to lên.

Ngày hôm đó Giang Phong lần thứ hai xuất môn mua đồ ăn, vừa mới bước vào bên trong chợ, liền thấy trên tường dán đầy những bức họa bố cáo truy nã hắn cùng Vô Cực, dân chúng sôi nổi vây quanh bờ tường chỉ trỏ.

May mắn hôm nay hắn dịch dung nên không có người nhận ra dáng vẻ của hắn.

Hắn ung dung thản nhiên tới gần, bình tĩnh nhìn tờ bố cáo.

[Tướng quân Giang Phong cùng hoàng đế mất nước Bạt Thác Vô Cực bỏ trốn, cấp bách truy tra, nếu dân chúng có thấy hai người, khẩn thiết lập tức báo quan, khen thưởng mười hai hoàng kim]

Mười hai hoàng kim đối với đại quan cùng phú thương mà nói bất quá chỉ là chín trâu mất sợi lông, không đáng kể, mất đi cũng không đủ để nhíu mày, nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói mười hai hoàng kim cho dù bọn họ cố gắng một năm cũng không nhất định được nhiều như vậy.

Vì giải thưởng khổng lồ nên mỗi người đều nóng lòng muốn thử vận.

Giang Phong thông thả rời khỏi đám người, vẻ mặt bắt đầu ngưng trọng.

Hắn vốn tưởng rằng qua lâu như vậy mà trong hoàng cung còn chưa có động tĩnh thì có thể là Hoàng Thượng đối với sự mạo phạm của hắn lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt, thế nhưng đúng là việc gì nên tới sẽ tới.

Trước khi biết được Vô Cực mang thai, hắn tính toán tạm thời ở kinh thành trốn một hồi, qua thời gian mọi chuyện lắng xuống hắn sẽ trở lại phủ đem Thứ Cô mang về, sau đó ba người trốn đi thật xa, rời khỏi chỗ thị phi này.

Chẳng qua là... Vô Cực hiện tại đã có thai hơn một tháng, không nên đi đường mệt nhọc, chỉ có thể ở kinh thành tiếp tục đợi.

Xem ra từ nay về sau hắn càng phải thêm chú ý hành tung của mình.

Một lần mua sắm nguyên liệu đủ để chống đỡ một thời gian, Giang Phong gia tăng cước bộ quay về biệt viện, nội tâm bắt đầu có chút lo lắng cho Bạt Thác Vô Cực đang đợi ở nhà một mình.

Trong nhà dường như không có gì khác thường, Giang Phong nhẹ nhàng thở ra, buông tất cả vật liệu trực tiếp đi vào bên cạnh hồ nước trước phòng, tìm người trong lòng hần.

Bạt Thác Vô Cực đang sờ bụng ngóng nhìn hồ nước, nhìn lại bụng đã có chút to.

Giang Phong đến gần, từ sau lưng ôm lấy hần.” Vô Cực, người muốn chèo thuyền không?”

“Ân?” Hần nâng mi.”Làm sao có thuyền hoa?”

” Vài ngày trước ta mệnh thợ mộc giúp ta làm, bắt quá chỉ là thuyền nhỏ, muốn thuyền hoa sao?”

Bạt Thác Vô Cực ngạc nhiên, thật ra việc nhàn nhã chèo thuyền hần chưa từng làm qua, bắt quá hần thường nhìn người khác làm, mỗi năm một lần trong tết Đoan Ngọ.

Nghĩ nghĩ, hần đột nhiên muốn thử, vì thể liền gật đầu.

Giang Phong dắt tay hần, đi đến phía bên phải, quả nhiên bên hồ đậu một con thuyền con, hai người một trước một sau lên thuyền, khi mới vừa bước vào thân thuyền kịch liệt lay động, Bạt Thác Vô Cực kéo vạt áo Giang Phong liên tiếp kinh hô.

Coi bộ dáng ngạc nhiên của hần Giang Phong không ngừng bật cười.

Chờ thân thuyền dần dần ổn, Giang Phong lấy cây sào dài, thuyền con lúc này thông thả rời xa bờ, hướng trung tâm hồ nước di chuyển.

” Phía dưới có cá sao?”

” Có, ta tìm người thả thiết nhiều vào trong, mới vừa thả vào thì vẫn còn nho nhỏ, hiện tại có thể đều đã thành cá lớn đi? Nói không chừng còn sinh sôi nảy nở sinh rất nhiều cá nhỏ ni!”

Bạt Thác Vô Cực ghé vào mép thuyền, tò mò nhìn dưới hồ. “Nếu hiện tại một bên câu cá một bên chèo thuyền, hần là chuyện phi thường thích ý đi?”

Đột nhiên Bạt Thác Vô Cực trông thấy một con cá thẩn nhiên bơi qua trước mắt hần, hần quơ tay trong nước chụp tới, lại không chụp được, ngược lại làm hại thân thuyền liên tiếp lay động.

=== Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

“Phía dưới có cá sao?”

“Có, ta tìm người thả thiết nhiều vào trong, mới vừa thả vào thì vẫn còn nho nhỏ, hiện tại có lẽ đều đã thành cá lớn rồi? Nói không chừng còn sinh sôi nảy nở sinh rất nhiều cá nhỏ ni!”

Bạt Thác Vô Cực ghé vào mép thuyền, tò mò nhìn dưới hồ. “Nếu hiện tại một bên câu cá một bên chèo thuyền, hần là chuyện phi thường thích ý phải không?”

Đột nhiên Bạt Thác Vô Cực trông thấy một con cá thẩn nhiên bơi qua trước mắt, hần quơ tay trong nước chụp tới, lại không chụp được, ngược lại làm hại thân thuyền liên tiếp lay động.

“Vô Cực chúng nó ở sâu trong đáy hồ, người như thế bắt không được đâu.”

“Là như thế này a.” Hần ngồi xếp bằng xuống, ngửa đầu nhìn khoảng không mây trắng bồng bềnh,” Giang Phong, người không cảm thấy, cuộc sống như thế này có chút không chân thật sao?”

Hần không đợi Giang Phong trả lời lại tiếp tục nói.” Khi bình tĩnh, trong nháy mắt sẽ biến mất”.

” Vô Cực, vậy người thích cuộc sống như thế này không?”

“Ân, thích. Nhưng cứ có cảm giác cuộc sống như thế này chỉ là giả tạo...” Hần không thể nói rõ hần cảm thấy quái dị chỗ nào, chỉ là theo trực giác cho rằng cuộc sống nhàn nhã như thế này sẽ không kéo dài được bao lâu.

“Sẽ không. Sẽ không.” Giang Phong đem mái chèo cố định ở một bên rồi sau đó ôm lấy Bạt Thác Vô Cực, dùng sức giống như muốn vượt lên nội tâm đang bất an cực kỳ của hắn.

Giang Phong dùng lực quá lớn, làm đầu vai hắn ầm ầm đau “Giang Phong, người lộng đầu ta”

Giang Phong vội vã buông ra “Vô Cực, thực xin lỗi.”

Bạt Thác Vô Cực lắc đầu, “Không có việc gì.” Hắn sờ hai má Giang Phong, thấy sắc mặt Giang Phong hình như cũng không được bình thường liền hỏi: “Có tâm sự?”

Giang Phong lắc đầu, không muốn để cho hắn bận tâm lo nghĩ, đem mặt dựa vào bờ vai của hắn “Vô Cực, để ta dựa vào một chút...”

Cuộc sống bình tĩnh an ổn trôi qua không được bao lâu, Giang Phong cùng Bạt Thác Vô Cực lại cãi nhau Nguyên nhân vì sao?

Nguyên lai là Bạt Thác Vô Cực đã lâu vẫn không gặp được Bạt Thác Thứ Cô, hắn rất nhớ nó, hắn cầu xin Giang Phong dẫn hắn đi gặp Cô nhi, thế nhưng Giang Phong lại một mực kiên quyết từ chối.

Hắn vì chuyện này làm cho Giang Phong ớn lạnh hết ba ngày. Hôm nay hắn thừa dịp Giang Phong xuất môn trốn đi ra ngoài.

Hắn cũng không tin, kinh thành thế này hắn tìm không được Cô nhi.

Lúc đầu hắn tràn đầy tự tin đi dạo nửa ngày trong kinh thành, nhưng càng về sau càng nhận không được hoang mang, người qua đường còn không ngừng chỉ trỏ hắn.

Bạt Thác Vô Cực không rõ mình rốt cuộc quái dị ở chỗ nào? Vì sao mỗi người đều dùng vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn hưng phấn nhìn hắn?

Vì tránh né tầm mắt của người qua đường, hắn trốn vào bên trong ngõ hẻm.

Theo bản năng, hắn cho rằng hình như mình không nên chạy ra khỏi cửa, hiện tại rơi vào tình cảnh quay về nhà cũng không được. Ánh mắt những người đó làm cho hắn cảm thấy không thoải mái.

Ở trong tối một khắc sau, hắn muốn đi ra, nhưng lại sợ sau khi rời khỏi đây lại phải gặp ánh mắt kỳ quái của những người đó.

Nếu trước kia vô công hắn không bị Giang Phong phong bế, hắn còn có thể thoải mái giải quyết khốn cảnh trước mắt, nhưng hiện tại hắn không thể dùng đến vũ lực, chỉ có thể giống như con cá nằm trên thớt mặc cho người chặt chém.

“Vì sao muốn chạy ra ngoài?”

Thanh âm lạnh run từ phía sau truyền đến làm Bạt Thác Vô Cực lập tức quay đầu lại, là Giang Phong.

Biểu tình trên mặt hắn tuyệt không thể nói là ôn hòa, ngược lại còn có chút phẫn nộ.

“Ta.”

” Người có biết bên ngoài rất nguy hiểm hay không?” Hắn đến gần, tức giận tận trời nắm chặt cánh tay của Bạt Thác Vô Cực.

Bạt Thác Vô Cực không rõ vì sao Giang Phong lại sinh khí như thế? Hắn bắt quá chỉ là giấu diếm xuất môn một chuyến mà thôi.” Ta muốn gặp cô nhi”

” Ta không phải đã nói với người nó đang ở chỗ rất an toàn sao? Người không cần lo lắng!”

Nghe giọng điệu của hắn, Bạt Thác Vô Cực cũng tức giận “Vì phải đưa nó đến một chỗ hoàn toàn xa lạ? Lê nào nơi chúng ta đang ở không an toàn sao?”

“Vô Cực, ta không phải có ý này...”

“Người mỗi lần đều làm như vậy, luôn tự quyết định mà không cần quan tâm đến ý nguyện của người khác, người có hỏi qua cảm thụ của ta hay không? Người có hỏi qua ý kiến của ta hay không?” Càng nói tức giận trong đầu càng cuộn trào mãnh liệt, hấn giật tay khỏi sự khống chế của Giang Phong.

Thấy hấn tức giận Giang Phong cũng không thể làm gì khác hơn là phóng nhẹ thanh âm. ” Ngoan, cùng ta trở về đi, ta đem Thứ Cô đưa tới một nơi an toàn, nó không có việc gì đâu”. Giang Phong lại chế trụ cánh tay hấn.

“Người thật là thần nhiên, mau buông!” Hấn lại giằng tay ra, “Ta muốn đi tìm Cô nhi, ta làm sao có thể để nó chịu khổ một mình? Nó cần ta, từ nhỏ đến lớn, những thứ nó muốn ta chưa cho nó được trọn vẹn, hiện giờ gánh nặng này ép tới mức ta thở không nổi, từ nay về sau, ta sẽ ở cùng với nó, ta sẽ cho Cô nhi hết thấy những gì nó muốn...”

Chỉ nghĩ đến Bạt Thác Thứ Cô đang ở nơi nào đó chịu khổ, Bạt Thác Vô Cực không cách nào an tâm.

“Vô Cực, người đừng nóng vội, chẳng lẽ ta hại nó hay sao? Nó là hài tử của người, nhưng nó cũng là...”

“Cha! Người như thế nào ở trong này?” Thanh âm xa xa đánh gãy lời nói kế tiếp của Giang Phong

Giang Phong cùng Bạt Thác Vô Cực cùng nhìn ra đầu hẻm, bên ngoài có hai gã thiếu niên, thiếu niên mới vừa rồi lên tiếng thì Bạt Thác Vô Cực không biết, nhưng người còn lại đúng thật là Cô nhi mà hấn ngày đêm mong nhớ.

Hấn trừng lớn mắt, không dám tin tưởng, thân thể run rẩy từng bước một tới gần Bạt Thác Thứ Cô, “Cô nhi.”

“Phụ vương.” Bạt Thác Thứ Cô cũng thực kinh ngạc, trừ bỏ kinh ngạc trên mặt còn có vui mừng.

Đột nhiên Giang Phong nắm lấy Bạt Thác Vô Cực, thả người một cái, rất nhanh đưa hấn ly khai con hẻm, sợ hai người đuổi theo, càng tăng tốc độ chạy về biệt viện.

Nháy mắt bọn họ đã hạ xuống biệt viện.

Bạt Thác Vô Cực hét lên “Buông!” Hấn xoay người tát Giang Phong một cái.

[Ba!] Nháy mắt trên mặt Giang Phong nổi lên năm dấu ngón tay.

Bạt Thác Vô Cực phần hận đến run rẩy “Người dựa vào cái gì. Dựa vào cái gì tự tiện đem ta mang đi?”

“Nơi đó không thể ở lâu”. Giang Phong bình tĩnh nói.

“Người. Người.” Thân thể hấn không ngừng run rẩy như cũ ngón tay chỉ ra phía ngoài “Người rút khỏi tầm mắt của ta! Ta không muốn thấy người!”

Hấn không thể tha thứ cho Giang Phong, hấn mong nhớ bao lâu, suy nghĩ bao lâu, thật vất vả mới gặp được Cô nhi, nhưng Giang Phong lại chia cắt bọn họ.

“Vô “

Hấn trừng hấn, “Người không đi? Ta đi!” Nói xong phất tay áo, đi vào phòng đóng sầm cửa lại.

Hấn đứng sau cánh cửa nắm chặt nắm tay.

Giang Phong, người đừng khiến ta thương tâm. Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Chiến tranh lạnh duy trì liên tục mà sự mong nhớ của Bạt Thác Vô Cực đối với Bạt Thác Thứ Cô cũng tăng lên từng ngày, hấn muốn gặp Thứ Cô, muốn đến diện rồi!

Cô nhi từ nhỏ là một hài tử hiểu chuyện chưa từng khiến hần lo lắng nhiều, nó rất thân thiết với hần, thường xuyên tại lúc hần mệt mỏi giúp hần đảm vai thư giải áp lực.

Giống như ngày đó theo như lời hần nói, từ nhỏ đến lớn hần chưa từng cho Cô nhi thứ gì được trọn vẹn, duy nhất một lần Cô nhi năn nỉ hần dạy khinh công, nó nói nó thích cảm giác bay trên bầu trời, hần đồng ý, quốc sự nặng nề cũng vẫn bớt chút thời giờ dạy nó.

Giang Phong căn bản không biết Cô nhi đối hần có bao nhiêu quan trọng!

Bạt Thác Vô Cực đem bản thân nhốt trong phòng, không ra cửa, không tiếng động coi như kháng nghị.

Mà Giang Phong chỉ có thể bất đắc dĩ lại bất đắc dĩ, chỉ biết rằng hần đang nổi nóng. Vừa lúc nguyên liệu nấu ăn cũng không còn nhiều liền dự định xuất môn một chuyến, nghĩ thầm, chờ đến khi hần trở về, tức giận của Bạt Thác Vô Cực sẽ tiêu hơn phân nửa. Đến lúc đó sẽ hảo hảo cùng hần nói chuyện.

Không thông báo với Bạt Thác Vô Cực nhốt tại bên trong phòng một tiếng, hần yên lặng ly khai biệt viện.

Mà Bạt Thác Vô Cực đợi bên trong phòng nghĩ trái nghĩ phải, cho rằng đã đến lúc phải hảo hảo cùng Giang Phong nói chuyện về nơi ở Cô nhi sau này, sau khi hạ quyết định, hần đẩy cửa phòng đi ra.

“Giang Phong... Giang Phong ” Tại biệt viện không lớn hần đi đi lại lại qua vài lần, nhưng vẫn tìm không được Giang Phong.

Đi đâu rồi? Xuất môn sao?

Trong lòng sững sốt, bỗng nhiên nghĩ đây là một cơ hội tốt, hôm qua tình cờ gặp Cô nhi nhưng không nói được mấy câu, hiện tại Giang Phong vừa lúc đi vắng, cho hần cơ hội gặp Cô nhi.

Không suy nghĩ nhiều, hần lập tức ly khai biệt viện, đi đến chỗ hôm qua gặp được Bạt Thác Thứ Cô.

Đi đi, trong mơ hồ, hần phát hiện bốn phía có chút khác thường nhưng không thể nói rõ, sau khi đi một đoạn đường, mới giật mình phát giác có người đi theo phía sau hần, hần vội vã quay đầu, sau gáy lại bị người gõ một cái, còn chưa nhìn rõ chân diện mục người nọ, hần đã rơi vào trong bóng tối.

Lo lắng tỉnh lại, xông vào mũi chính là mùi tanh tươi, hần định nhàn, mới phát hiện mình bị nhốt tại nhà lao.

Bạt Thác Vô Cực kinh ngạc, hần vội vã đứng dậy, nắm song tù không ngừng hướng đầu ra ngoài nhìn xung quanh.

Tại sao hần bị bắt tới nơi này? Ai bắt hần tới? Có mục đích gì? ! Ngực hần loạn thành một đoàn, trong đầu tất cả đều là nghi vấn.

Ngực tốt vừa thấy hần tỉnh lại, lạnh lẽo liếc nhìn hần một cái nói:” Cơm nước đã bày ở bên trong, đói bụng cũng nhanh ăn, đợi lát nữa hoàng thượng muốn tới tự mình thẩm vấn ngươi”.

Hần cúi đầu, quả thực thấy một chén nhỏ, bên trong chỉ có mấy thứ rau xanh, mà cơm trắng rất ít. Nghi hoặc trong đầu không có lời giải đáp, mặc dù bụng đói hần cũng không muốn ăn, không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi: “Xin lỗi... Các người không phải bắt sai người?”

Lúc này ngực tốt đến gần hần,” Ngươi là hoàng đế Huyền Vũ quốc tiền triều Bạt Thác Vô Cực?”

“... Đúng”

“Vậy không sai .” Ngực tốt ném cho hần câu này, xoay người ngồi trên chỗ của gã, nhàn hạ thoải mái tiếp tục uống rượu ngon.

Bạt Thác Vô Cực vẫn hiểu lơ mơ, vẫn còn chưa thể minh bạch.

Cơm nước lạnh lẽo bị hần bỏ một bên, tâm tình hoảng loạn theo thời gian dần dần hoãn hạ, trái lại bắt đầu lo lắng Giang Phong về nhà không gặp được người, khẳng định lo lắng cực kỳ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Khách lạ!

Ngoài nhà tù truyền tới âm hưởng, ngực tốt bên ngoài vừa thấy người, thần tình kinh hoảng, vội vàng quỳ xuống dập đầu la lớn “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn, vạn tuế!”

Tiến nhập nhà giam chỉ có một mình ‘hắn’, hai tay hắn chấp phía sau hông, nhìn chòng chọc ngực tốt phía trước lạnh nhạt nói: “Đứng dậy”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

“Hắn đã tỉnh chưa?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã tỉnh lại”.

“Phải không.” Hắn quay đầu liếc một cái nhìn thấy Bạt Thác Vô Cực thì câu môi tà mị cười: “Người chính là Bạt Thác Vô Cực?” Đăng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 43“HẮN ĐÃ TỈNH CHƯA?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã tỉnh lại”.

“Phải không.” Hắn quay đầu liếc một cái, nhìn thấy Bạt Thác Vô Cực thì câu môi tà mị cười: “Người chính là Bạt Thác Vô Cực?”

Bạt Thác Vô Cực lãnh đạm nhìn lại, “Phải”

“Chắc chắn, bộ dạng rất không tệ...” Hắn hơi hơi cười khẽ.

“Vì sao bắt ta tới đây?” Bạt Thác Vô Cực không để ý tới dấy mắt người nọ đầy giễu cợt, như cũ lãnh đạm hỏi.

” Bắt?” Hắn lắc đầu, “Đây cũng không phải là bắt. Nơi này vốn chính là nơi người nên tới, trăm chỉ là thỉnh người ‘mang’ người trở về thôi.”

“Người bịa đặt”

” Là thật, chẳng lẽ Giang ái khanh của trăm không nói với người sao?” Biểu hiện của hắn kinh ngạc cực kỳ.

“Nói cái gì?”

Hắn giống như nghi ngờ nói: “Trăm rõ ràng có nhắc nhở ái khanh khi tiêu diệt Huyền Vũ quốc đừng quên đem đầu Mẫn Đức vương trở về”.

Bạt Thác Vô Cực trong lòng kinh ngạc, nhưng lại không nói một lời, chỉ lãnh đạm nhìn hắn.

“Coi thần sắc người khiếp sợ đến nói không ra lời, thế nào, ái khanh của trăm quả thật không nói cho người?” Trên mặt hắn cười đến thoải mái, nhưng trong mắt không có nửa phân tiếu ý.

Bạt Thác Vô Cực đã sáng tỏ.

Rốt cục hiểu rõ vì sao Giang Phong đưa hắn mang về nhưng không đem hắn giao cho hoàng đế Viêm Di quốc, vì sao Giang Phong luôn nói bên ngoài nguy hiểm không cho phép hắn xuất môn, vì sao Giang Phong muốn đem Bạt Thác Thứ Cô an trí tại nơi khác... Nguyên lai tất cả đều là bởi vì Giang Phong kháng chỉ.

Giang Phong không phụng mệnh hoàng đế Viêm Di quốc giết hắn. Trái lại mang theo hắn cùng nhau chạy trốn. Đây đều là bởi vì Giang Phong muốn cùng hắn một chỗ.

Trong lòng Bạt Thác Vô Cực tràn ngập hối hận, sớm biết như vậy, hắn thật không nên làm cho Giang Phong tức giận, lại càng không nên làm Giang Phong phải lo lắng cho hắn...

Xin lỗi... Giang Phong, xin lỗi...

“Nói! Giang Phong ở nơi nào?”

“Người tìm hắn để làm gì?” Bạt Thác Vô Cực cảnh giác hỏi.

“Để làm gì?” Hoàng đế cười nhạt. “Hắn mang trên người tội danh kháng chỉ, ngươi cho rằng sẽ có chuyện gì?”

Kháng chỉ... Đây chính là chém đầu!

“Ngươi muốn giết hắn?”

“Làm sai chuyện, nên nhận lấy. Giang Phong ở nơi nào?”

Bạt Thác Vô Cực quay mặt đi..., “Ta không biết.”

Không thể cung khai ra Giang Phong, quyết không thể! Giang Phong vì hắn kháng chỉ, còn hắn có thể vì Giang Phong làm cái gì đây? Giang Phong vì hắn trả giá rất nhiều, còn hắn có thể vì Giang Phong trả giá cái gì?

Hoàng đế lần thứ hai cười nhạt, “Không biết?” Hắn hô to, “Người đâu, đem hắn trói lại!”

“Vâng”. Ngục tốt vừa nghe hoàng thượng ra lệnh, không dám chậm trễ, cầm cái chìa khóa mở cửa nhà lao, thô lỗ đem Bạt Thác Vô Cực từ nhà lao kéo ra, sau đó mang lên đài khảo vấn, dùng xích sắt trói hai cổ tay hắn cố định lên tường, vô pháp giãy giụa.

Ngục tốt sức mạnh phi thường, trên đường bắt luận hắn giãy dựa thế nào vẫn vô pháp thoát khỏi, đành phải cam chịu số phận, tùy ý ngục tốt.

Bị cố định trên tường hắn ngẩng đầu lãnh ngạo nhìn hoàng đế, đáy mắt chưa hề tỏ ra sợ hãi.

Hoàng đế nhìn thấy vẻ cao ngạo của hắn, cười nhạt: “Không tệ! Ánh mắt này ta thích. Chỉ sợ... sau khi khảo vấn, biểu tình của ngươi còn có thể như lúc ban đầu hay không? Ha ha ha...” Hoàng đế ngửa đầu cười to.

Lập tức hoàng đế ngừng cười, giở roi treo trên tường xuống, hươ hươ trước mắt hắn, “Trẫm hỏi lại ngươi một lần, Giang Phong ở đâu?”

Bạt Thác Vô Cực mặt lạnh, gần từng chữ: “Biết, cũng, không, nói!”

“Tốt! Phi thường tốt!”

Hoàng đế vung roi lên, một nhát đánh xuống trên người Bạt Thác Vô Cực, hắn đau đến nhú mi, nhưng không rên một tiếng.

Động tác của hoàng đế cố ý thả chậm, từng roi nặng nề mà hung mãnh lần lượt đánh vào thân thể Bạt Thác Vô Cực, vải vóc bị roi đánh nứt ra, y phục rách làm lộ ra da thịt, bên trên từng đạo hồng ngân, có lần roi thậm chí chảy ra máu tươi.

Ngừng một lát hoàng đế lại hỏi: “Nói, Giang Phong ở đâu?”

Hắn cắn chặt răng, không chịu mở miệng.

“Không nói lời nào, là tỏ ý muốn tiếp tục bị đánh?”

Bạt Thác Vô Cực trừng hắn.

” Coi, ngươi đây là biểu tình gì? Nếu không muốn chịu tội vậy nói ra chỗ Giang Phong, như vậy không phải tha ngươi một mạng sao?”

Bạt Thác Vô Cực mở miệng, cười nhạt: “Không có khả năng! Muốn ta phản bội Giang Phong, vậy không bằng ngươi đánh chết ta đi!”

Hoàng đế cười to, “Ha ha... Chủ ý không tệ, ngươi cho rằng mạng của ngươi có thể có bao nhiêu giá trị, nếu trẫm không phải muốn ngươi cung ra tin tức Giang Phong, trẫm đã sớm muốn một đao diệt ngươi, còn cho phép ngươi tại đây dương oai sao?” Hắn dương tay đánh Bạt Thác Vô Cực thêm mười roi.

Đối mặt với cơn mưa roi giáng xuống, hắn chỉ có thể cắn răng yên lặng tiếp nhận.

Giang Phong... Hắn không thể hại Giang Phong chết.

Đột nhiên bụng truyền đến từng đợt đau đớn, Bạt Thác Vô Cực có chút hoảng hốt.

Hoàng đế bị sự ngoan cố của hắn chọc giận xuống tay không khỏi càng lúc càng nặng, chẳng qua là tay hắn đánh đến đâu vẫn không có nghe Bạt Thác Vô Cực kêu rên nửa câu, hoàng đế giận dữ vút roi, “Người tới, đưa hắn kéo quay về nhà lao, trẫm đánh một mẻ, ngày mai lại đến! “

Nói xong hắn cầm giận phát tay áo rời đi. Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Giang Phong... Hắn không thể hại Giang Phong chết.

Đột nhiên bụng truyền đến từng đợt đau đớn, Bạt Thác Vô Cực có chút hoảng hốt.

Hoàng đế bị sự ngoan cố của hắn chọc giận xuống tay không khỏi càng lúc càng nặng, chẳng qua là tay hắn đánh đến đâu vẫn không có nghe Bạt Thác Vô Cực kêu rên nửa câu, hoàng đế giận dữ vút roi, “Người tới, đưa hắn kéo quay về nhà lao, trẫm đánh một mẻ, ngày mai lại đến! “

Nói xong hắn cầm giận phát tay áo rời đi.

Bạt Thác Vô Cực bị mang về nhà giam, che bụng té trên mặt đất, mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra.

Đau quá. Đau quá.

Đứa nhỏ, đứa nhỏ của hắn...

Hắn nhắm mắt, chân tay luống cuống, chỉ có thể ở trong lòng không ngừng nói chuyện với cực cực chưa thành hình trong bụng: Xin lỗi... Xin lỗi đã làm con chịu đau, ngoan một chút... Đừng sợ, ở trong bụng hảo hảo đợi, rất nhanh, rất nhanh sẽ trôi qua... Cho nên xin con ở trong bụng đợi, không nên hiếu kỳ thế giới bên ngoài...

Như là nghe lời hắn nói, đau đớn trong bụng dần dần hòa hoãn xuống, khắp cả người Bạt Thác Vô Cực đều là vết roi, hắn nằm xụi lơ trên mặt đất bẩn, thở dốc gấp gấp cũng chậm chậm dịu đi.

Cảm tạ con...bảo bảo. Hắn cười yếu ớt.

...

Về phần Giang Phong, trở lại biệt viện nhìn không thấy thân ảnh của Bạt Thác Vô Cực, sau khi lo lắng tại biệt viện tìm mấy lần cũng vẫn như cũ tìm không được, hắn nghĩ thậm chí thể thừa dịp hắn xuất môn thì Bạt Thác Vô Cực chạy ra đi tìm Bạt Thác Thứ Cô, bởi vậy hắn không dám nghỉ ngơi lập tức chạy ra khỏi biệt viện.

Chỉ là không biết làm sao mà hắn ở trong kinh thành đi tìm vài lần, thậm chí quay về Giang phủ cũng không tìm được Bạt Thác Vô Cực. Cuối cùng hắn trở lại khu chợ náo nhiệt.

Lúc này may mà bức họa phạm nhân quan nha dán mấy ngày trước đây đã bị kéo xuống, thay vào đó là lệnh truy nã mới đang được dán lên.

Quần chúng một bên vây xem yết thị hiệu kỳ hỏi: “Đại nhân a, thế nào chỉ còn một vị? Mấy ngày hôm trước không phải nói có hai vị sao?”

Quan nha thủ bộ nói: “Một tên trong đó hôm nay chúng ta đã bắt quy án, hiện tại do chính hoàng thượng tự mình thẩm vấn ni!”

Vừa nói ra đại danh hoàng thượng mỗi người đều trợn mắt nhìn, nhất thời cãi vã thành một mảnh.

“Cái gì? ! Hoàng thượng tự mình thẩm vấn?”

“Lẽ nào lại phạm nhân không nhỏ?”

“Trời ạ... Vậy mà kinh động thánh thượng...”

Giang Phong ở một bên nghe thấy hết sức kinh hãi.

Vô Cực bị bắt đi?!

Tạm thời không bàn tới tin tức này thật hay giả, chỉ là thời gian Bạt Thác Vô Cực thất tung cùng việc dán thông cáo ăn khớp đủ để chứng minh Bạt Thác Vô Cực đã bị quan nha bắt đi.

Hắn rời khỏi đoàn người.

Nên làm cái gì bây giờ? Lén vào thiên lao cứu Vô Cực ra sao?

Không, đây không phải phương pháp tốt. Trong cung cao thủ nhiều lắm. Hắn không thể nói đến là đến nói đi là đi, chỉ sợ hắn còn chưa kịp cứu Vô Cực ra bản thân đã sa vào khốn cảnh.

Nên làm cái gì bây giờ... Đáng hận.

Giang Phong thật hận bản thân một chút phương pháp cũng không có, hoàng thượng là người thủ đoạn độc ác, thật không biết hắn sẽ làm sao đối phó với Vô Cực...

Vô Cực... Hắn lúc này nhất định đang bị giày vò đi? Giang Phong thật đau nhức, bản thân thúc thủ vô sách!

Bỗng nhiên trong lòng linh quang chợt lóe!

Không, có cách, hắn nghĩ ra cách.

Nếu người thẩm vấn là hoàng thượng, như vậy... Hắn liền đi tìm người có thể chế trụ hoàng thượng để cầu tình, biết đâu có thể cứu Vô Cực một mạng.

Ngồi mà nói không bằng đi ngay, Giang Phong lập tức thi triển khinh công một đường hướng hoàng cung bay đi.

Giang Phong không sợ bị phát hiện, nguy hiểm lên vào trong cung, hắn đánh bất tỉnh một gã thái giám, thay trang phục của hắn rồi gia tăng cước bộ đi đến tẩm cung của người nọ.

May là tẩm cung không có người khác trông nom, hắn đẩy cửa tiến vào.

Nam nhân bên trong tẩm cung thấy người xa lạ xông vào có chút hoảng sợ.

Giang Phong không để nam nhân có cơ hội mở miệng lập tức quỳ xuống. “Vi thần Giang Phong khấu kiến hoàng hậu, hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên, thiên tuế!”

“Giang Phong?” Nam nhân nhìn chăm chú, vẻ mặt của hắn có chút chần chờ, “Người là Giang Phong?”

Giang Phong đột nhiên kinh giác nhanh chóng xé diện cụ trên mặt xuống, “Vi thần gần đây bị hoàng thượng hạ lệnh truy nã, không thể lấy chân diện mục hành tẩu trên đường đành phải dịch dung”.

“Phát lệnh truy nã? Đây là chuyện gì xảy ra? Ta không nghe hoàng thượng nói qua việc này.”

“Hoàng hậu, vi thần... Có một việc thỉnh cầu hoàng hậu giúp đỡ”.

Nam nhân được xưng là hoàng hậu ôn nhu mỉm cười, “Người nói, nếu như ta có thể giúp được, tuyệt đối khuyh lực giúp đỡ. Dù sao Phong tướng quân cũng đã từng thay hoàng thượng lập công lao hiển hách, ta thay hoàng thượng giúp người cũng là việc nên làm.”

“Tạ ơn... Hoàng hậu!” Giang Phong kích động lần thứ hai dập đầu. “Thê tử của Vi thần hôm nay bị thủ hạ hoàng thượng bắt đi, hiện tại đang ở thiên lao bị giày vò, vi thần... Khẩn cầu hoàng hậu hướng Hoàng thượng cầu tình, hắn... trong bụng hắn còn có hài tử... Chịu không nổi dày vò như vậy...”

Nam nhân vội vàng đỡ Giang Phong lên, vừa rót chén nước trà vừa nói: “Phong tướng quân, trước đừng khẩn trương, ta sẽ giúp người việc này, Phong tướng quân nói cho ta biết tên cô nương kia.”

Giang Phong cúi đầu, “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, hắn... Không phải cô nương, là tên nam nhân, gọi Bạt Thác Vô Cực”.

Keng!

Chén rơi xuống đất, phát sinh tiếng vang thanh thúy.

Nam nhân thân thể cứng đờ, qua một hồi sững sờ bên trong tấm cung tĩnh mịch mới vang lên thanh âm của hắn, “Phong tướng quân là nói... Người bị nhốt tại thiên lao gọi là... Bạt Thác Vô Cực?| Thanh âm nam nhân có chút khô sấp.

“Ân, vâng”.

Nam nhân lặng im hồi lâu, lại nói: “Phong tướng quân, đối với việc này... Ta nhất định sẽ giúp!” Đăng bởi: admin

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Buổi tối, hoàng đế chiếu theo thường ngày đi tới tấm cung, bất thường ở chỗ từ khi hắn bước vào trong phòng đến bây giờ, nam nhân trầm mặc ngồi ở mép giường vẫn chưa bưng trà cho hắn, hoàng đế có chút tức giận, “Đang suy nghĩ cái gì? Ngay cả trầm vào cửa cũng không phát hiện?”

Nam nhân ngẩng đầu thờ ơ nói: “Ngươi, ngày hôm nay làm gì?”

” Trẫm làm gì còn phải hướng ngươi báo cáo hay sao?”

Nam nhân trầm mặc không đáp lời.

Hoàng đế thở dài đứng dậy đi tới mép giường đem nam nhân ôm vào trong lòng:” “Ngươi sinh khí? Trẫm không phải cố ý hung ác với ngươi, ngươi cũng biết thân là đế vương trong một ngày đêm có rất nhiều chuyện làm, lẽ nào ta phải nhất nhất báo cho ngươi ngày hôm nay làm cái gì, làm cái nào trước sao?”

Nam nhân đẩy hắn ra, đứng dậy ly khai giường, đối mặt hoàng đế, từ trên cao nhìn xuống hắn, khẽ nói:” Ngươi chỉ cần nói cho ta biết hôm nay có đúng hay không đem một người tên là Bạt Thác Vô Cực nhốt vào thiên lao?”

Hoàng đế nhìn trái nhìn phải xong nói, “Ai nói cho ngươi chuyện này? Lắm miệng! Trẫm không phạt hắn không được!”

” Ngươi chỉ nói cho ta có hoặc không có là được.”

Hoàng đế từ chối một hồi lâu mới miễn cưỡng nói:” Không sai, đích thật là có”.

” Vậy ngươi có đúng là phái tướng lĩnh công diệt Huyền Vũ quốc hay không?” Nam nhân khẩu khí nhẹ nhàng ôn nhu.

” Đúng, không sai! Trẫm đích xác làm như vậy.”

Nam nhân nghe hắn thẳng thắn trả lời, đáy mắt hiện lên thất vọng, “Vì sao... Vì sao ngươi cuối cùng vẫn không đem lời ta nói nghe vào? Ta rõ ràng muốn ngươi dừng động đến Huyền Vũ quốc...”

“Ta là đế vương, có thể nào vì tư tình nhi nữ ảnh hưởng đại sự quốc gia?”

Nam nhân vừa nghe, thở dài, “Quên đi, hiện tại nhắc lại cũng không làm nên chuyện gì. Ta chỉ cầu ngươi, thả Vô Cực ra.”

Hoàng đế không nói hai lời bác bỏ:” Không được, hắn chính là phạm nhân trọng yếu trẫm thật vất vả mới bắt được, không thể tùy ý thả, trẫm còn muốn dựa vào hắn cung ra Giang Phong ở nơi nào ni.”

Nam nhân run rẩy, “Ngươi đối hắn dùng hình sao? Ngươi, ngươi rõ ràng biết hắn là của ta... Ta...”

Hoàng đế hừ lạnh, “Của ngươi thì là thế nào? Đừng quên ngươi đã thoát khỏi Bạt Thác hoàng triều.” Hoàng đế một tay kéo nam nhân quay về trên giường “Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngươi không cần thiết phải đem tâm tư đặt ở trên người Bạt Thác Vô Cực.”

Hoàng đế cúi đầu, chiếm đoạt môi hắn. “Chúng ta lại sinh một cục cưng đi, lúc này một lần sinh hai đứa có được hay không? Chỉ là sợ người ở tuổi này rồi sinh hai đứa không biết thân thể chịu đựng được không?” Hắn từng bước cúi xuống nút buộc dưới thân nam nhân.

Nam nhân bất đắc dĩ đưa tay câu cổ hắn, lựa ý hòa theo sự nhiệt tình của hắn.

...

Vào đêm, vị đạo tanch tuổi trong thiên lao càng xưa đi không được, từng đợt vị toan thối liên tục xông vào xoang mũi của Bạt Thác Vô Cực.

Bạt Thác Vô Cực ngã vào bên trong vách nhà tù nghỉ ngơi, vết roi trên người bắt đầu chậm rãi đau, lơ đãng đụng vào làm cho hắn đau nhức đến nhăn mày.

Đối với những vết thương này, Bạt Thác Vô Cực cam tâm tình nguyện chịu đựng, đây là bằng chứng xác thực duy nhất chứng minh hắn có thể bảo hộ Giang Phong. Hắn không biết hắn sẽ tiếp tục bị nhốt tại nhà giam bao lâu, nhưng khẳng định là khoảng thời gian không ngắn, sau này còn có nhiều cực khổ hơn như vậy, ngày hôm nay số roi này chỉ là bắt đầu mà thôi, hắn không thể ngã xuống, không thể nhận thua.

Giang Phong, đây là chuyện duy nhất ta có thể làm cho người.

Khách lạ!

Lại có người đi vào.

Bạt Thác Vô Cực hé mắt muốn nhìn rõ ràng người được phái đến, chỉ là không biết làm sao một mảnh hắc ám làm cho hắn thấy không rõ.

Ngực tốt ngủ mê mệt căn bản không phát hiện có người xông vào, người đến đánh vào trên người ngực tốt một kích, làm cho hắn rơi vào trạng thái hôn mê. Người nọ lấy chìa khóa trên người ngực tốt đến gần hắn.

Hắn thấp sáng ngọn đèn cúi đầu khai khóa.

Đẩy cửa lao ra, người nọ mềm nhẹ nói với hắn:” Ta là đến thả người đi, nhanh lên một chút rời khỏi đây đi”

Nhờ tia sáng mờ tối Bạt Thác Vô Cực rốt cục nhìn thấy chân diện mục của người nọ, trong mơ hồ hắn nghĩ có chút quen thuộc, bỗng nhiên hắn kinh hãi “Hoàng huynh? !”

Nam nhân bị Bạt Thác Vô Cực gọi hoàng huynh cười khổ, “Đã lâu không có nghe người khác gọi như thế.”

Bạt Thác Vô Cực vẫn đang duy trì chấn động,” Hoàng huynh, người tại mười tám năm trước không phải đã tạ thế sao... Vì sao... Vì sao gặp người ở đây?”

Nam nhân trước mắt đúng là đại hoàng huynh của Bạt Thác Vô Cực, Bạt Thác Vô Nhược. Trong trí nhớ của Bạt Thác Vô Cực, khi tin dữ truyền ra hắn còn tại căn nhà nhỏ, hắn chỉ nghe đêm yến hội đó Vô Nhược đột nhiên té xỉu trên đại điện, sau đó không tỉnh lại.

“Trong đó có rất nhiều chuyện, chỉ sợ nói rõ một lần với người ngày đã sáng. Chính sự quan trọng hơn, người ly khai ở đây trước, tương lai nếu có cơ hội, ta cùng người nâng cốc mừng gặp mặt”. Bạt Thác Vô Nhược kéo cổ tay hắn, hướng thiên lao đi ra.

“Cước bộ mau một chút, Giang Phong đã chờ ngoài cung.”

“Giang Phong? ! Hắn thế nào...”

” Là hắn cầu xin ta cứu người ra ngoài, vừa nghe đến người bị nhốt là Vô Cực, ta có thể nào mặc kệ ngồi nhìn?” Bạt Thác Vô Nhược vừa đi vừa nói, hắn tận lực né tránh đám người tuần tra, một đường đem Bạt Thác Vô Cực mang ngoài cung. Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 46“CƯỚC BỘ MAU MỘT CHÚT, GIANG PHONG ĐÃ CHỜ NGOÀI CUNG.”

“Giang Phong? ! Hắn thế nào...”

” Là hần cầu xin ta cứu người ra ngoài, vừa nghe đến người bị nhốt là Vô Cực, ta có thể nào mặc kệ ngồi nhìn?” Bạt Thác Vô Nhược vừa đi vừa nói, hần tận lực né tránh đám người tuần tra, một đường đem Bạt Thác Vô Cực mang ngoài cung. Giang Phong... Nguyên lai Giang Phong vừa cứu hần một mạng... Bạt Thác Vô Cực trong lòng cảm động.

“Vô Cực, xin lỗi, ta tới cứu người quá muộn... để người cả người thương tích..... Xin lỗi...” Bạt Thác Vô Nhược nặng nề tự trách mình.

Hần lắc đầu, “Hoàng huynh, người nghìn vạn lần đừng nói lời xin lỗi, ngược lại ta còn phải cảm tạ người”.

Tuy rằng hần bảo Vô Nhược đừng xin lỗi, nhưng trong đầu Vô Nhược vẫn cứ hết sức day dứt.

Hần sợ phía sau sẽ có truy binh, gia tăng cước bộ đi ra ngoài cung, không đến một khắc Bạt Thác Vô Nhược đã đưa hần ra khỏi cung.

Không xa có một bóng đen, hai người bọn họ từng bước đến gần, Bạt Thác Vô Cực vừa thấy Giang Phong lập tức kinh hãi ôm lấy hần.

Thấy trên người hần toàn là vết roi, từng đạo vết thương như khảm vào tâm Giang Phong, Giang Phong cả người run rẩy, “Vô Cực... Xin lỗi... Ta không thể hảo hảo bảo hộ người...”

” Sự việc đã đi qua người đừng tự trách, ta vẫn đang hảo hảo đứng ở trước mặt người, không thiếu cánh tay nào, không phải sao?”

Vừa thấy Giang Phong ủy khuất đau đớn của hần trong nháy mắt cũng hóa thành hư ảo.

“Vô Cực, chúng ta về nhà đi, để ta hảo hảo thay người thương được”.

Bạt Thác Vô Cực gật đầu.

Giang Phong cảm thấy mỹ mãn dặt tay hần, đột nhiên Bạt Thác Vô Cực dừng lại “Giang Phong, chờ một chút.” Hần dừng lại cước bộ, hướng Bạt Thác Vô Nhược phía sau cúi rạp người cười nói: “Hoàng huynh, cảm tạ người!”

Bạt Thác Vô Nhược phát tay, “Đừng cảm tạ, đi nhanh đi!”

“Ai nói bọn họ có thể đi?” Tiếng nói trầm thấp từ chỗ tối truyền ra, ba người bất giác sửng sốt.”Người đầu đem hai người kia bắt lại!”

Tiếng bước chân rối rắm rung động mặt sàn, mười mấy tên ngự binh từ chỗ tối chạy ra vây quanh Bạt Thác Vô Cực cùng Giang Phong.

Bạt Thác Vô Nhược kinh ngạc, “Người không phải đang ngủ?”

” Người nghĩ rằng ta đoán không ra trong đầu người nghĩ gì sao?”

“Người giả bộ ngủ? !”

Hoàng đế lộ ra dáng tươi cười thắng lợi mà tự phụ.”Ta chỉ là tương kế tựu kế”.

“Người quá đáng!” Tính tình ôn hòa như hần cũng đột nhiên biến sắc đối hoàng đế rống giận!

Hoàng đế tự ngạo tất nhiên không thể chịu đựng được mất thể diện trước mặt thuộc hạ, hần giận tái mặt, “Người nói nữa, ngày mai ta lập tức xử tử bọn họ!”

Bạt Thác Vô Nhược quay mặt đi, nhin xuống.

” Đem hai người áp vào thiên lao chờ xét xử”. Nói xong kéo cổ tay Bạt Thác Vô Nhược đem hần ly khai.

Hai người bị áp nhập thiên lao, cùng một nhà lao.

“Giang Phong... Xin lỗi, không nghĩ tới liên lụy người...”

Giang Phong mỉm cười lắc đầu, cúi y bào trên người khoát vào vai hần, “Vào đêm rất lạnh, mặc nhiều một chút”.

Trên y bào vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể Giang Phong, phủ lên trên người hắn, ấm áp không chỉ thân thể mà còn có trái tim cô tịch của hắn.

“Giang Phong, chúng ta có thể bị chém đầu hay không?”

Hai người bọn họ sóng vai ngồi trên mặt đất, Giang Phong ôm hắn để đầu của hắn dựa vào trong ngực mình. “Không biết. Bất quá chúng ta đều chết, kiếp sau nhất định còn có thể cùng nhau, kiếp sau mặc kệ người là nữ hay nam ta đều có thể thật sâu, thật sâu mê luyến người”.

Kiếp sau...

Từ này chấn động thật lâu trong đầu Bạt Thác Vô Cực, mắt hắn rưng rưng liên tục gật đầu.”Hảo, hảo... Kiếp sau chúng ta cũng cùng một chỗ... Cùng cực cùng cực chưa xuất thế còn có Cô nhi, chúng ta là người một nhà...”

Nước mắt chậm rãi chảy xuống, Giang Phong thấy vậy khẽ giúp hắn lau.

“Vô Cực, vết thương còn đau không?”

Không muốn Giang Phong thay hắn quan tâm, hắn lắc đầu.”Không đau”

Giang Phong đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó bắt đầu không ngừng lục lọi trong ngực “Vô Cực, người chờ một chút, ta nhớ kỹ ta có mang được phần trị thương “. Rất nhanh sau đó hắn từ trong lòng lấy ra một được bình cần cần dục dục đem thuốc bột rắc vào vết roi sưng đỏ.

Ngô...” Đau đón truyền đến làm cho hắn phải cắn răng kiềm chế.

Trải qua hảo một phen công phu Giang Phong cuối cùng cũng đem thuốc bột rắc vào vị trí bị thương, nội tâm hắn cũng theo từng đạo vết thương mà đau nhức. Hắn dần vật.

Giang Phong trực tiếp ôm lấy Bạt Thác Vô Cực, đem mặt chôn nơi cổ hắn, tâm rất đau.

“Vô Cực... Vô Cực...” Ta nên dùng cái gì để hồi báo người, Vô Cực? Đăng bởi: admin

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Ở một nơi khác, trong cung, hoàng đế cùng Bạt Thác Vô Nhược vì chuyện mới vừa rồi mà cãi nhau.

Bạt Thác Vô Nhược nhu nhu mi tâm nỗ lực cùng hắn nói rõ lí lẽ, “Hắn là đệ đệ còn sót lại trên đời của ta, cầu người tha hắn được không?”

Bá đạo ương ngạnh hoàng đế đương nhiên không ăn chiêu này, lại một lần nữa cự tuyệt “Không tha!”

“Người. Người có thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ cho ta không? Nếu ta giết đệ đệ người, người có cảm tưởng gì? Thực sinh khí, thực thương tâm đúng không?”

Hoàng đế nhếch miệng cười nói: “Không, trăm sẽ rất vui vẻ, khi người giết người thì trăm sẽ ở một bên vỗ tay nói ‘ Nhược, người làm rất tốt ’!”

Hắn chán nản. Người này căn bản không thể dùng lễ thường để đối đãi.

Bạt Thác Vô Nhược bực mình uống chén nước, ngồi ở ghế một lúc cũng không mở miệng.

Hoàng đế đứng ở bên cạnh hắn, nhìn chăm chăm mi tâm đang nhíu chặt của hắn, một hồi lâu sau nói: “Hắn đối với người thực sự quan trọng như vậy sao?”

Bạt Thác Vô Nhược thở dài, “Duật, người không rõ. Đứa nhỏ Vô Cực này thực đáng thương, hắn vừa sinh ra liền bị bỏ vào nơi thâm sơn cùng cốc cách xa kinh thành, không được yêu thương, cô độc mà lớn lên. Đây không phải vấn đề có trọng yếu hay không mà là ta mắc nợ Vô Cực nhiều lắm, nhiều lắm, ta từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, phụ hoàng mẫu hậu đối ta quan tâm đầy đủ, ta cướp đi yêu thương phụ hoàng dành cho hắn, mà ngôi vị hoàng đế đáng lẽ phải là ta tiếp, nhưng ta lại ích kỷ trả tử đi theo người tới Viêm Di quốc, ta. Ta thật sự thiếu nợ Vô Cực.”

Càng nói trong đầu khó chịu càng nhiều, “Ta xem Giang Phong thực thương hân, thậm chí không tiếc nguy hiểm lên vào cung, chỉ vì cầu ta cứu Vô Cực một mạng, có một nam nhân thương hân như vậy, vì Vô Cực cho dù hy sinh sinh mệnh không tiếc, ta cảm thấy vui mừng thay Vô Cực. Hiện tại Vô Cực thật vất vả mới tìm được hạnh phúc thuộc về hân, người làm sao không tiếc mà phá hư bọn họ? Duật, người coi như là làm việc thiện, tha bọn họ một mạng đi?”

Hoàng Thượng không nói chuyện.

“Duật. Ta cầu xin người được không?”

Hoàng đế không hé miệng, trầm mặc rồi sau đó nói: “Mười lần.”

Hân đột nhiên phun ra câu này làm cho Bạt Thác Vô Nhược không hiểu “A?”

Hoàng đế lãnh khốc còn nói: “Một đêm mười lần, làm trao đổi.”

Bạt Thác Vô Nhược xấu hổ. Một đêm mười lần? Vậy không phải hân không cần ngủ? Vả lại cách một ngày ngủ dậy hân lại đau thắt lưng chết đi.”Chiết trung năm lần?”

“Mười lần.”

Cái gì? !

Mười lần? Chỉ sợ thực làm mười lần hân sẽ liệt ở trên giường ba ngày không xuống giường được, sợ hoàng đế lại tăng thêm, hân đành phải đầu hàng nói: “Hảo hảo, thì mười lần.”

Bỗng nhiên, hoàng đế tà tà cười, “Để trẫm làm mười lần.”

Nghe vậy, Bạt Thác Vô Nhược buồn bực trừng hân.”Ta biết!”

” Hiện tại trao đổi?”

” Chờ người thả bọn họ rồi hãy nói.”

” Hảo y theo lời người.”

Hoàng đế một phen ôm lấy Bạt Thác Vô Nhược, nhìn hân, một trận trộm cười: “Đi thôi, đi thôi, tiếp tục lạc thú ban đêm thôi.”

” Ta không phải nói chờ thả Vô Cực sao?”

” Ước định mười lần cùng chuyện này là hai chuyện khác nhau, không thể nhập một mà nói.”

” Người là kẻ xấu”

” Người không phải đã sớm biết sao”

“ ”

Bên trong tấm cung nhất thời không có âm hưởng, sau đó không lâu truyền đến thanh âm xé rách y phục.

Lúc sau nữa thanh âm mị nhân quanh quẩn khắp cung điện.

...

Cách một ngày, hai người đang cùng nhau ngủ ở phòng giam bị binh lính lôi ra khỏi thiên lao, một trước một sau mang lên đại điện.

Trong điện cũng không có đại thần hay nô bộc, ngồi phía trên long ỷ là hoàng đế cùng Bạt Thác Vô Nhược, hoàng đế khụ khụ hai tiếng, nghiêm túc đối hai người dưới điện nói :” Trẫm trải qua ‘ một đêm trường đàm ‘cùng hoàng hậu, niệm hoàng hậu cầu tình cho các người, trẫm tạm tha các người một mạng.” Dứt lời đồng thời nhìn Bạt Thác Vô Nhược bên cạnh đang đỏ mặt.

Hân nói tiếp:” Nhưng mà tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, vì để phòng bị Giang Phong, trẫm phải triệt chức tướng quân của hân”.

Nghe thấy câu này, Giang Phong trên mặt hiện lên vui mừng kéo Bạt Thác Vô Cực hướng trên điện quỳ lạy, “Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Bạt Thác Vô Cực nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào bị miễn chức mà người thực vui vẻ?”

” Trở về từ từ nói cho người.”

“Tốt lắm, trầm nói xong, các người có thể đi xuống.”

Giang Phong lại lạy “Tạ ơn Hoàng Thượng ân điển, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Sau đó hần nâng Bạt Thác Vô Cực dậy, “Vô Cực, chúng ta về nhà đi?”

Nghe thấy Giang Phong nói ra ‘ chúng ta về nhà ’ trong lòng nhất thời tràn ngập ấm áp, tựa hồ từ nhà này khiến cho lòng hần đều nóng cả lên, những tình cảm thiếu khuyết trước đây đều được Giang Phong lấp đầy.

Hần đột nhiên cảm thấy nơi mũi chua xót, không ngừng gật đầu, “Hảo, chúng ta về nhà. Về nhà.”

Nắm bàn tay dày rộng của Giang Phong, Bạt Thác Vô Cực có cảm xúc an tâm khó hiểu.

Tay hần cũng không nhỏ hơn tay Giang Phong, gầy guộc cũng không ít vết hằn, thực thô ráp mà cũng không đẹp. Giang Phong thường nói mỗi lần dặt tay hần, trong lòng vì hần mà đau.

Vốn hoàng đế nên nuông chiều từ bé, như thế nào lại có bàn tay thô ráp như một hạ nhân?

Nghe vậy, hần luôn âm thầm cười.

Từ nhỏ liền sống tự lập, làm sao có được đôi tay xinh đẹp bóng loáng đây? Trước khi gặp Thanh nhi, mặc dù trong nhà có nô bộc, nhưng không người nào đem hần để vào trong mắt, mặc kệ hần làm chuyện gì đều chính mình làm, ăn cơm hần chính mình đi bưng cơm, nếu ngày nào đó hần đi muộn, không có cơm ăn, hần không muốn đối bụng thì phải tự mình đốt củ nấu cơm điền đầy bụng.

Đôi tay thô ráp này là dấu tích của cuộc sống khổ cực cô độc trước kia. Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Sau khi bọn họ trở lại biệt viện, Bạt Thác Vô Cực vẫn chưa muốn trở về phòng nghỉ ngơi, mà cầu khẩn Giang Phong dẫn hần lên thuyền, bọn họ còn thuận đường cầm theo cần câu.

” Vô Cực người biết câu cá không?” Tiểu thuyền bơi tới trung tâm hồ nước.

Vô Cực lắc đầu. “Ta dạy cho người.” Giang Phong lấy cần câu để sát vào hần nói nhỏ:” Trước tiên ở tại đây móc chuỗi mỗi câu, sau đó ném dây câu vào trong hồ nước...” Nói còn chưa xong, bàn tay đã cứng đờ buông cần câu rơi vào trong hồ.

Bạt Thác Vô Cực nâng mặt hần, hôn lên môi hần, nhiệt tình hôn.

Giang Phong nhiệt liệt đáp lại hần, hai người như củi khô lửa bốc, tình cảm mãnh liệt hôn đối phương.

Một đoạn hôn xong, hai người đều suyễn khí.

“Giang Phong, đến làm đi.”

“Ở trong này?”

“Ân, người không muốn sao?”

Giang Phong cúi đầu gặm đôi môi ướt át của hần, “Không, chẳng qua là ở trên thuyền làm, hành vi có chút phóng đãng, bắt quá người đã không để ý thì ta như thế nào để ý chứ?”

Hần đẩy vạt áo ra, vài bông rách nát làm lộ ra da thịt của Bạt Thác Vô Cực, Giang Phong cúi đầu khẽ hôn lên miệng vết thương, hôn một hồi lâu, mới cách lớp áo chuẩn xác hôn lên nhũ tiêm của Bạt Thác Vô Cực.

“ Ta muốn người. Trực tiếp, trực tiếp tiến vào. ” Hắn đẩy Giang Phong ra đưa tay cởi xuống quần dài để lộ hạ thân trần trụi, xoay người nửa ghé vào thân thuyền, đem hậu huyệt lộ ở trước mắt Giang Phong.

Giang Phong nhìn cục huyệt trước mắt không ngừng co rút lại, nuốt nước miếng một cái “Vô Cực, ta sợ người đau. ” Từ sau khi biết được hắn mang thai, Giang Phong không hề cùng hắn làm chuyện kia, không phải không có hứng trí, mà là sợ tình ái kịch liệt sẽ làm Bạt Thác Vô Cực không tiếp nhận nổi.

Hơn một tháng chưa từng tiến vào huyệt động, hiện tại chưa mở rộng liền trực tiếp tiến vào, hắn sợ hậu huyệt sẽ rạn nứt chảy máu.

” Không sao ta chịu được... Ta hiện tại hảo muốn người... Mau vào...” Hắn bán mị đôi mắt quay đầu nói với Giang Phong.

Về mặt nhiễm thương *** mị nhân đến cực điểm, Giang Phong ở bên trong nội tâm giãy dụa một phen, vẫn là đầu không lại dục vọng vội vàng giải thoát hạ thân, dục vọng gắng gượng để trên cục huyệt, chậm chậm đi vào.

Quả nhiên bên trong phi thường chặt, hung khí bị nội vách tường trói buộc, mỗi một bước đẩy vào đều làm cho Bạt Thác Vô Cực nhíu mày, khuôn mặt vì cảm nhận đau đớn sâu sắc mà vặn vẹo.

Hung hăng đỉnh nhập, đem dục vọng toàn bộ chôn vào dững đạo.

“Vô Cực, chịu đựng được không?”

Bạt Thác Vô Cực cảm giác có chất lỏng chậm rãi chảy ra, chắc là đã xé rách xuất huyết, nhưng hắn tuyệt không để ý, hắn thậm chí muốn Giang Phong mau chút tiến vào.”Tiếp tục. Mau động. Đừng dừng. ” Hắn vặn vẹo tấm lưng.

Nhịn không được nhiệt tình của hắn, Giang Phong gầm nhẹ tiếng, bắt đầu trong cơ thể qua lại tiến lên, khi trọng khi chậm chạp đỉnh vào bên trong hắn, khoái cảm lúc này mới chậm rãi từ nơi Giang Phong không ngừng xuyên qua kéo tới.

“Ân. Giang Phong. Mau, mau. ” Như là gã say lại rơi vào hầm rượu, cả người nhẹ phiêu phiêu làm mê say cả thể xác lẫn tinh thần Bạt Thác Vô Cực, hắn hòa theo Giang Phong, thỏa thích ngâm khê.

Lửa nóng nơi kết hợp như khuyến khích Giang Phong, làm cho động tác Giang Phong không khỏi dần dần khuếch đại.

Con thuyền bồng bềnh trên hồ, vì động tác kịch liệt của hai người mà lay động theo, trên mặt hồ vốn yên bình mặt mặt gợn sóng.

Những con cá thông dong bơi dưới hồ, đều né qua tiểu thuyền đang không ngừng lung lay.

Sau một hồi thân thuyền mới bình ổn xuống dưới.

“Vô Cực. Người hôm nay tựa hồ đặc biệt nhiệt tình?”

Bạt Thác Vô Cực ghé vào trong ngực hắn mỗi một nháy mắt “Ân. Người muốn nhiều lắm...”

“Mệt mỏi?” Giang Phong sờ lau mồ hôi trên trán hắn “Bụng đau không?”

“Còn được...”

Giang Phong ôm hắn, hưởng thụ yên bình cùng thanh thản khó có được này.

Trong chốc lát qua đi, “Giang Phong, người còn có chuyện gì gặt ta không?”

” Không có.. Đã không còn.”

” Giang Phong, tuy rằng ta không thể tha thứ chuyện người diệt Huyền Vũ quốc, nhưng mà... Cảm ơn người cứu ta. Cảm ơn người an ủi nỗi cô đơn của ta”

Đúng vậy Giang Phong đã xuất hiện cứu vớt hần. Giang Phong dùng ôn nhu của mình, tình yêu của mình, từ từ đưa hần trong vực sâu cô độc kéo ra.

Bất luận là mười lăm năm trước, hay là mười lăm năm sau, tình yêu của Giang Phong chưa từng thay đổi.

Tuy rằng trong lúc đó Giang Phong từng làm cho hần thương tâm, tuy rằng trong lúc đó, có không ít chua sót cùng nước mắt, thế nhưng... thế nhưng... hần tin tưởng, hạnh phúc sẽ xóa đi từng vết thương này.

Giang Phong nhéo mũi hần một cái “Đừng nói cái gì cảm ơn, tình cảm là từ hai phía. Vô Cực, tuy rằng chúng ta từng sai mất mười lăm năm, nhưng chúng ta còn có vài cái mười lăm năm nữa, không phải sao?”

Còn có vài cái mười lăm năm.

Ngủ gật, tiếp qua hai, ba cái mười lăm năm, tóc bọn họ đều bạc trắng .

Nhưng hứa hẹn này, bọn họ sẽ cùng nhau cả đời, dùng những tháng ngày sau này bù lại chỗ trống mười lăm năm.

Bọn họ gặp nhau, hiểu nhau, rồi sau đó cùng nhau, quá trình này mặc dù trải qua rất nhiều gian khổ , nhưng quay đầu nhìn lại tựa hồ tất cả đau đớn cùng thương tổn đều tan biến, còn lại...

Là trời quang mây sáng.

Mạc thính xuyên lâm đả diệt thanh,

Hà phương ngâm khiêu thả từ hành.

Trúc trượng mang hài khinh thắng mã,

Thùy phạ!

Nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh.

Liệu tiểu xuân phong xuy tửu tỉnh,

Vi lãnh,

Sơn đầu tà chiếu khước tương nghinh.

Hồi đầu hướng lai tiêu sắt xứ,

Quy khứ,

Dã vô phong vũ dã vô tình.

(Định Phong ba –Tô Đông Pha

Rừng động dừng nghe chuyển lá cành

Ngâm nga chậm bước chẳng đi nhanh

Gậy trúc giấy rơm say chênh choáng

Nào ngán!

Áo tơ mưa khói mặc bình sinh

Vi vút gió xuân say chợt tỉnh

Hơi lạnh

Đầu non bóng ngả cũng tương nghinh

Ngoảnh lại những nơi luôn vắng vẻ

Rời bước

Cũng không mưa gió cũng không hanh)

Ngoảnh lại những nơi luôn vắng vẻ

Rời bước

Cũng không mưa gió cũng không hanh

Hoàn chính văn

Phiên ngoại Đăng bởi: admin

49. Chương 49: Từ Nay Về Sau – Chi Nhất

CHƯƠNG 49: TỪ NAY VỀ SAU – CHI NHẤT

Bạt Thác Vô Cực từ khi quay về biệt viện mỗi ngày đều niệm không ngừng, muốn Giang Phong mau mau đem Bạt Thác Thứ Cô mang về sống cùng bọn họ.

Thế nhưng Giang Phong lo lắng chuyện bụng hấn một ngày mỗi to lên, mà Bạt Thác Thứ Cô cũng không biết rõ Bạt Thác Vô Cực cùng hấn đều là song tính nhân, nếu để nó trở về nhìn thấy bụng phụ vương mình, trong lòng không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Cùng Bạt Thác Vô Cực thương thảo một phen vẫn là quyết định chờ sau khi đứa nhỏ sinh hạ sẽ đi đón nó trở về.

Bụng Bạt Thác Vô Cực to lên phi thường nhanh, bắt quá mới tháng sáu, bụng đã lớn đến nỗi đi đường phải cố gắng hết sức, trong lòng hấn cũng nghi hoặc, lần trước hoài Cô nhi đến đủ tháng bụng cũng không lớn như lúc này, Giang Phong giấu cợt hấn nói ‘trong bụng khẳng định chứa tới hai tiểu oa nhi’

Vì chiều cổ hấn, Giang Phong từ bên ngoài tìm về một nha hoàn tay chân lanh lợi nhưng lại câm điếc, còn như vì sao cổ ý thỉnh một nha hoàn ách ba, thì là bởi vì việc một nam nhân sinh đứa nhỏ ở Viêm Di quốc không phải nói không có, nhưng lại phi thường hiếm thấy.

Bạt Thác Vô Nhược cùng hoàng đế thành khách quen trong biệt viện, Bạt Thác Vô Cực cùng Bạt Thác Vô Nhược sau một đêm nói chuyện thì biết được, nguyên lai Bạt Thác Vô Nhược cũng từng hoài đứa nhỏ, chẳng qua là hấn không phải là song tính nhân, mà là dùng được để thay đổi cấu tạo sinh lý.

Buổi chiều hôm nay Vô Nhược lại tới biệt viện thăm viếng hấn, nhưng mà lúc này phía sau còn có thêm một tên chướng mắt.

Hoàng đế thấy hấn thì dùng giọng mũi hừ hấn một cái.

Thấy rõ như vậy, Bạt Thác Vô Cực không biết nên khóc hay nên cười.

Hàn huyền nói chuyện với nhau một buổi chiều, Bạt Thác Vô Cực bỗng nhiên nhớ lại còn có chút nghi vấn không có lời giải đáp, thế là mở miệng nói: “Đúng rồi, Vô Nhược, ta nhớ rõ ngươi không phải đón dâu xung hỉ sao? Còn có, thân thể của ngươi hình như khỏe mạnh lên rất nhiều...” Bạt Thác Vô Cực một hơi hỏi rất nhiều vấn đề.

Hoàng đế ngồi bên cạnh uống trà nghe vậy liền cười ha ha.

” Hấn cười cái gì?”

Bạt Thác Vô Nhược cũng mỉm cười, “Năm đó Tử Hồng công chúa mà ta cưới là hoàng tử của Duật, Tử Hồng công chúa khi đó đã có người vừa ý, Duật vì để cho người hữu tình sẽ thành thân thuộc, nghịch ngợm phần thành Tử Hồng công chúa đi đến Huyền Vũ quốc hòa thân, đây là nguyên nhân ta cùng Duật nhận thức nhau. Sau đó Duật nói cho ta biết thân thể của ta suy yếu không phải là do trời sinh, mà là có người cố ý thả độc được mạn tính trong đồ ăn của ta.

Bạt Thác Vô Cực kinh ngạc, “Thiệt hay giả?”

“Ân. Vô Cực, ngươi còn nhớ Minh Tân vương không?”

Hấn gật đầu.

Hắn sao có thể không nhớ rõ? Minh Tân vương bất ngờ chết ở đại môn nhà mình, dân chúng đều phỏng đoán Minh Tân vương chết là bởi vì trước mặt mọi người phản đối việc hắn ngồi trên ngôi vị hoàng đế mà rước lấy họa sát thân. Bởi vậy mới vừa đăng cơ, dân chúng đối hắn ôm ý niệm không đồng tình, tựa hồ bất mãn hắn không nên vì ngôi vị hoàng đế mà sát hại Minh Tân vương.

Cái chết của Minh Tân vương không phải là do hắn gây nên, thế nhưng mọi người lại nhất nhất cho rằng việc này cùng hắn không thoát khỏi quan hệ. Chuyện này làm cho Bạt Thác Vô Cực thật là có miệng mà khó trả lời.

” Hạ độc người khác cũng là hắn, hắn thu mua cung nữ, mỗi ngày bỏ độc trong đồ ăn của ta. Đây là Duệ phát hiện”.

“Hắn thực ác độc.”

“Đúng vậy.” Bạt Thác Vô Nhược cười yếu ớt lắc đầu, “Không nói chuyện này nữa, đều đã là chuyện quá khứ. Ban đêm chân đau không?”

” Một chút, bắt quá Giang Phong có giúp ta nhu”.

” Vậy là tốt rồi, đã hoài thai phải cẩn thận một chút, thân thể đã không phải của một mình người”.

“Ta biết.”

Hắn nhìn về phía bầu trời đã muốn tối, “Trễ rồi, không ngờ đã đến chiều, hôm nào ta lại đến cùng người tâm sự.”

Hoàng đế vừa thấy hắn tính toán rồi đi liền vui vẻ đứng lên, “Người cuối cùng cũng muốn trở về, trăm đợi muốn ngủ gật”.

” Ta không bức người theo ta ở chỗ này”.

” Có thể nào a, bụng người mới vừa có cục cứng, trăm phải trông chừng người”.

Bạt Thác Vô Cực ở một bên nghe thấy, hết sức kinh hãi, “Vô Nhược? Người cũng hoài đứa nhỏ? Sao không nói cho ta?”

Hắn mỉm cười, “Không phải cố ý không nói với người, chẳng qua là Viêm Di quốc có tập tục, mang thai không đầy ba tháng là không thể cùng người khác nhắc tới, huống hồ ta đều lớn tuổi như vậy lại mang thai, khó tránh khỏi chú ý chút việc vặt”.

” Hiện tại bị ta biết rồi, làm sao đây?”

” Không sao, chỉ là tập tục mà thôi.”

” Nhược, người còn muốn để trăm chờ bao lâu?” Hoàng đế không kiên nhẫn kéo hắn đi về phía đại sảnh.

Hắn bất đắc dĩ hướng Bạt Thác Vô Cực cười cười phát tay nói tái kiến, không bao lâu thân ảnh đã biến mất khỏi biệt viện.

Hai người vừa đi khỏi, căn phòng to như vậy nhất thời tĩnh lặng. Bên ngoài ngày đã tối hơn một nửa.

Giang Phong gần đây ở kinh thành mở cửa hiệu. Sáng sớm nghe nói nguồn cung cấp hàng xảy ra chút vấn đề thì đã chạy tới cửa hàng, hiện tại trời đã tối mà vẫn không thấy hắn trở về.

Hắn đứng ở ngoài cửa chờ, thẳng đến khi những chấm nhỏ xuất hiện trên bầu trời cũng không thấy Giang Phong trở về.

Tiểu ách ba đem đồ ăn nấu xong dọn lên, kéo kéo ống tay áo hắn ý bảo hắn ăn cơm.

“Ta không đói bụng”

Nghe nói tiểu ách ba cũng không phải là trời sinh câm điếc, chỗ thiếu sót đó là do sau này tạo thành, bởi vậy tai nàng chưa mất thông, có thể nghe thấy người ta nói chuyện.

Tiểu ách ba khua tay chỉ chỉ bụng hắn muốn dẫn hắn đi vào.

Bạt Thác Vô Cực nghĩ, đại khái là nàng muốn nói hắn là người đang mang thai, không thể để đứa nhỏ trong bụng chịu đói.

Đầu không lại cố chấp của nàng, hắn đành phải theo nàng tiến vào phòng trong.

Tiểu ách ba bồi hắn ăn một chút cơm, liền đóng gói đồ ăn hướng hắn cáo biệt.

Nhà tiểu ách ở tại biệt viện phụ cận, gia cảnh thanh bần, nàng từ nhỏ liền ở phụ cận làm nha hoàn, thậm chí làm công sống qua ngày, nhà nàng còn có phụ thân tuổi già cùng với một đám đệ muội phải nuôi sống, nàng xem mỗi ngày đồ ăn còn lại không phải đồ đi thì cũng cho súc vật ăn, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, nàng khoa tay múa chân hỏi Giang Phong có thể hay không đem đồ ăn thừa lại đóng gói về nhà, mới đầu Giang Phong cũng không hiểu ý tứ của nàng, lý giải hồi lâu mới hiểu được, niệm tình tiểu ách tay chân lành lợi chưa từng chậm trễ việc hầu hạ Bạt Thác Vô Cực, thế là sẵn khoải đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

Cơm nước xong tiểu ách tỏ vẻ nguyện ý chờ Giang Phong trở về mới rời đi, nhưng Bạt Thác Vô Cực lúc đầu muốn nàng tranh thủ thời gian đem đồ ăn đưa trở về cho người nhà.

Hắn luôn mãi thúc giục làm tiểu ách đành phải hướng hắn nói lời từ biệt.

=== Đăng bởi: admin

50. Chương 50: Từ Nay Về Sau – Chi Nhị.

CHƯƠNG 50: TỪ NAY VỀ SAU – CHI NHỊ.

Đêm tối rất nhanh, ở ngoài cửa đợi không được Giang Phong trở về, Bạt Thác Vô Cực thất vọng trở về phòng.

Nằm trên giường, bởi vì bụng quá to hắn đành phải nằm nghiêng một bên, trước kia vì tránh cho Bạt Thác Vô Cực ban đêm ngủ quá say mà rớt khỏi giường Giang Phong lúc nào cũng giành ngủ phía ngoài, hắn luôn luôn ôm Bạt Thác Vô Cực đi vào giấc ngủ.

Nhưng tối nay thiếu Giang Phong, đệm chăn thế nào cũng không thể che được gió đêm liên tiếp thổi vào, hắn cuộn người lại, mất ngủ cả đêm.

Sáng sớm, hắn mở to đôi mắt một đêm không hề nhắm lại, cuối cùng cũng trông thấy Giang Phong trở về.

Hắn tựa hồ có chút mệt mỏi.

“Vô Cực, ta đánh thức ngươi sao?”

Hắn lắc đầu, nghiêng người cố hết sức ngồi lên, “Ngươi cả đêm không về, ta lo lắng.”

“Thật có lỗi. Trở ngại trong *** hơi nhiều, ta vội vàng đến giờ. Muốn tiếp tục ngủ không?”

“Vậy còn ngươi?”

” Ta trở về xem ngươi, đợi lát nữa lại đi ra cửa hiệu một chuyến.”

“Phải không.” Hắn có chút thất vọng.

” Vô Cực, cửa hàng mới vừa khai trương khó tránh khỏi sẽ có chút chuyện phải vội vàng, qua lần này ta sẽ đền bù cho ngươi.”

” Ân, ngươi lo chuyện của ngươi, đừng lo ta, có tiểu ách chiếu cố.”

” Vô Cực, ta sẽ tận lực xử lý xong việc.”

” Không sao, ta chờ ngươi.”

Giang Phong hôn hắn một cái, sờ bụng hắn, “Có khó chịu không?”

Hắn lắc đầu, “. Không, nó thỉnh thoảng sẽ đá ta vài cái ” Tức khắc hắn không có âm thanh, nhíu chặt mi.

“Vô Cực, xảy ra chuyện gì?”

Bạt Thác Vô Cực cười khở, “Cực cũng vừa mới động, Đang vươn vai thì phải.”

” Rất đau sao?” Giang Phong lo lắng vuốt mi tâm hần, giúp hần thư hoãn.

“Hoàn hảo. Đau!” Hần lại hô thành tiếng.

“Lại động ?”

“Ân.”

Nhìn bộ dáng hần thống khổ, đổi lại Giang Phong bắt đầu nhú mày, “Muốn xem đại phu không?”

” Vô nhược nói cực cũng thích động là chuyện tốt, ta nhần nhần là tốt rồi, đừng gọi đại phu.”

Giang Phong loan hạ thất lưng, đem lỗ tai dán tại bụng hần, nhắm mắt nghe, từ sau khi bụng lớn lên Giang Phong rất thích ghé vào bụng hần nghe đứa nhỏ, bùm bùm, thực sự cảm nhận được nhịp sống của một sinh mệnh.

” Đứa nhỏ thực khỏe mạnh, mỗi một nhịp thật sự hữu lực.”

Ở trong phòng trong chốc lát, Giang Phong lại vội vàng rời đi.

Bụng hần rất lớn, không thể đi đâu được, cho dù muốn đi theo Giang Phong cũng không có biện pháp.

Ăn xong đồ ăn sáng, hần dính bụng ở trong viện nhân hạ, đột nhiên nhớ tới nhiều ngày không ra hoa viên tưới nước, mùa xuân tới rồi, trước đó vài ngày hạt giống gieo xuống cũng nhất nhất nảy mầm, một mảnh vườn hoa trộ trụ trước kia giờ đã tươi tốt um tùm.

Tưới nước xong muốn khom người nhỏ cở lại phát hiện tứ chi không có biện pháp hoạt động.

Hần nhìn chăm chú hoa viên rồi sau đó bất đắc dĩ thở dài.

Ở trong viện đi vài vòng, phát hiện không có Giang Phong bên cạnh thời gian có phần gian nan.

Giang Phong đã quen vừa đỡ hần, vừa lên tiếng nhắc hần chú ý mặt đất gồ ghề, Giang Phong thích bồi ở bên người hần, cho dù hai người dặt tay nhau không nói lời nào, hần vẫn cho rằng thời gian qua thật sự mau.

Giang Phong. Giang Phong. Hần ở trong lòng không ngừng gọi.

Cuối cùng hần đi đến xích đu cách đây không lâu Giang Phong tự mình làm cho hần, nhớ lần đầu tiên ngồi lên hần thực hưng phấn, Giang Phong ở phía sau giúp hần đẩy, lo lắng hần đang mang thai, Giang Phong không dám đưa cao, chỉ hơi hơi lay động dây đu.

Ngồi trên xích đu, đầu ngón tay sờ lên dây thừng hai bên, không hề động, chỉ lẳng lẳng ngồi lên thôi.

Giang Phong bắt quá mới xuất môn một canh giờ, hần cũng đã nhớ như vậy.

Đến chính ngo, tiểu ách đem bát bổ thang cho hần uống, hần lắc đầu không muốn nhưng cuối cùng vẫn như cũ đánh không lại cổ chấp của tiểu ách, đành phải uống hết.

Buổi chiều thật sự buồn đến hốt hoảng, tiểu ách đang dọn dẹp gian phòng, hần xắn tay áo lên định đến hỗ trợ, tiểu ách sợ tới mức liên tục phất tay, không ngừng chỉ bụng hần không chịu để cho hần giúp.

Tiểu ách cổ chấp không giống người thường, Bạt Thác Vô Cực nói hết lời, nàng cứ nhất định không chịu để hần giúp đỡ.

“Vây. Người theo giúp ta đánh cờ, có thể chứ?” Hần đầu hàng.

Tiểu ách nghi hoặc nháy mắt mấy cái, so đo suy tính.

” Đúng, ta có chút buồn chán, người theo ta đánh cờ được không?”

Nàng chần chờ trong chốc lát, mới chậm rãi gật đầu.

Hai người ngồi ở đại sảnh, hí hoáy với đám quân cờ một lúc mới bắt đầu đánh.

Tiểu ách mặc dù sinh ra trong gia đình nghèo khổ nhưng kĩ nghệ của nàng lại tuyệt không thua người, Bạt Thác Vô Cực cùng nàng chơi vài ván đã bại liên tiếp.

Có tiểu ách làm bạn, ngày rất nhanh liền đi qua, đảo mắt ngày lại tối.

Tiểu ách đột nhiên nhớ tới đã quên nấu cơm, giành lấy việc thu dọn quân cờ xong luôn mãi hướng Bạt Thác Vô Cực cúi đầu giải thích, hoang mang rối loạn chạy về phòng bếp. Đăng bởi: admin

51. Chương 51: Từ Nay Về Sau – Chi Tam

CHƯƠNG 51: TỪ NAY VỀ SAU – CHI TAM

Có tiểu ách làm bạn, ngày rất nhanh liền đi qua, đảo mắt ngày lại tối.

Tiểu ách đột nhiên nhớ tới đã quên nấu cơm, giành lấy việc thu dọn quân cờ xong luôn mãi hướng Bạt Thác Vô Cực cúi đầu giải thích, hoang mang rối loạn chạy về phòng bếp.

Dùng xong bữa tối vẫn không thấy bóng dáng Giang Phong đâu. Tiểu ách cũng rời khỏi biệt viện về nhà, bên trong căn phòng nhất thời chỉ còn lại cô độc một mình hần.

Giống như đêm qua, hần trông mong Giang Phong trở về, thế nhưng Giang Phong như cũ không về.

Hần thất vọng trở về phòng.

Có lẽ mang thai nên mỗi một, có lẽ tối hôm qua một đêm không ngủ, hần rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, ngủ thật sự trầm.

Giữa mơ hồ, hần mơ thấy hoàn cảnh sinh hạ Bạt Thác Thứ Cô mười lăm năm trước.

“Đứa nhỏ là nam hay là nữ?”

“Hoàng Thượng. Đứa nhỏ giới tính. Là nam oa mà cũng là nữ oa.”

Là nam oa cũng là nữ oa, là nam oa cũng là nữ oa, là nam oa cũng là nữ oa, là nam oa cũng là nữ oa.

Hần bừng tỉnh!

Phát hiện mình xuất hết một thân mồ hôi lạnh, thân thể còn run nhè nhẹ.

Hần mỗi một nhắm mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt thì cảnh trong mơ mới vừa rồi lại rơi vào trong mắt hần.

Sờ sờ cái bụng to tròn, Bạt Thác Vô Cực bắt đầu cảm thấy bất an, hần sợ hãi không thôi. Vạn nhất, vạn nhất đứa nhỏ này.

Không, hần không nên tưởng tượng.

Hần là sẽ không, cơ hội sinh hạ song tính nhân cực kỳ bé nhỏ, sẽ không. Sẽ không.

Hần ở trong lòng không ngừng an ủi chính mình, nhưng bàn tay đặt trên bụng nhịn không được liên tiếp phát run.

Giang Phong, người mau trở lại. Mau trở lại, ta rất nhớ người.

Đêm này, Bạt Thác Vô Cực mất ngủ như trước.

Tựa hồ là vật cực tất phản (sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại), Bạt Thác Vô Cực càng thấp thỏm nhớ mong Giang Phong, Giang Phong càng ít quay về biệt viện, liên tiếp vài ngày, Giang Phong đều là vội vàng trở về, rồi sau đó lại vội vàng từ biệt.

Có khi trở về là thời điểm Bạt Thác Vô Cực đã ngủ, Giang Phong không nỡ đánh thức hần, nhìn vài lần lại rời đi.

Thời gian hai người gặp mặt ít ỏi có thể đếm được. Thời gian cả ngày dính cùng một chỗ giống như là chuyện thật lâu trước kia.

Vì nhớ nhưng, nụ cười của Bạt Thác Vô Cực âm đạm đi rất nhiều.

Chính ngo, hấn tản bộ một mình ở bên hồ, tinh thần kém cộng thêm hoảng thần, nhất thời hấn không quan sát kỹ mặt đất, bất thành linh vấp phải một khối đá nổi lên, trọng tâm không xong hướng bên hồ lao đảo vài bước cuối cùng ngã vào trong hồ.

Hấn bối rối ngoi lên mặt hồ, hai chân không ngừng đập trong hồ.

Hấn quả thật biết bơi nhưng bụng đã to tròn không chỉ vừa lớn mà còn vừa nặng, hấn căn bản không thể thi lực, chỉ cảm thấy thân thể của chính mình chậm rãi trầm xuống.

“Cứu, cứu mạng. Tiểu ách tiểu ách.” Hấn hô hoán, nhưng không thấy thân ảnh tiểu ách.

Thân thể từ từ chìm xuống hồ, hấn khấn trương giấy dựa, nhưng như là có người cuốn lấy chân hấn, thẳng tắp kéo hấn xuống.

Hấn sẽ chết ở chỗ này sao?

Trước mắt hiện lên dáng tươi cười của Giang Phong.

Nhớ tới đã hai lần mặt trời lặn không nhìn thấy Giang Phong, hấn hoài niệm nhiệt độ cơ thể Giang Phong, hoài niệm nụ cười yêu chiều Giang Phong dành cho hấn. Nhưng sẽ không còn nữa.

Nước mắt chảy ra giao hòa cùng nước hồ, hấn bi thương đến cực điểm, tâm đau như ai nhéo.

Giang Phong, vì sao ở thời điểm ta cần người, người cuối cùng vẫn không ở bên cạnh ta?

== Đăng bởi: admin

52. Chương 52: Từ Nay Về Sau – Chi Tứ

CHƯƠNG 52: TỪ NAY VỀ SAU – CHI TỨ

Đường nhìn bắt đầu rõ nét, vẻ mặt lo âu của Giang Phong liền rơi vào trong mắt hấn, dáng vẻ của Giang Phong suy sụp tinh thần đến cực điểm.

“Vô Cực? Người tỉnh?”

Hấn rên rỉ vài tiếng, toàn thân không thoải mái.

” Vô Cực, thân thể người có sao không? Có chỗ nào bị thương hay không?”

Trí nhớ nhất nhất khôi phục, hấn nhớ tới chuyện buổi chiều không cẩn thận bắt ngờ ngã vào trong hồ, khàn giọng nói: “Ai đã cứu ta?”

” Là Tiểu Ách, nàng nghe thấy tiếng cầu cứu của người, nhảy xuống hồ cứu người lên!” Giang Phong tựa hồ còn chưa lấy lại tinh thần, vẻ mặt của hấn so với Bạt Thác Vô Cực vừa rơi vào trong hồ còn tái nhợt hơn.

“Phải không.” Tầm mắt ở bên trong phòng nhìn một vòng, nhưng không thấy thân ảnh Tiểu Ách: “Tiểu Ách đâu?”

” Nàng đang giúp người ngao được. Muốn đứng dậy sao?” Giang Phong hỏi, thấy hấn gật đầu liền khom người nâng hấn dậy, để Bạt Thác Vô Cực nửa ngồi dựa vào đầu giường.

Giang Phong cúi đầu tựa vào trên vai phải của Bạt Thác Vô Cực, lòng bàn tay đỡ lấy lưng hấn vẫn còn không ngừng run rẩy, trong âm thanh tràn ngập vô thức, “Vô Cực. Người biết không. Người hôn mê suốt ba ngày. Ba ngày này ta không ngừng, không ngừng nghĩ nếu người cứ như vậy không tỉnh lại, ta đây phải làm sao bây giờ.”

Bạt Thác Vô Cực đưa tay ôm lấy thân thể hấn, không mở miệng, cũng không phải không biết nên làm sao, mà chỉ là không muốn nói chuyện.

Giang Phong bỏ rơi hấn một mình ngày đêm vui đầu làm việc. Hấn hoài đứa nhỏ, giống như oán phụ nơi khuê phòng, mỗi ngày trông mong, chờ Giang Phong trở về.

Hắn không phải sinh khí, chính là. từ trong lòng cảm thấy khó chịu cùng thương tâm.

Không có Giang Phong cuộc sống phẳng phất giống như sống một ngày bằng một năm, bởi vì là Giang Phong hắn mới khiến cho bản thân giống như một nữ nhân, cuộc sống lấy Giang Phong làm trung tâm, nếu như đem Giang Phong dứt ra khỏi cuộc sống của hắn, hắn sẽ không còn là chính hắn.

Hắn không thích loại cảm giác này, hắn không muốn mọi chuyện đều dựa vào Giang Phong.

Hắn là nam nhân, không phải nữ nhân. Vì kết cấu thân thể bất đồng làm cho hắn giống nữ nhân có khả năng sinh con, nhưng trừ thứ này ra, hắn vẫn là nam nhân. Hắn không muốn vì hoài đứa nhỏ mà khiến cho tâm tính của mình cùng nữ nhân không có gì khác nhau.

Bạt Thác Vô Cực im lặng ôm hắn, không nói. Tâm tư nhạy cảm của Giang Phong rất nhanh nhận thấy được khác thường, “Vô Cực, xảy ra chuyện gì?”

Hắn lắc đầu, cái gì cũng không muốn nói.

Lúc này Tiểu Ách bưng được thang mới vừa giao đến, Giang Phong tiếp nhận, đảo đảo thìa, thổi cho thật nguội mới đem thìa đến bên môi Bạt Thác Vô Cực, nhưng Bạt Thác Vô Cực đóng chặt miệng.

“Vô Cực?”

” Ta nghĩ tự mình uống.”

” Thân thể ngươi còn suy yếu, ta ưy ngươi.”

“Ta không phải nữ nhân.” Nói xong, hắn cầm lấy bát trong tay Giang Phong, nhất thời lực đạo quá lớn làm bát bị nghiêng, nước thuốc nóng bỏng đổ lên bộ quần áo mỏng manh của hắn, tạo thành các vết đen bẩn.

Giang Phong hoảng sợ lập tức cởi bộ quần áo dính nước thuốc trên người hắn xuống, “Có khỏe không. Ta đi múc nước ”

Hắn giữ chặt Giang Phong, “Không cần, không có bỏng đến.”

” Nhưng ”

“Đừng lo.”

“Ta giúp ngươi lấy quần áo.”

” Không cần, ta tự mình lấy.” Hắn cố chấp đứng dậy, đỉnh cái bụng tròn có chút khó khăn đi đến gần tủ quần áo, Giang Phong muốn nâng lại bị hắn cự tuyệt.

Bạt Thác Vô Cực cúi người lấy xiêm y mặc vào bình tĩnh nói: ” Ta chỉ là không muốn dựa vào ngươi nữa.”

” Vì sao? Ngươi giận ta sao? Bởi vì ta đã nhiều ngày vắng vẻ ngươi?”

“Không phải.” Hắn lạnh lùng trả lời.

” Vậy thì là vì cái gì? Ta không rõ.”

” Là ta nghĩ thông suốt. Ngươi không ở đây đã nhiều ngày ta đem mình biến thành nữ nhân. Ta không muốn không có ngươi ta liền sống không nổi, cho dù không có ngươi, ta vẫn có thể tự lực cánh sinh.”

Giang Phong sững sờ, trầm mặc trong chốc lát, nói: ” Ta chưa từng đem ngươi coi như nữ nhân, ta sẽ sủng ngươi, yêu ngươi, là bởi vì ngươi chính là ngươi.”

” Ta cũng không nói gì ngươi! Là vấn đề của chính ta.” Hắn biện giải, có chút buồn bực, “Ngươi không ở đây đã nhiều ngày, ta mỗi ngày nhớ ngươi, niệm ngươi, ta muốn điên rồi. Cá tính của ta không phải như thế, thế nhưng, thế nhưng ngươi lại làm cho ta trở nên yếu đuối như thế.” Nói đến đây hắn lại nghẹn ngào.

Giang Phong kinh hoàng, cầm khăn đưa cho hắn, lại bị hắn từ chối.

Hắn cưỡng chế dòng chất lỏng ản nhần trong hai mắt, “Ngươi xem đi. Ta mới nói không vài câu, đã rơi lệ tựa như nữ nhân, ta thực chán ghét.”

“Vô Cực.”

“Cho nên. từ nay về sau ta sẽ thử mọi chuyện không dựa vào người, một mình ta cũng có thể làm rất nhiều chuyện. Cho nên. Ta cũng hy vọng người có thể để cho ta độc lập, đừng lo lắng cho ta.”

Tâm tình Giang Phong suy sụp. Hắn không cảm thấy Vô Cực dựa vào hắn là chuyện xấu gì, hắn ngược lại thực hưởng thụ Vô Cực đem tất cả tâm tư đặt ở trên người hắn, hắn muốn chiếm giữ ánh mắt Vô Cực, tâm Vô Cực cho riêng mình, nhưng mà, Vô Cực không nghĩ như vậy.

“Giang Phong, người có thể hiểu được tâm tình của ta không?”

Giang Phong không nói tiếp, chỉ là nhìn chăm chú hắn, có chút cô đơn.

Đăng bởi: admin

53. Chương 53: Từ Nay Về Sau – Chi Ngũ

CHƯƠNG 53: TỪ NAY VỀ SAU – CHI NGŨ

Giang Phong quả thực nghe lời hắn, nhưng mà không chỉ có ban ngày không về, liền mấy đêm cũng ít quay về biệt viện.

Bạt Thác Vô Cực không hề nghĩ đến hắn, đem tất cả tâm tư đặt trên cây cỏ, thường xuyên đi tưới hoa, khi nhỏ cỏ không thể cúi người được thì hắn hái xuống vài chiếc lá sử dụng như dao để chặt đứt, còn có thể thuận đường luyện công phu.

Hồ nước cũng thành chỗ hắn thường lưu lại nhất, cầm cần câu trong tay, hắn có thể ở bên hồ nghỉ ngơi cả ngày.

Có khi còn phải chịu cực căng trong bụng gây sức ép, hình như nó rất thừa tình lực, một ngày sẽ động vài lần, Bạt Thác Vô Cực cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Có đôi khi hắn cũng để cho đầu óc trống trải, cái gì cũng không suy nghĩ, cái gì cũng không quan tâm, ở trên xích đu ngồi vài canh giờ cũng không ngại mệt mỏi.

Nếu nói thực sự có gì đó không khỏe, đó là ban đêm ngủ cũng không an ổn, trong một đêm không ngừng bình tĩnh rất nhiều lần, ác mộng mười lăm năm trước áp bách hắn, làm tinh thần hắn hao mòn dần.

Nhìn lên không trung, có chút mệt mỏi, nhưng không một chút buồn ngủ.

Mở to mắt, cay không chịu nổi.

Rõ ràng tự nói với mình đừng nhớ Giang Phong nữa, nhưng, vẫn là nhịn không được mà nhớ hắn.

Đã năm ngày chưa thấy hắn, ngay từ đầu không để ý lắm, chỉ là ra sức tự nói với mình ‘ phải độc lập, phải độc lập’, ‘ không cho phép nhớ, không cho phép nhớ’, hắn giao trái tim vào những việc khác, mỗi thời mỗi khắc đều dời đi lực chú ý của mình, làm cho bản thân mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, nhưng bận rộn đến cuối cùng hắn cũng không hiểu được hắn vì sao mà bận rộn.

Mấy ngày đi qua, ngược lại có chút trống rỗng, như là thiếu cái gì, mệt mỏi nói không nên lời.

Lại hơn mười ngày đã qua vẫn không thấy Giang Phong.

Ung dung lúc đầu bắt đầu thành hoảng hốt.

Giang Phong cứ như vậy vô thanh vô tức không quay về biệt viện.

Hắn cái gì cũng không thèm nghĩ nữa, cái gì mà muốn độc lập. Đều bị hắn vứt sau đầu, trong lòng lại không tự giác bắt đầu nhớ Giang Phong.

Giang Phong có tức giận không? Giang Phong có chán ghét hắn không? Có cho rằng hai nam nhân cùng một chỗ là sai lầm không? Có không cần hắn nữa không?

Đủ loại cảm xúc tiêu cực rối rắm ở trong lòng hắn, hắn trở nên buồn bực, trở nên bất an, hắn tâm phiền ý loạn.

Hắn muốn làm đến cuối cùng, nhưng hắn vẫn không thay đổi được gì. Hắn vẫn giống nữ nhân như cũ, thích nghỉ ngơi.

Ở trong phòng ngồi một hồi lâu, hắn mặc áo khoác vào, đơn giản hướng về phía Tiểu Ách nói phải xuất môn một chuyến liền rời khỏi biệt viện, tính toán đến cửa hàng tìm Giang Phong.

Lúc trước Giang Phong từng dẫn hắn đến cửa hiệu một lần, hắn mơ hồ còn nhớ rõ đường đi, theo trí nhớ, hắn định bụng chậm rãi đi về phía cửa hiệu. Có lẽ là khuôn mặt hắn vốn tinh xảo, cho dù bụng có to nhưng khoác trang phục nam nhân đi ngoài đường cũng không có ai lấy làm ngạc nhiên, bọn họ đại khái nghĩ lầm hắn là nữ phần nam trang.

Đi được một lát Bạt Thác Vô Cực mới đến cửa của cửa hiệu.

Cửa hiệu này là Giang Phong mới khai trương mấy ngày trước làm sinh kế, chủ yếu làm nguồn hàng cung cấp cho thương nhân số lượng lớn vải dệt, gỗ, thuốc nhuộm, sơn phấn các loại, phía trước cửa hiệu cũng bày bán lẻ các thứ này.

Hắn bên ngoài nhìn chăm chú một hồi lâu, hít sâu mấy hơi thở cước bộ nhẹ nhàng chậm chạp đi vào.

Trong *** sinh ý tốt lắm, bên trong có rất nhiều người, cho nên *** tiểu nhị không nhìn thấy hắn, đang vội vàng cùng khách nhân giới thiệu các mặt hàng. Hắn tiêu sái đi vào phòng, vừa tiến vào chỉ thấy Giang Phong vội đầu trước bàn, một bên nô tỳ cúi mình giúp hắn mài mực, hai người bên trong đều không phát hiện hắn tồn tại.

Nhìn thấy Giang Phong, tâm tình hắn hơi kích động.

Bạt Thác Vô Cực đi về phía bàn, nhưng đi không được vài bước, nô tỳ bên cạnh nâng chung trà lên cẩn thận đưa cho Giang Phong, Giang Phong giương mắt cười nói mấy câu với nàng, nô tỳ nghe xong sắc mặt ửng đỏ, giống như thẹn thùng.

Một màn này rơi vào trong mắt Bạt Thác Vô Cực, tâm như hung hăng bị nhéo đau.

Hắn không nói một tiếng rời khỏi.

“Thiếu phu nhân, người đã đến rồi nha?” Tiểu nhị A Cát tiếp đón khách nhân xong nhìn thấy Bạt Thác Vô Cực vui vẻ chào hắn.

Trước đó vài ngày Giang Phong mang Bạt Thác Vô Cực thân nhiên giới thiệu quan hệ hai người bọn họ với tất cả hạ nhân trong ***, ra lệnh sau này nhìn thấy Bạt Thác Vô Cực phải gọi một tiếng ‘Thiếu phu nhân’. A Cát thực thích thiếu phu nhân, hắc, hắn luôn luôn đối mỹ nữ sinh ra hảo cảm, Bạt Thác Vô Cực hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Hắn ngắt người, trả lời: “A. Ân.”

“Người muốn tìm chủ tử sao? Hắn đang bận ở bên trong, ta đi gọi hắn.”

“A Cát!” Hắn vội vàng gọi lại.

A Cát xoay người, có chút nghi hoặc, “Thiếu phu nhân, sao vậy?”

“Không, không cần gọi hắn, ta nhất thời nhớ tới còn có việc, đi trước.” Không đợi A Cát đáp lời, hắn lập tức xoay người rời khỏi cửa hàng.

Đi ra khỏi cửa nhìn xung quanh ngã tư đường, nhất thời không biết nên đi về nơi đâu.

Giang Phong ôn nhu tươi cười, nô tỳ vẻ mặt thẹn thùng, một nam một nữ. hình ảnh hài hòa biết bao nhiêu.

Thì ra là thế, thì ra là thế. khó trách Giang Phong luyện tiết trở về.

Hắn cười to, lại cười đến chua sót, cổ họng chất đắng không ngừng.

Hắn thất hồn lạc phách đi ở trên đường, chỗ nào có đường thì cứ đi tới, thuận đám đông đưa đẩy, đợi hắn lấy lại tinh thần thì nơi hắn đứng hoàn toàn xa lạ, hắn nhìn bốn phía, vẫn nghĩ không ra chỗ này là nơi nào.

Bạt Thác Vô Cực đứng giữa đường, đám người ở bên cạnh hắn tới tới lui lui xuyên qua.

Hắn đứng lặng, có chút hoảng thần.

Nhớ Giang Phong, nhớ thời gian bọn họ cùng một chỗ, nhớ mỗi một chữ mỗi một câu Giang Phong từng nói với hắn, nhớ vẻ mặt cương chiêu của Giang Phong nhìn hắn.

Hai mắt nóng lên, nháy mắt tầm mắt mơ hồ.

Đăng bởi: admin

54. Chương 54: Từ Nay Về Sau – Chi Lục

CHƯƠNG 54: TỪ NAY VỀ SAU – CHI LỤC

Màn đêm rất nhanh đã tới, những điểm nhỏ rực rỡ điểm lên tấm màn đen có vẻ chói mắt vô cùng.

Bạt Thác Vô Cực vẫn cứ tìm không ra đường trở về, hắn cô đơn chiếc bóng ở trên đường lắc lư chao đảo, ngã tư đường vào đêm có chút vắng lặng.

Đi một ngày, hai chân tê mỏi, bụng lại càng không ngừng phát ra tiếng réo, hắn không mang ngân lượng xuất môn, cho dù muốn nghỉ chân uống chén nước trà cũng không có tiền trả.

Hắn dựa vào vách tường, thở gấp.

Bỗng nhiên, trong bụng một trận đá động khác thường khiến cho mặt hắn trắng bệch, hắn đưa tay xoa bụng, “Ngoan. Đừng làm cho cha đau. Cha hiện tại không có thể lực cùng con ngoan, ở yên đó đừng nhúc nhích.”

Hắn trấn an một hồi lâu tiểu tử kia trong bụng mới không tiếp tục nghịch ngợm gây sự.

“Di? Vô Cực, sao ngươi lại ở đây?”

Bạt Thác Vô Cực theo hướng thanh âm nhìn lại, nguyên lai là Vô Nhược, trong tay hắn còn dắt một nam hài ước chừng năm tuổi, đương nhiên bên cạnh còn theo tên Hoàng Đế luôn luôn khoải dính lấy người, trong tay Hoàng Đế lại ôm một nam oa chừng ba tuổi.

“Ta, ta.” Hắn không biết nên trả lời Vô Nhược như thế nào? Chỉ có thể cười khổ.

Bạt Thác Vô Nhược quan tâm không ép hỏi nữa, bên môi như cũ nâng một nụ cười, “Muốn vào cung làm khách không?”

Hắn ngẩn người, “Có thể chứ?”

“Đương nhiên.”

Bạt Thác Vô Cực ngẩng đầu nhìn Hoàng Đế bên cạnh, Hoàng Đế hung tợn đối hắn hừ một tiếng, nhưng thật ra không phản đối.

Hắn còn cho rằng Hoàng Đế sẽ không chút khách khí cự tuyệt, không nghĩ tới lại đơn giản như thế.

“Vô Cực, đi thôi.” Bạt Thác Vô Nhược nắm cổ tay hắn.

“Ân, hảo.” Hắn bước chậm theo sau.

...

Giang Phong mang thân thể mỗi một trở lại biệt viện, nguyên tưởng rằng có thể ở trước giường nhìn thấy bóng hình làm tâm mình buộc chặt từng ngày, không ngờ trong phòng cũng quạnh quẽ.

Giang Phong cấp bách rối loạn, ở bên trong biệt viện tìm kiếm từ trên xuống dưới một vòng, tiếc rằng tìm thể nào cũng không phát hiện thân ảnh Bạt Thác Vô Cực.

Cuối cùng, hấn cấp tốc tìm đến nhà Tiểu Ách, Tiểu Ách ‘ừ a a’ khoa tay múa chân một hồi hấn mới biết một ít: “Người nói, Vô Cực hôm nay nói với người hấn phải xuất môn tìm ta?”

“A a. Ân!” Tiểu Ách liên tục gật đầu.

“Ta đã biết, ngưỡng chừng quấy rầy đến người.” Hấn rời đi, trở lại cửa hàng, hỏi mọi người vẫn còn chưa kết thúc công việc, A Cát a một tiếng, kêu to: “Có! Thiếu phu nhân buổi chiều hôm nay có đến một chuyến.”

” Người sao không nói cho ta biết?” Trong lòng vội vã, hấn lập tức nắm cổ áo A Cát hung hăng rống.

A Cát bị hấn dọa, trả lời đứt quãng: ” Ta, ta có. Chính là. Chính là thiếu phu nhân ngăn ta, hấn. Hấn nói hấn còn có chuyện, liền ly khai.”

Hấn buông ra, giống một trận gió đi ra ngoài.

Trong kinh thành mỗi một chỗ đều bị lục soát qua một lần, liền ngay cả khách *** cũng vậy, nhưng lại vẫn tìm không thấy Bạt Thác Vô Cực.

Giang Phong rối loạn, chỉ cần sự tình liên quan đến Bạt Thác Vô Cực, cái gì gọi là bình tĩnh linh tinh các loại toàn bộ không có chỗ dùng.

...

“Được rồi, người có thể nói cho ta vì sao lại một mình ở ngã tư đường không?”

Hoàng Đế đem hai tiểu nhi tử, mỗi tay ôm một đứa đi tắm rửa, Bạt Thác Vô Nhược lúc này mới mở miệng hỏi.

Hấn âm thầm cúi đầu, “Ta cùng Giang Phong có thể. Không có biện pháp tiếp tục ở chung nữa.”

“Các người phát sinh chuyện gì?”

” Ta cùng Giang Phong đã nhiều ngày không gặp mặt. Ta nghĩ, hấn là chán ghét ta.”

“Vô Cực, người suy nghĩ nhiều quá. Giang Phong không phải người như vậy.”

Hấn ngẩng đầu, cười khổ, “Vậy người nói, vì sao hấn không trở lại? Hấn bên ngoài kết tân hoan, chán chường ta.”

Bạt Thác Vô Nhược muốn xoa dịu tâm tình hấn, “Vô Cực, người mang thai không nên vui giận thất thường, như vậy thực dễ dàng sanh non, người hít sâu mấy hơi thở.”

Liếm mi, vị chất trong ngực làm hấn càng khó chịu.

” Ta không thích mình quá yêu dính Giang Phong, ta vẫn là người độc lập, ta là như vậy sống quá, thể nhưng, thể nhưng từ khi gặp gỡ Giang Phong, hấn đem ta làm hư, ta trở nên không giống như là ta.” Hấn che mặt, ” Ta không muốn như vậy. Ta chán ghét bản thân yếu đuối!”

Rõ ràng là hấn chủ động muốn Giang Phong đừng để ý đến hấn nữa, thể nhưng lúc Giang Phong làm như hấn muốn thì hấn lại luống cuống tay chân, lo lắng này, quan tâm kia.

Hấn cũng biết rõ Giang Phong cùng nô tỳ kia không có gì nhưng vừa thấy Giang Phong cho những người khác ôn nhu, đổ kỵ trong đầu bắt đầu không ngừng toát ra.

” Đây là bởi vì người quan tâm hấn, yêu một người, người liền không còn là người.”

“Vô Nhược, người cũng vậy sao?”

Hấn mỉm cười, không có trả lời, qua hồi lâu mới khẽ nói: ” Lúc người yêu người nào đó, mỗi người đều là giống nhau, ai cũng không ngoại lệ.”

” Vậy Giang Phong? Hấn là cũng giống ta sao? Bất an sao?”

“Vô nghĩa, vì người, người có biết ta nhịn bao lâu không?”

Hấn khiếp sợ, thấp đầu không dám nâng lên, hấn sợ đó là ảo giác.

Tiếng nện bước từng bước một mãi cho đến gần rất gần mới ngừng.

Hai gò má được bao trong ấm áp, nâng lên, chỉ là trong nháy mắt nhìn thấy nam nhân vài ngày chưa thấy, tầm mắt nhất thời nhạt nhòa. Đăng bởi: admin

55. Chương 55: Từ Nay Về Sau – Chi Thất

CHƯƠNG 55: TỪ NAY VỀ SAU – CHI THẤT

Hai gò má được bao trong ấm áp, nâng lên, chỉ là trong nháy mắt nhìn thấy nam nhân vài ngày chưa thấy, tầm mắt nhất thời nhạt nhòa.

“Giang. Giang Phong.”

Giang Phong bước về phía trước kéo lấy hần hung hăng ôm. “Người khiến ta tìm muốn điên rồi.”

Hoàng đế mang tiểu ý trên mặt tiến vào bên trong cung điện, Bạt Thác Vô Nhược đến gần hần, khẽ cười nói: “Không phải nói muốn dẫn bọn nhỏ đi tắm sao? Sao tìm được Giang Phong ở nơi nào vậy?”

” Dích thật là dẫn bọn nó đi tắm, nhưng mà chỉ đem mấy đứa nó giao cho nữ mẫu thôi. Mỗi lần chỉ cần có Bạt Thác Vô Cực tồn tại, người sẽ quên trầm, để hấp dẫn lực chú ý của ái phi, trầm đành phải đem Giang Phong mang đến, không biết trầm làm như vậy, ái phi có vừa lòng hay không?”

Bạt Thác Vô Nhược bắt đắc dĩ cười cười.

.
. .
.

Ở một góc khác, “Người sao lại đến đây?” Bạt Thác Vô Cực tựa đầu vào vai Giang Phong, mờ mịt hỏi.

“Hoàng Thượng mang ta tới. Ta đem toàn bộ kinh thành lục tung lên vẫn không tìm thấy người, ta vẫn nghĩ vạn nhất người xảy ra chuyện gì trên đường hoặc là bị người nào đó khi dễ, thì phải làm sao.” Giang Phong nhắm mắt, siết chặt cánh tay, lực đạo gia tăng, như là muốn đem hần dung nhập vào trong mạch máu của mình, chẳng phân biệt được cũng chẳng tách rời được.

“Người quay về biệt viện?” Hần tựa hồ có chút kinh ngạc.

” Ta mỗi đêm đều trở về, chẳng qua là về muộn, người đang ngủ.”

Bạt Thác Vô Cực há hốc miệng, thoáng cái mang khẩu khí hiểu rõ nói: “Người cố ý sao.” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Lực đạo ôm chặt thoáng nhẹ đi, “Ta.” Nghĩ muốn phản bác, lại tìm không ra lý do, thở dài, thần nhiên nói: “Dích xác, như lời người nói.”

Chậm rãi, hần mở miệng hỏi, “Ta có thể. Hỏi người vì sao không?”

Được Giang Phong ôm vào trong ngực rõ ràng ấm áp, nhưng thân thể hần lại từ từ lạnh run lên.

” Người muốn ta cho người độc lập, nhưng ta làm không được, vừa thấy người ta sẽ muốn khuynh tấn toàn lực bảo hộ người, không cho người chịu một chút ủy khuất nào. Người nói người không thích ý lại ta, thể nhưng ta lại hưởng thụ cảm giác người nương tựa vào ta. Bởi vì ta làm không được, mà người lại chờ mong, cho nên ta phải dùng chiếu cố, không ngừng đảo quanh, cho đến đêm khuya chờ người ngủ ta mới trở về.” Hần ửng đỏ mặt, bật cười, “Mỗi lần người ngủ, ta thích ở trên người người lưu chút dấu vết, lần nào cũng nhất định phải đóng dấu nha.”

Ban đầu cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, nghe được một câu cuối cùng kia phải nín khóc mà cười.

Giang Phong buông ra, nhìn hần đang tươi cười, nhẹ nhàng thở ra, “Người cuối cùng cũng nở nụ cười. Nhiều ngày không thấy người cười rồi, ngay cả lúc ngủ mày của người cũng nhíu chặt.”

” Người đem những lời trước kia của ta quên đi, mấy ngày nay người đi vắng ta rất nhớ người, thật sự nhớ.” Có lẽ là lâu lắm không gặp Giang Phong, những lời bình thường hẳn sẽ không bao giờ nói lại nói ra miệng mà không chút xấu hổ, nói xong thoáng như buông được tảng đá lớn đè nặng trong lòng.

” Ta cũng nhớ người. Mỗi ngày nhớ người, nhớ người, muốn đem người vĩnh viễn cột vào bên người ta, không cho người đi đâu, chỉ có thể bởi ta.” Giang Phong chậm rãi để sát vào mặt hắn, hôn lên đôi môi đỏ mọng đã tưởng niệm rất lâu.

Ôn nhu tham nhập, liếm qua từng tắc một trong khoang miệng, như nguyện mới quần lên cái lưới ướt át, chậm rãi mà làm sâu thêm nụ hôn này, càng hôn càng kịch liệt, miệng Bạt Thác Vô Cực tê rần, nước bọt không kịp nuốt thuận theo nơi hai người tiếp xúc chảy xuống, tiếp tục đoạt lấy một hồi lâu sau Giang Phong mới vừa lòng rời đi.

Hai người nùng tình mật ý, hoàn toàn quên mất còn hoàng đế cùng Bạt Thác Vô Nhược một bên.

“Chắc chắc, ở trước mặt trẫm cũng dám phóng đảng như thế.” Hoàng đế ghen tị nói. “Nhược, chúng ta cũng thân thiết, thân thiết đi.”

Hoàng đế ôm vai hắn kéo vào nội thất, Bạt Thác Vô Nhược muốn ngăn hắn lại, “Người đừng.”

Hoàng đế cảm thấy thất vọng, làm ra vẻ hung thần ác sát nói với bọn người Giang Phong: ” Hai người các người, nếu sự tình đã giải quyết, có thể ly khai chưa?”

Giang Phong dặt tay hắn, ôn nhu hỏi: “Vô Cực, chúng ta về nhà?”

Bạt Thác Vô Cực liên tục gật đầu, hai người hướng hoàng đế cùng Bạt Thác Vô Nhược cáo biệt xong thì rời khỏi hoàng cung.

Có câu ‘ tiểu biệt thắng tân hôn ’, từ trong cung gặp lại nhau đã hoà thuận đầu vào đấy, cảm tình bọn họ còn ngọt ngào hơn cả trước kia.

Đi đường Giang Phong lại nâng hắn, ăn cơm Giang Phong uy hắn, ngay cả uống nước trà Giang Phong cũng giành châm trà, Bạt Thác Vô Cực nghiễm nhiên trở thành một người cơm đến há mồm, trà đến chìa tay.

Hắn cũng không cự tuyệt hành động của Giang Phong nữa, bởi vì hắn cũng vui vẻ.

Mấy tháng sau đó Giang Phong đều toàn tâm toàn ý bồi ở bên cạnh hắn. Bụng càng ngày càng to thì Giang Phong lại càng thêm khẩn trương, ngay cả Bạt Thác Vô Cực đứng chỉ một chút đã khiến cho hắn lảo nhải cả một ngày.

Bạt Thác Vô Cực cũng chỉ cười mặc Giang Phong cảm râm, hoàn toàn thuận theo hắn.

Đến hơn chín tháng thì bụng đã lớn gấp đôi lúc sáu tháng.

Trong khoảng thời gian này, Bạt Thác Vô Nhược thường vác bụng chạy đến biệt viện la cà, làm hoàng đế sợ tới mức bồi dĩnh ở một bên không dám xem thường.

Bọn họ còn cùng Bạt Thác Vô Nhược định ước nếu cùng sinh con trai sẽ để bọn nhỏ làm huynh đệ, nếu là một nam một nữ sẽ chỉ phúc vi hôn kết làm thân gia.

Song phương đều cười đáp ứng.

Buổi chiều hôm nay, tiễn Bạt Thác Vô Nhược cùng hoàng đế ra đến cửa biệt viện, Bạt Thác Vô Cực đột nhiên bụng một trận quặn đau, hắn ôm bụng ngồi xổm xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Thấy bộ dáng hắn thống khổ Giang Phong lo lắng hỏi.

“Bụng rất đau.” Hạ thân ẩm ướt một mảnh, có chất lỏng chảy ra ào ạt không ngừng, mặt hắn trắng bệch, bàn tay ôm bụng không tự giác xuất lực, nhưng lại không dám làm tổn thương đứa nhỏ trong bụng, đành phải nắm chặt nắm tay, vì lực đạo quá lớn mà móng tay đâm vào trong da thịt.

===

rải bông em nó sắp sinh =3= Đăng bởi: admin

56. Chương 56: Từ Nay Về Sau – Chi Bát

CHƯƠNG 56: TỪ NAY VỀ SAU – CHI BÁT

Bạt Thác Vô Nhược kinh hãi khi thấy vết bẩn trên mặt đất, “Nguy rồi, nước ối phả!”

“Làm sao bây giờ?” Giang Phong lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này, lo lắng đến luống cuống.

“Người đừng vội, trước đem hắc ôm đến trên giường.” Bạt Thác Vô Nhược bình tĩnh chỉ huy Giang Phong, “Còn có, chờ đi gọi bà mụ đến mới được.”

“Không. Không cần kêu bà mụ.” Bạt Thác Vô Cực Bị đau đớn gây sức ép vẫn gian nan phun ra một câu.

Hắn không muốn khiến người ta trông thấy bộ vị xấu xí của hắn, trừ bỏ Giang Phong ra hắn không muốn ngoại nhân thấy.

Giang Phong hoảng đến nắm chặt tay hắn không ngừng độ khí cho hắn, làm cho hắn dễ chịu một chút.

Hoàng đế mở miệng: “Trẫm xem, vẫn là đi thỉnh ngự y đến tốt hơn.”

Bạt Thác Vô Cực hoảng hốt, liên tục phát tay, “Không cần. Ai cũng không được.”

Bạt Thác Vô Nhược trầm ngâm một lát, rồi sau đó nói: “Nếu không, để ta tới đón sinh.”

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ có hoàng đế kinh ngạc, ngay cả Giang Phong cũng kinh ngạc nhìn chăm chăm hắn, trái lại Bạt Thác Vô Cực lúc này không phản đối.

“Nhược, người được không? Đừng miễn cưỡng chính mình.”

Hắn thoải mái mà mỉm cười, “Ta trải qua ba lần sinh, ở đây chỉ có ta kinh nghiệm nhiều nhất, ta không đến thì còn có ai có thể thay thế?” Hắn đến gần bên giường, “Vô Cực, ta đến giúp người, được không?”

Bạt Thác Vô Cực trên mặt một mảnh mồ hôi nhìn hắn, không tiếng động gật đầu.

Thấy hắn đáp ứng, Bạt Thác Vô Nhược không dám chậm trễ nữa. Dỡ xuống quần dài của hắn nhìn chăm chú một hồi lâu nói: “Còn chưa đủ, không tới thời điểm sinh nở.”

“Phải đợi bao lâu?”

“Ít nhất còn một khắc nữa.” Hắn đứng dậy, “Ta đi trước chuẩn bị vài thứ, người bồi hắn.” Bạt Thác Vô Nhược kéo hoàng đế đứng bên cạnh đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Giang Phong vẫn đang độ khí cho hắn, chà lau mồ hôi trên trán hắn, thấy chân mày của Bạt Thác Vô Cực gắt gao nhíu chặt, hắn cũng nhăn lại mi, “Rất đau sao?”

Bạt Thác Vô Cực cười khổ, muốn nói nhưng không có khí lực mở miệng, trong bụng không ngừng quặn đau, mỗi một phân mỗi một giây đều là dày vò.

“Vô Cực, sinh hoàn là tốt rồi, chỉ cần người bình an vô sự, đứa nhỏ như thế nào ta đều không sao cả, thật sự. chỉ cần người không có việc gì.”

A Cát nói với hắn phụ nữ có thai sinh đứa nhỏ tựa như đến diêm vương điện đi dạo một vòng, sống hay chết vẫn còn chưa biết, còn nói cái gì phụ nữ có thai đều thường vì thai nhi quá lớn khó sanh mà chết, hoặc là đứa nhỏ bị cuống rốn quấn chặt không thể đi ra, chết ở trong bụng. Hắn nghe xong run như cây sậy, không ngừng tự trách vì sao phải làm cho Vô Cực mang thai, vạn nhất Vô Cực thực sự xảy ra chuyện không may.

Hắn liên tục lắc đầu, đem giả thiết kia đuổi ra khỏi đầu.

Hắn ở cửa hàng cũng từng nhìn thấy nhiều thai phụ mang thai chín tháng, bụng các nàng cũng không có to như Vô Cực, vạn nhất đầu đứa nhỏ quá lớn. Kia, kia.

Tưởng tượng đến nơi đây hắn không khỏi thật sâu hối hận.”Vô Cực, thực xin lỗi. để người chịu gây sức ép.”

“Không, không quan hệ. Ta cũng thích tiểu hài tử.”

Giang Phong cúi đầu, hôn lên môi hắn, không dám dùng sức quá mức, nhẹ nhàng ôn nhu lướt qua. “Đợi lát nữa nếu đau chịu không nổi, liền cắn tay ta, hiểu chưa?”

Hắn gật đầu, bỗng nhiên một trận đau đớn sâu sắc cuộn cuộn không ngừng nảy lên, hắn trừng lớn mắt hút không khí, “Đau quá. Giang Phong đau quá.”

Giang Phong bị bộ dáng của hắn dọa vội vàng buông tay đang nắm chặt hắn ra, “Ta đi kêu Vô Nhược!”

“Không cần. Bồi ở bên người ta. Không cần đi.” Hắn khóc, tay phải bắt chặt y bào của Giang Phong, không chịu để hắn rời đi.

” Nhưng, thế nhưng.”

“Xảy ra chuyện gì?” Bạt Thác Vô Nhược bưng thủy bồn cùng khăn tiến vào trong phòng.

“Bộ dáng Vô Cực là lạ. Người mau đến xem xem.”

Hắn vội vàng buông thủy bồn, đến gần ngồi bên mép giường, kinh hãi: “Không xong, âm đạo hắn chưa khai hảo, nhưng đứa nhỏ cấp bách muốn đi ra, ta đã thấy đầu đứa nhỏ!”

” Cái gì? !”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, đứa nhỏ muốn đi ra sẽ ngạt thở bên trong âm đạo.” Bạt Thác Vô Nhược cũng không khỏi luống cuống. “Phải nghĩ một biện pháp mới được.”

“Giang Phong đau quá a.”

“Vô Cực.” Giang Phong kinh hoảng thất sắc nhìn nam nhân đang chịu đựng thống khổ trên giường, không hiểu nổi lên một trận đau xót.

Từng là hoàng đế cao tại thượng, hiện giờ vì hắn phải chịu tra tấn, cam nguyện nổi khổ sinh sản.

Giang Phong đưa tay để vào trong miệng của hắn, “Vô Cực, người cắn tay ta, đừng nhả.”

Bạt Thác Vô Cực vừa thấy có cái gì tiến vào miệng, cũng không quản đó là cái gì, dùng sức cắn.

Bạt Thác Vô Nhược đột nhiên đứng lên, rồi rảo bước ra ngoài, khi trở lại cầm trong tay một thanh long đẳng chủ tử, tháo vỏ ra, “Vô Cực, người nhả nhả!” Hắn hướng nơi riêng tư rạch một chút, “Hảo, Vô Cực, người dùng sức, mau! Đem đứa bé sinh ra, chậm nữa nó sẽ chết trong bụng.”

long đẳng chủ tử: theo như ta tra thì là con dao nhỏ có khắc hình rồng.

Vừa nghe thai tử trong bụng, sức lực lớn lao dồn mãnh tiến vào trong thân thể, hắn xuất lực, đem hết khí lực toàn thân, nhờ Giang Phong không ngừng độ khí cho hắn, cảm giác đau cũng giảm đi chút ít, hắn không ngừng co rút lại đem đứa nhỏ ở nơi riêng tư đẩy ra bên ngoài.

“Đầu đi ra, Vô Cực tiếp tục, tiếp tục đứa nhỏ sinh ra đến đây!” Hắn hô to, kinh hãi ôm lấy trẻ sơ sinh còn dính máu đi về phía đầu giường.

Giang Phong ôm hai nhi đang gào khóc, có cổ cảm động chảy qua tứ chi bách hài của hắn, “Vô Cực, người coi, đứa nhỏ chúng ta, là một nữ oa.”

Bạt Thác Vô Cực khởi động nửa người trên, nhìn oa nhi trước mắt khuôn mặt nhỏ nhắn hồng toàn bộ bán mị hai mắt, da mặt nhiều nếp nhăn, hắn cười cười, “Lúc trước Cô nhi sinh ra cũng giống như nó, giống một hẩu...”

Hắn không có thanh âm, nhú chặt mi.

“Vô Cực, xảy ra chuyện gì?”

Hắn cười khổ nói: “Bụng. Lại bắt đầu đau.”

” Cái gì? !” Giang Phong ngạc nhiên, nhìn phía Bạt Thác Vô Nhược một bên, Bạt Thác Vô Nhược cũng là vẻ mặt khiếp sợ, vội vàng ngồi trở lại mép giường, “Nguyên lai còn có một đứa nữa”. Cảm giác đau đớn tăng

lên, một màn như mới vừa rồi lại trình diễn một lần, Giang Phong vội vàng đưa tay để vào trong miệng của hắn, nhẹ giọng an ủi: “Người nhẩn nhẩn. .. Cố lên. . . .”

Nửa khắc sau, oa nhi cuối cùng cũng đi ra, Bạt Thác Vô Nhược đem hai cục cương mới sinh tẩy sạch, ôm cho bọn hắn. Hoàng đế đợi bên ngoài lúc này mới đi vào, kéo Bạt Thác Vô Nhược, sờ sờ lau mồ hôi cho hắn: “Người vất vả rồi!”

Hắn lắc đầu, kéo hoàng đế xuất môn, đem không gian lưu cho Giang Phong cùng Bạt Thác Vô Cực hai người.

“Vô Cực, là một nam một nữ, sau này đừng sinh nữa, ta không muốn cho người chịu khổ nữa, vừa rồi thấy người như vậy, ta thực hận không thể thay người sinh đứa nhỏ.” Hắn khom người, đem mặt chôn nơi cổ Bạt Thác Vô Cực, hấp thụ hương thơm độc đáo trên người Bạt Thác Vô Cực, dịu đi tâm thần chưa định của mình.

Một tay ôm oa nhi, một tay kia sờ lên tóc Giang Phong vuốt ve, “Đều đã trôi qua, chỉ cần có thể hoài hạ hài tử của người, khổ nữa ta đều có thể chịu được.”

“Ngu ngốc, người thật khờ.”

” Người lúc đó chẳng phải cũng vậy sao?”

Hai người nhìn nhau, rồi sau đó cười ra tiếng.

” Đứa nhỏ họ ai?”

” Cô nhi đã theo họ ta, hai tiểu tử kia liền họ Giang đi.”

” Tên tự đâu?”

“”

Gió mang mùi thơm hoa cỏ thổi qua từng chiếc lá ngọn cây, ve sầu trên cành cao một lần lại một lần ngân nga ca hát. Mùa hè năm này, có thêm hai tiểu tử kia. Ngày sau này, sẽ vô cùng náo nhiệt!

-Phiên ngoại kết thúc- Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-phong-ba>